

TABULARA, TALANA, YALANA
BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

e-mail adresi:

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

site adresi:

www.tabularatalanayalanabalta.com

AYDINLANMA

İÇİNDEKİLER:

1. GİRİŞ
2. AKLIN İŞLEVI
3. EVREN ve YASALARI
4. YARATAN VE TANRI
5. KURAN
6. TEVRAT ve İNCİL
7. VAHİY
8. DİNDE ÖLÜ - DİRİ
9. YENİDEN DOĞMAK
10. AYDINLANMA

+

“HİÇ BİLENLE BİLMİYEN BİR OLUR MU?” (K. 39/9)

AYDINLANMA

(TANRI KAVRAMINA
ve
DİN KURUMUNA AKILCI BİR
BAKIŞ)

İÇİNDEKİLER:

1. GİRİŞ
2. AKLIN İŞLEVİ
3. EVREN ve YASALARI
4. YARATAN VE TANRI
5. KURAN
6. TEVRAT ve İNCİL
7. VAHİY
8. DİNDE ÖLÜ - DİRİ
9. YENİDEN DOĞMAK
10. AYDINLANMA

+

“HİÇ BİLENLE BİLMEYEN BİR
OLUR MU?” (K. 39/9)

1. GİRİŞ

Allah'a ve Dini'ne karşı değilim. Bütün insanlar; Allah'ı, Dini inkar etse ben, ölüm pahasına da olsa, Allah'ımı, dinimi inkâr etmem.

Ancak kutsal kitaplar; beşeri, ilahî, siyasi ayetler olarak üçe ayrılmalı; beşeri ve siyasi olanlar ayrı bir bölümde incelenmeli, ilahî olanlar ise kutsallaştırılmalıdır. İlahî ayetlerden kastım: Doğruluğu, iyiliği, barışı, sevgiyi, kardeşliği, alçakgönüllülüğü, genel doğruları, olumlu değerleri, yüce kavramları ise esas almaktır. Beşeri ve siyasî ayetler ise günümüz ahlak ve hukuk anlayışına uydurulmalıdır. Aksi takdirde geçmiş yinelenir durur; çünkü mevcut dinler insanı kendine yapancılaştırmakla kalmadığı gibi birbirlerine de düşman kılmaktadır.

Bu nedenle mevcut kutsal kitaplardan çağımıza uyan ayetler alınmalı, uymayanlar ise ayrı bir bölümde incelenmelidir.

Alınması gereken ayetlerden birine örnek: **“Ey Muhammed! Rabbinin yoluna, hikmetle, güzel öğütle çağır; onlarla en güzel şekilde tartış...” (K. 16/125)**

Alınmaması gereken ayetlerden birine örnek: **“Rabb'in meleklerle, ‘Ben sizinleyim, inananları destekleyin’ diye vahyetti. ‘Ben inkâr edenlerin kalplerine korku salacağım. Artık onların boyunlarına vurun, parmaklarını doğrayın’ dedi.” (K. 8/12. 47/4)**

Alt alta sıraladığım ayetler birbiri ile çelişmektedir. Bir önceki ayette “Rabbinin yoluna, hikmetle, güzel öğütle çağır; onlarla en güzel

şekilde tartış...” denirken; diğerinde, “Artık onların (inkar edenlerin) boyunlarına vurun, parmaklarını doğrayın” denilmektedir ki; alemlerin Rabbi olan Allah; “inkar eden insanların boynunu vurun, parmaklarını doğrayın” demez; bu, günümüz hukuk kurallarına aykırıdır. Ya ne der? “Dini, inancı ne olursa olsun bütün insanlar birbirini sevmeli...”

Birbiri ile çelişen ayetlerden ikincisinin Allah’la da, dinle de ilgisi yoktur. Allah ve din; insanların inançlara saygı göstererek, insanların birbirini sevmesini ve bir arada mutlu olarak yaşamasını ister.

İslam ilahiyatçıları “İslam barış, hoşgörü ve huzur dinidir” der; ama tarih boyunca ülkelerinde huzur bulamamışlardır. Hep siyasal çekişmeler olmuştur. İç çekişmelere son verdikleri anda da komşu ülkelere karşı cihada girişmişlerdir.

Bu, İslam Peygamberinin sağlığında da, ölümünden birkaç gün sonra da böyle olmuştur...

Allah bilgisi ve din duygusu kulaktan dolma sözlerle ve taklitle kazanılmaz; araştırmak, okumak yanında bilgelere hizmetle olur. Bu nedenle atalarımız “Ustasız kâr haramdır!..” demiştir.

Atalarımız “Akıl ile nakil çatıştığı zaman akıl yolundan gidiniz!” der. Biz se “akıl ile dinin çatıştığı noktalarda akıl yolundan gidelim” dediğimiz için Allahsız, dinsiz oluyoruz...

Akıl ile dinin çatıştığı konusuna bir örnek: “Akıl (Bilim), Hiçbir madde yok olmaz; var olan da yok olmaz!” (Maddenin Sakınımı Yasası. Lavezion) dediği halde Din; “Allah dünyayı yoktan var etti!” der.

Örneğin Meryem Ana'nın Allah'ın üfürmesi ile gebe kalması da akla ve bilime aykırıdır...

Artık bilinmelidir ki Tanrı, madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bütün kutsal kitaplar din adamlarının sözleridir. Örnek vermek gerekirse işte örnekler:

“Mezmurlardan 116'sının başlığı vardır. Bunlardan 73'ü İ. Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut'a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut'un oğlu Süleyman'dır. “(Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)

Görüldüğü gibi “Asaf, Korahoğulları, Musa” peygamber değildir; ama Mezmurlar da İslam'a göre dört kitabın birinden sayılır...

Yine; Tevrat'ta bulunan “Süleyman'ın Özdeyişleri”nin (Süleyman'ın Meselleri) yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir. Süleyman'ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail'de egemenlik süren Kral Hizkiya yanında, İsrail bilgelerinden Agur'un, Kral Lamuel'in sözleridir.” (Süleyman'ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Bura da adı geçen Agur ile Kral Lamuel da Peygamber olmadıkları halde söyledikleri

Kuran'da bile, Tanrı Sözü olarak kabul edilir.. Ne var ki Tevrat ile Zebur'da baştan sona Tanrı'dan dilekte bulunanlar insandır; yani Tanrı değildir. Bu, Kuran'da da böyledir. Örneğin Kuran'ın birinci süresi FATİH süresine baktığımızda Allah'a yakaran bir insanı görürüz. Buna karşın yine Tanrı kelamı deriz.

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı çırakları tarafından yazılmıştır. Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri yazıya almışlardır. Bu dört çırağın yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar Hıristiyanların çoğunu Romalılara ihbar ederek öldürten ve Hıristiyanlar aleyhinde çalışan Yuhanna'nın sözleridir.

Bu yuhanna, korintislulara yazdığı 1. Mektubunda şöyle bir açıklamada bulunmaktadır: **“Rab (İsa) değil, ben söylüyorum.” (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12”**

Şimdi yukarda adı geçenlerin ki bunların çoğu peygamber bile değildir, sözlerine Tanrı Sözü denirse İslam Peygamberi'nin sözlerine de dinsel gelenek nedeniyle Tanrı Sözü denmiştir.

Bu gerçeği de Kuran'dan öğreniyoruz: **“Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir.” (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı çevirisi).**

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir: **“Kuran, Peygamber Muhammed'in sözleridir; ama, Tanrı sözü**

demeyen kâfir” olur.” (Varıdat) Demek istiyor ki: Kuran’daki sözler Tanrısaldir ve yücedir...

O tarihlerde Peygamberlerin, Bilgelerin sözlerine değer verildiğinden insanı doğru yola ileten sözleri Tanrı sözü olarak kabul edilmiştir. Din ilminde; Tanrı, kitap ve peygamber cennet, cehennem, ahret vb dinsel terimlerin gizemli anlamları vardır. Bize düşen bu gizemli anlamların derinliğini kavramaktır.

Tanrı (Allah) da mecaz anlatım dediğimize göre buna da bir örnek vermek gerek. Burada Kuran’dan bir örnek vermekle yetineceğim: Örneğin Kuran’da şöyle iki ayet vardır:

“Ganimetler Allah’ın ve Peygamberindir.” (K. Enfal. 8/1)

“Bilin ki, ele geçirdiğiniz ganimetin beşte biri Allah’ındır.” (K. Enfal. 8/41)

Dikkat edilirse birinci ayette “Ganimetler Allah’ın ve Peygamberindir.” denirken ikinci ayette: “Bilin ki, ele geçirdiğiniz ganimetin beşte biri Allah’ındır.” deniyor. Eğer bu iki ayet Tanrı’nın sözleri olsaydı, “evveli ve sonrasını bilen Allah” çelişkiye düşmezdi. Önce “Ganimetler Allah’ın ve Peygamberindir.” deyip de; sonradan fikrini değiştirerek “ele geçirdiğiniz ganimetin beşte biri Allah’ındır.” demezdi. Ancak konumuz Tanrı’nın (Allah’ın) mecaz anlatım olduğunu belirtmek olduğu için bu konuyu atlayarak Tanrı’nın mecaz anlatım olduğuna ilişkin örneğimizi verelim:

Bilindiği gibi Allah (Tanrı) “yerin ve gök’ün malikidir” Yerin ve Gök’ün maliki olan bir Allah’ın Ganimete ne ihtiyacı olabilir.

Burada Allah mecaz bir anlatımdır. Peygamber'in ve yakınlarının, yetimlerin, düşkünlerin, yolcuların, gazilerin ve şehit düşenlerden geriye kalanları simgeler. Kamu yararına yapılacak harcamaları simgeler...

Şimdi gelelim dinin kaynağına ve amacına:

Dinin kaynağı bütün insanların yaratılışında vardır. Sevmek, yardım etmek, paylaşmak, cana kıymamak, çalmamak, anaya babaya yardım etmek, onları üzüp kırmamak gibi olumlu duyguları, genel değerleri, yüce kavramları kötü olanlardan üstün tutmak insana yaratılırken verilmiştir.

Bu olumlu duygulara, genel değerlere, yüce kavramlara Yaratan'ın dini denir. Çünkü; din duygusu, bütün insanların doğuşunda kendisine Yaratan tarafından verilmiştir... Zamanla, toplumsal, ekonomik, siyasal oluşumlar nedeniyle insan kötülükten zevk almaya başlar ki; bu tür insanlar da Yaratan'ın dininden çıkmış olarak kabul edilir...

Dinin amacı ise insanın tekamüle hazırlamaktır. Tekamül ise; yaratılışında kendisine verilen olumlu duyguları, genel değerleri, yüce kavramları yaşamına uygulamasıdır. Kötü yola düşmemesi, yanlış olanı yapmamasıdır. Bu da Tanrı'yı bilmekle olur. Bizimkilere göre dinin amacı ibadettir. Sıvı, salat, haç, zekat, kelime-i şahadet tir.

Tanrı, üstesinden gelemeyeceğimiz; Doğa ve Evren yasaları ile akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur (Ruhül Kudüs=Cebrail=Vahiy). Bir de toplumun kabul ettiği

genel doğrular, evrensel değerler, yüce kavramlar ve güzel niteliktir (esma-ül hüsna dedikleri...) olup yaşama uygulandığı takdirde; insana huzur ve mutluluk veren; doğruluk, dürüstlük, iyilik içeren ilkelerle kuralları kapsar.

Tanrı; insandaki akıldır, hakkaniyettir, idraktır, sağduyudur, vicdandır... Hak duygusuna saygıdır.

Tanrı; içimizde bulunan ve doğru dürüst davrandığımız sürece bizde tecelli etmeye hazır rahmanî (ilahî, yüce..) bir duygudur. Şeytan ise egomuzdur (bencillik, ilahî olmayan, aşağılık duygu...)

Benim söylemeye çalıştım bu Tanrı ve Din kurallarını Zerdüş; İsa'dan 7 yy önce şu şekilde ifade etmiştir. **“İnsan; dünyasındaki her türlü kirliliği, hastalığı, kötülüğü, erdemsizliği ve yalanı yok etmeli, yararlı ve ahlaklı bir yaşam sürdürmelidir. Hem maddî, hem manevi tüm araçlarla şeytanın ülkesini (kötülüğü) yıkmalı ve yeryüzünde iyiliği hakim kılarak tanrısal zaferi kazanmalıdır. (Avesta Bölümleri. Zerdüş. Çeviren ve Hazırlayan: Eshat Ayata. Kora Yayın. Birinci Basım. 1998. s. 16).**

Tanrı'ya erişmek isteyen insan; doğruluğu, iyiliği, güzelliği, erdemi kendisine ilke ve kural olarak kabul edip yaşamına uygulamalıdır.

İnsan; iyi ve kötü duygulardan, kötü olanı dışlayarak iyi olanı yaşamına uyguladığı takdirde vahdete (Tanrı'ya) erişir. Bu duruma din ilminde Tanrı'nın teklıği; ikilikten kurtulup birliğe erişmek denir; yani, İy ve kötüden, iyi olan Rahmanî duyguların, kötü olan şeytanî duygulara tercih

edilmesi halinde insan ikilikten kurtulmuş sayılarak Tanrı'ya erişmiş sayılır ki ilm-i ledün'de buna da (vuslat) denir.

Tanrı, her zaman içimizde olup yaşadığımız sürece bizimlidir. Tanrı bizim içimizde olup biz yaşadığımız sürece vardır. Tanrı'ya karşı hesabımızı yaşarken veririz. Öldükten sonra gidilecek bir yer olmadığı gibi, öldükten sonra bizden, hesap soracak bir merci de yoktur. Ne varsa hepsi bu dünyadadır. Bizden hesap soracak olan kendi nefsimizdir. Bu konuda kuran şöyle der:

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir.” (K. 17/14)

Diri olanlar , hesabını bu dünyada verir. “Diriler” için Cennet de Cehennem de bu dünyadadır. “Ölüler” için Allah da, Din de söz konusu değildir.

Bilinmelidir ki **“Allah: Ölülerin Allah'ı değil; ancak, dirilerin Allah'ıdır.” (İncil. Matta. 22/33. Markos. 12/27. Luka. 20/38)**

Dur, hemen atlama; İncil tahrif edilmiştir, deme. Aynı ifadeler Kuran'da da vardır. Okuyalım: **“Ve kör ile gören, karanlıklar ile ışık ve gölgelikle sıcaklık bir değildir. Dirilerle ölüler de bir değildir. Doğrusu Allah, dilediği kimseye işittirir.(K. 35/19-22)**

İşte bir tane daha: **“... Bu, öğüt ve apaçık bir Kur'an'dır. Diri olan kimseyi uyarsın...” (K. 36/69-70).** Burada “Diri” olan; atalarının dininden ve geleneklerinden kurtulmuş, kalp gözü açılmış, gerçeğe erişmiş, dürüst, iyi ve örnek insandır. Din ilminde öyle her yaşayan, sokakta yürüyen insan diri sayılmaz.

Demek ki Kuran, dirilere okunmuş; ölülere okunmazmış. Ölü ise mezarda yatan ölü olmayıp çevremizde gezen; Allah'tan, Dinden habersiz olduğu halde Allahçılık, dincilik taslayan gafillerdir. Bunlar hakkında Kuran'da şöyle denmiştir. **“Allah katında, yeryüzünde canlıların en kötüsü; gerçeği akletmeyen sağırlar ve dilsizlerdir.”** (K. 8/22)

Bu durumda Allah ve Din konusunda mesafe almak isteyenlere öncelikle “ölü” kim, “Diri” kim araştırmak düşer...

Tanrı; bilge olandır, doğru olandır, erdemli olandır, iyi nitelikleri olandır, yüce olandır.

Kutsal kitaplarda adı geçen Adem insanlar arasında Allah'ı ilk idrak eden adamdır.

Adem'in Cennet'ten kovulması ise kendine yakışmayan bir iş yaptığı için huzur ve rahatının kaçmasıdır ki bu Cennet'ten kovulmakla anlatılır. Çünkü Cennet yaptığımız olumlu davranışlar sonucunda duyduğumuz huzuru, cehennem ise olumsuz davranışlar sonucu duyduğumuz huzursuzluğu ifade eder.

Olgunlaşmış bilge insan Cennet'ten kovulacak iş yapmadığı sürece saygı görmeye layıktır. Bu nedenle Kuran'da bilge insanlara, saygı gösterin anlamında, secde edin denmiştir: **“Ve meleklerle, ‘Adem'in önünde secde edin’ dediğimizde, bunu reddeden ve büyüklenen İblis dışında, secde ettiler.”** (K. 2/34)

Burada İblis; söylenen söz karşısında durup düşünmeyen, bildiklerini doğru sanan ve körü körüne inanan kendini beğenmiş

insanların simgesidir. Bunlar durup düşünmezler, akletmezler.

Oysa yüce olan akıldır, insanî duygulardır, sağduyudur, vicdandır. Bu sayılanlar insandaki Tanrısal niteliklerdir. Tanrısal nitelikler insana güç verir.

Din; her şeyden önce ahlaktır, dendir densizlik değildir, edeptir, erdemdir, haddini bilmektir. Büyüklerini saymak, küçüklerini sevmektir. İki günü bir etmemektir. Her geçen gün bir önceki güne göre her bakımdan ilerlemek, tekamül etmektir.

Benim karşı olduğum din adına hurafe satılması, yalanlar söylenmesi, halkın aldatılması ve din ticareti yapılarak iktidara geçilmesi, kasaların doldurulması ve kâfir mümin, müşrik diye insanların birbirine düşürülmesidir. Tahkiki dinden uzaklaşarak taklidî dine sapılmasıdır.

Bu anlattıklarım üzerinde akıl yürüterek düşünmeyenler ve söylediklerimi anlamadıkları için bana kafa tutanlar **“Allah katında, yeryüzünde canlıların en kötüsü gerçeği akletmeyen sağırlar ve dilsizlerdir.”** (K. 8/22); yani “Ölüler”dir.

Bilge ve olgun olmak isteyen insan doğruluğa, iyiliğe, güzelliğe, erdeme, bilgiye ve bilgeliğe özenip Rahmanî (Tanrısal) duyguya sahip çıkmalı, yaşamına uygulamalı ve olgun bir insan olmalıdır. Bu demektir ki kendisinde bulunan iyi ve kötü duygulardan kötü olanı dışlayarak birliğe ermelidir. İşte buna din ilminde “vahdet” (Tanrı’ya erme...) denir. Yani iyi-kötü davranışların

ayrımında bulunanlar ve iyi olanı yapıp kötü olanı yapmayanlardır.

İnsan kötü olanı bırakıp yalnız iyi olanı yapmış olursa “tevhid” sahibi olur; yoksa yalnız “Allah” demekle tevhid’e erişilmiş olmaz. Şu ayet bu görüşümün kaynağıdır.

Tanrı’ya yaklaşmak için, bahane, fırsat, sebep, vasıta, vesile, yol aramalıdır ve Tanrı’yi bulunabilirken aramalıdır.

“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının, O’na yaklaşmaya vesile arayın ve O’nun yolunda cihat edin ki kurtuluşa eresiniz.” (K. 5/35)

Bu durum Tevrat’ta şu ayetle anlatılır:

“Bulma fırsatı varken RAB`bi arayın, Yakındayken O`na yakarın.” (Tevrat, İşaya. 55/6)

Bu demektir ki; sen Allah’a yardım etmezsen Allah da sana yardım etmez; Yani iyi olanı değil de kötü olanı yaparsan Allah seni korumaz...

Bunun için de insan; erdemli davranma fırsatı doğduğu zaman erdeme sarılmalıdır. Bir kimseye yardım etme koşulu gerçekleştiğinde ona yardım etmelidir. Özür dileme zorunluluğu doğduğu zaman özür dilenmelidir. İyilik yapma, yardım etme, olumlu sorularına yanıt verme olanağı doğduğu zaman iyi, doğru, güzel olanı yapmalıdır ki Tanrı’ya ulaşmış olsun.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Bu görüşüm de şu ayetle dile getirilir: **“Ey inananlar! Allah’tan sakının ve O’na yaklaşmaya yol arayın ve O’nun yolunda savaşın. Belki kazançlı çıkarsınız. (K.**

5/35)”

Bu konuda da Tevrat şöyle yazar: **“RABBI bulunabilirken arayın; yakınken O’nu çağırın. Kötü kişi kendi yolunu ve fesatçı kendi düşüncelerini bıraksın ve RABBE dönsün...”** (Tevrat. İşaya. 55/6)

Ne demek istiyor bu ayet? Erdemli davranma fırsatı doğduğu zaman erdemli davran; iyi olanı yapma fırsatı doğduğu zaman iyi olanı yap ki “O’nu yakınken çağırmış olasın...” diyor.

Bu konuda İncil de şöyle yazar: **“Tanrı’ya yaklaşın; O da size yaklaşacaktır.”** (İncil. Yakup. 4/7) Bu, doğru, dürüst, iyi olgun ve erdemli davrandığın sürece Tanrı sana yaklaşacak ve sana yardım edecek demektir. Bu durumda insan; kötü davranışlardan, yılandan çiyandan kaçarmış gibi kaçmalıdır ki Allah’a erişmiş ve onu bulmuş olsun...

Tanrı’ya erişmek için ikilikten kurtulmak gerektir. Bir insanın iyilik ve kötülük arasında ayırım görmemesi ikilik demektir. Kötülüğü bırakıp iyiliğe sarıldığı takdirde ikilikten kurtularak birliğe erer. Allah birliği, teklifi, tevhit, vuslat bu anlama gelir.

İnsan ikilikten kurtularak teklife; yani Rahmanî duygulara (iyi olana) sarılmalıdır. Şeytanî duyguları (kötü olanı) atarak Rahmanî duyguları yaşatmalıdır. Yani Rahman’a; doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe sarılıp onu sahiplenmelidir ki “Allah’ın oğlu-kızı olasın!..” olsun.

Çocuğun velisi baba ve anasıdır. Ana-baba çocuklarını koruyup gözettikleri, besleyip

büyüttükleri için “veli” denmiştir.

İslam’da şöyle bir deyim vardır ve çok söylenir: “Allah’ın velisi, Allah’ın velileri...”

İşte bunun gibi iyiliği, doğruluğu, dürüstlüğü koruyup gözeten insan Allah’ı korumuş olur ve bu nedenle de Allah’ın velisi (Allah’ı koruyan) niteliğini kazanır.Özetle Tanrı’yı bulmuş olur...

Bu nedenle Şeyh Ebu Said; TEVHİDİN SİRLARI adlı kitabında: **“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” der. (Kabalıcı yayınları. 2003. s. 294)**

Şeyh, “O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir...” demektedir. Burada O demekle Tanrı’ya kastetmektedir ki; bu da doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdemli yaşam gibi olumlu kavramlar, evrensel genel değerlerdir.

Camiye, Kilise’ye, Havra’ya (Sinagog’a) gitmekle; yani, Allah’a kulluk yapmakla Allah’a ulaşılmaz, vahdete erişilmez.

Bu anlayışı yakalamak isteyen insan; Allah’ın içinde olduğunu idrak edecek aşamaya gelmelidir ki Allah yolunda mesafe ala....

Evet Allah, içimizdedir.

Şu ayetler de Tanrı’nın içimizde olduğunu gösteren ayetlerdir:

“Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

“Ve bilin ki, Allah, kişi ile kalbi arasına girer.” (K. 8/24)

“Ve hani sana, ‘Rabb’in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

“O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim. Duyarım ve görürüm. Evet ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm.” (K. 20/46)

“... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

“Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

“O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz,” (K. 56/85)

“Nerede olursanız olun O sizinle birlikte dir” (K. 57: 4)

Bu konuda bir de hadis vardır: “**Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığımdım.**”

Bu anlattıklarımı anlayabilmek için insanın “yakîyn” mertebesinde olması gerekir.. Ne var ki ilahiyatçılarımızın hemen hemen hepsinin “yakîyn” mertebesinden haberi yoktur...

İlahiyatçılarımız “yakîyn”i kesin bilgi ya da ölüm diye Türkçeleştirmektedirler. “**Ve sana “yakîyn” gelinceye kadar Rabbine ibadet et.**” (K. 15/99) ayetini; “Ve sana (ölüm-kesin bilgi) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.” biçiminde Türkçeleştirirler.

Kesin Bilgi, yukarıdaki ayetler gereğince, Allah’ın kendi içinde ve yeryüzündeki nice göstergelerde olduğunu idrak seviyesidir. Yoksa savm salât, haç zekât, kelime-i şahadet değildir.

“Yakîyn” terimi, bizleri doğruluğa, dürüstlüğe

ve iyiliğe yakınlaştıran ve Ruh-ül kubûh'ün etkisiyle kötü bir iş yapmaya çalıştığımızda engellemeye çalışan bir duygudur ki buna Ruh-ül Kudüs denir. Ruh-ul Kudüs, insanı, iyi olanı yapmaya yönelten duygudur ki buna din ilminde; vahiy (Cebrail, İçe doğuş, Kutsal ruh...) denir. İçinden gelen bu sese (vahiy) uyan kişinin Allah'a karşı gelmesine (kötü bir davranışta bulunmasına) olanak yoktur.

Evet, Tanrı, her zaman içimizde olup yaşadığımız sürece bizimlidir. Bizim için Tanrı yaşadığımız sürece vardır; ama Yaratan, biz ölsek de vardır.

Tanrı'ya karşı hesabımızı yaşarken veririz. Öldükten sonra bizden hesap soracak bir merci yoktur. Olgunlaşmış insan (Diri), hesabını bu dünyada verir. "Diriler" için Cennet de Cehennem de bu dünyada söz konusudur.

"Ölüler" için Allah da, Din de söz konusu değildir. Bilinmelidir ki **"Allah: Ölülerin Allah'ı değil; ancak, dirilerin Allah'ıdır."** (İncil. Matta. 22/33. Markos. 12/27. Luka. 20/38).

Ve **"Gelin kiminse güvey odur."** (İncil Yuhanna. 3/29) Yani kim bu anlattıklarımı kutsal kitaplara bakarak anlamaya çalışır ve yaşamına uygularsa o dindar olup Allah'ı bilendir.

İllâ dindar olmak gerekiyorsa; bilinsin ki benim dinim "Yaratılış Dini"dir. İşte dinimin kaynağı: **"Öyleyse sen yüzünü içtenlikle dine çevir; Allah, insanları hangi doğa üzerine yaratmışsa, o doğallıkla. -Allah'ın yatmasında hiçbir değişme yoktur: İşte, dosdoğru din budur, ama insanların çoğu bilmez-"** (K. 30/30)

İşte ben bu din üzereyim. Ne var ki insanların çoğu bunu bilmez.

Çünkü bu bilgiler akıllılardan, alimlerden, bilgililerden, hikmetlilerden, ilahiyatçılardan, yazarlardan gizlenmiştir. Bu bilgiler Yaratan tarafından kimi insanlara doğuştan verilmiştir... İşte bu söylediklerimin dinde kaynağı şu ayetlerdir.

“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri (bilgileri) akıllılardan ve hikmetlilerden gizledin.” (In. Luka. 10/21)

İşte bir tane daha:

“Birçok Peygamberler ve Salih adamlar sizin gördüğünüz şeyleri görmek dilediler, görmediler; sizin işitmek istediğinizi şeyleri işitmek istediler, işitmediler.” (İncil. Matta. 13/17-18)

Sonuç olarak: Din durağan olmamalıdır. Akılcı olmalıdır, bilime saygılı duymalıdır, çağı yakalamalıdır, kafirdir, müşriktir diye cana kıymamalıdır.

Bu girişten sonra konumuza girebiliriz...

Hayri Balta dinsiz öyle mi? Sen gez hele gez!..

Av. Hayri Balta

2- AKLIN İŞLEVİ:

1. Aklın işlevi; insanın, geleceğini sağlama almak için doğruyu, güzeli, iyiyi bularak yaşamına uygulamasıdır. İnsanın; doğa olaylarına karşı önlem alması, akla, ahlaka ve hukuka uygun yaşaması kendi lehinedir. Asıl önemlisi; atalarından kendisine kalan din, gelenek, görenek gibi alışkanlıkları akıl süzgecinden geçirerek

yaşadığı çağa uydurmasıdır. Bu arada kendisini her bakımdan yetiştirerek olgun bir insan olmak yolunda çaba göstermesidir...

2. Akıl: insanı, tutum ve davranışından doğabilecek tehlikelerle, ekonomik, siyasal, toplumsal koşullar nedeniyle olası sıkıntı ve zorluklardan koruduğu oranda işlevini yerine getirmiş sayılır. Eğer kendini toplumun sık sık değişen koşullarına göre yenilemeyerek atalarının dinine ve toplumun geleneklerine, göreneklerine bağlı olarak yaşamayı yeğlerse akıl verilerine uymadığından güçlüklerle karşılaşması büyük bir olasılıktır. Böyle bir durumda insan; kendini hayal ve umutla aldatarak yoksulluk ve sefalet içinde ömrünü tüketmek zorunda kalır. İnsan; kendisine ve insanlığa yararlı olmak amacı ile üretici ve yaratıcı olmak zorundadır; bunun için de; aklın, ahlakın bilimin, sağduyunun ve vicdanının verilerine göre kendisini yönlendirmesi gerekir ki; kendine ve topluma karşı sorumluluğunu yerine getirmiş olsun.

3. Bir insanın yaşadığı sürece; sağlığını koruyarak, dünya nimetlerinden yararlanması, yasal olmak koşuluyla, en doğal hakkıdır. İnsan günün her saatini değerlendirerek kendini yetiştirmeli, eksiklerini gidermeli ve ilgi duyduğu konuda bilge ve bilgi sahibi olarak bildiklerini yaşama uygulamalıdır ki sonunda başı ağrımazın, yüzü kızarmazın. Asıl ve en önemlisi; kendi çıkarlarına aykırı olsa da; insan, gerçeği, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yapmayı yaşamında ilke olarak kabul etmelidir. Eğer gelecekte başı dik,

yüzü ak olsun istiyorsa; bu günün eylem taşlarını dikkatli döşemeli ki, yaşadığı gün ve sonrası günlerde mutlu bir yaşam sürdürebilsin.

4. İnsan bir eylemde bulunurken, bir isteğine kavuşmak isterken, davranışlarının hesabını sonraki günlerde vereceğini göz önüne almalıdır. İnsan kendisini utanca ve zora sokacak davranışlardan kaçındığı oranda Tanrı bilgisine ulaşır. Tanrı ise bir kavram olup dinlerin topluma empoze ettiği gibi maddî bir varlık değildir. Tanrı; ne peygamber göndermiş, ne de kitap indirmiştir. Bütün dinsel kavramlar zahirî din bilginlerinin anlattığı gibi değildir. Bütün bunlar mecaz anlatımlardır ve dinsel kavramlarının ezoterik bir içeriği vardır. Öyle sanıldığını gibi öldükten sonra yaşanacak ve hesap verilecek bir dünya yoktur. Ne varsa hepsi bu dünyadadır. Bu dünyada sorulmayan bir hesap öldükten sonra sorulamaz. Çünkü **“Tanrı; Ölülerin değil dirilerin Tanrısıdır.”** (İncil. Matta. 22/33. Markos. 12/27. Luka, 20/38)

Kuran da şöyle demektedir:

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” (K. 17/14)

Demek isteniyor ki geçmişte yaptıklarını gözünün önüne getir. Kendi kendini yargıla, kötü gördüklerini ve seni rahatsız eden davranışları bir daha yapma. Böyle yarsan ne mutlu sana...

5. İnsan, ekmeğini kazanmaya çalışırken ilişki içinde bulunduğu insanlarla ters düşmemek için bencil davranmalıdır. Kendi hakkını koruduğu kadar başkalarının da hakkına saygı duymalıdır. Başkasının Hakk'ına saygı duymayı Kuran Tanrı

olarak kabul eder.

“Böyledir. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir. Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (K. 22/62)

İnsan; yapılması gerekeninin doğrusunu, iyisini, güzelini, kendi aleyhine de olsa, yapmaktan çekinmemelidir ki huzur ve mutluluk içinde yaşayabilsin. İnsan iradesine hakim olduğu sürece üstesinden gelemeyeceği hiçbir zorluk yoktur. Böyle bir din anlayışının Tanrısı akıldır, sağduyudur, vicdandır, bilgidir, bilimdir. Din yolunda mesafe almak isteyen kişi; doğa yasalarına, toplum kurallarına ve kendisini korumaya çalışan duygularına (vahiy, ilham, içe doğuş, Cebrail, Ruhül Kudüs, kutsal ruh...) uyduğu takdirde Tanrı yolunda olduğu ve Tanrı’ya yakınlaştığı kabul edilir; aksi takdirde Şeytan’ın (kötülüklerin) yolunda sayılır...

3 - EVREN ve YASALARI:

1. Allah diye korktukları, sanal (maddî varlığı olmayan, muhayyel...), varlığı çok güçlü olarak yansıtırlar. O denli güçlü yansıtırlar ki; hiçbir şekilde eleştirilemez, karşı gelinemez, sorgulanamaz...Allah ve din tam bir tabu olmuştur

Bu Allah kavramının yaratıcısı İbrahim Peygamber’dir. Göğe bakarak mukayese etmiş. Yıldız gitmiş, ay gitmiş, güneş gitmiş... Bunun üzerine İbrahim peygamber “Muhakkak bunu getirip götüren güçlü bir varlık var.” diye bir tahminde bulunmuş... Yaptığı bu tahmin ve

mukayese ile var olduğuna inandığı varlığın adını da Allah koymuştur.

“Gece onun üstünü örtünce bir yıldız gördü de “İşte Rabbim bu!” dedi. Yıldız battığında ise “Batıp gidenleri sevmem!” diye konuştu.

Ay’ı doğar halde görünce, “Rabbim bu!” dedi. O batınca da şöyle konuştu: “Eğer Rabbim bana kılavuzluk etmeseydi sapıtan topluluktan olurum.”

Nihayet Güneş’in doğmakta olduğunu gördüğünde, **“Benim Rabbim bu, bu daha büyük!” dedi. O da batıp gidince şöyle seslendi: “Ortak koştuğunuz şeylerden uzağım ben.” (K. 6/76-78)**

Oysa var olan, yaratan, güçlü olan maddedir (Evren ve doğa...) Doğa'nın, Evren'in, Maddenin dışında Allah diye maddî bir varlık yoktur. Allah mecazî bir kavramdır ve kapsamı çok geniştir...

2. Bilindiği gibi Evren'in (Doğa'nın, madde'nin...) yasalarını hiçbir güç değiştiremez ve gücün yasalarına karşı gelemez. Örnek verirsek: Yanardağın patlamasını, depremleri, yıldırım düşmesini ve doğal yıkımları, Tsunami gibi... Bir örnek daha: Doğum saati gelen bir canlının doğum yapmasını hiçbir varlık önleyemez. Sanal ve kavramsal varlık (Allah) gelse bile.

3. Dinciler; doğayı, evreni Tanrı ile özdeşleştirirler ki doğrudur; ancak bu Tanrı'nın Yaratan sıfatıdır. Gerçekten de Yaratan Doğa'dır, Evren'dir, Madde'dir. Ancak Doğa'nın üstünde de maddî bir varlık olarak bir Allah'ın var olduğunu ileri sürmeyi unutmazlar. Oysa bu ikisi bir değildir.

Yaratan; Doğa'dır, Evren'dir, Madde'dir; gözle görülür, elle tutulur; Bir varlıktır; Allah kavramı içinde anlatılır. Doğa'nın, Evren'in, Madde'nin dışında var olduğunu ve dünyayı yarattığı söylenen varlık ise hayalidir, , sanaldır...

Doğanın, evrenin, maddenin dışında, maddî varlık yoktur. Güçlü olan doğa ve yasalarıdır. Bir kavram olan sanal varlık ise, yukarıda İbrahim Peygamber örneğinde, olduğu gibi insanların; mukayese sonunda vardıkları bir yargıdır. "Bu masayı yapan biri olduğuna göre bu dünyayı ve canlıları da yapan biri olmalıdır..." yargısı. Bu yargı; bilgisizliğin, hayal gücünün, korkunun ürünüdür.

4. Evren, belirli kurallara uyarak devinip durur. Doğa, kendi yasalarına uyarak her saniye devinimini ve yaratıcılığını gösterir. Din edebiyatında bu oluşuma simgesel olarak "Tanrı" (Allah) denir ve şöyle anlatılmaya çalışılır: "**...O, her gün (her an) yeni bir hal ve iştedir.**" (K. 55/29)

Bu konudaki açıklamayı; Diyanet İşleri Mushaflar Kurulunca onaylanan Ahmet Tekin'in çevirisinden okuyalım: "**Göklerde ve yerde bulunan sorumlu ve akıllı varlıklar, muhtaç oldukları şeyleri, güvenliklerinin ve hayatiyetlerinin devamını ondan isterler, ona başvururlar, ondan medet umarlar. O her gün her an, sayıya, hesaba, sığmayacak işlerin, oluşların, işleyen düzenin, sorumlulukların içindedir, ilmi ve kudretiyle tecellidedir.**" (K. 55/29)

5. Dinciler; doğa olaylarının Tanrı'nın (Allah'ın)

isteği üzerine olduğuna inanırlar. Bu nedenle toplu halde yağmur duasına çıkarlar. Sanırlar ki dua ettiklerinde Allah kendilerine acır; dualarını kabul ederek yağdırdığı yağmurla, kuraklığı ve susuzluğu giderir; oysa boşuna... Bütün Tek Tanrı'ya inanlar bir araya gelerek yağmur duasına çıksınlar bir damla yağmur yağdıramazlar; eğer yağarsa o bir tesadüftür. Buna karşın; gök gürlemesini, şimşek çakmasını, yer oynamasını (depremi) Allah'ın bir "rahmeti ve korkutma" aracı olarak kullandığını söyleyerek insanları korkutup imana getireceklerini sanırlar. Tanrı'nın, bu tür felaketlerle insanları yola getireceğini sanmak cehaletten başka bir şey değildir.

6. Yeni Asya yazarı Mehmet Kutlular ile Cüppeli Ahmet bu nedenle hapis yatmışlardır. Bunlar konuşmalarında "Allah'ın; İzmit deprem ile Allah yolundan sapan Atatürkçü laikleri cezalandırdığını..." ileri sürmüşlerdir. Bu iki kişinin hapis cezası almalarını bir örnek olarak sunuyorum; yoksa düşünceleri ve inanışları nedeniyle cezalandırılmalarını onaylıyorum. Bu olay nedeniyle anlatmak istediğim bunların depremi bahane ederek halkı korkutup imana getirme çabalarıdır. Oysa bilim kanıtlamıştır ki deprem olayları bir doğa olayı olup kendi yasalarına göre oluşur. Hiçbir varlığın bu işleyişi değiştirmesine olanak yoktur... İnsanları yarattığı ileri sürülen Allah; kutsal kitaplarının hiçbirinde "Şurada, şurada fay hattı vardır; aman oralara ev yapmayın!" dememiştir. Bu da gösterir ki kutsal kitaplar, gökte bulunduğu sanılan ve her şeyi

bilen bir varlık tarafından gönderilmemiştir. Allah tarafından gönderildi sözünün mecaz bir anlamı vardır...

7. Doğa yasalarının üstünde bir güç yoktur... Değil Müslümanlar, Hıristiyanlar, Yahudiler olmak üzere hepsi bir araya gelseler; hep birlikte Allahlarına yalvarsalar. “Ne olur Allah’ım, şu deprem afetinden bizi kurtar!” deseler, “Şu yanardağdan fıskıran lavların insanları kızgın ateş seli altında kömür yaparak öldürmesini engelle!” deseler, ya da bizim Kilisenin kulesine ya da bizim Caminin minaresine yıldırım düşürme deseler” sonuç değişmez. Depremler yine olur, yanardağlar yine patlar, yıldırımlar yine düşer ve de Müslüman, Hıristiyan, Yahudi, Budist, Teoist, Zen-Budist demeden hepsini alıp götürür. İsterse yeryüzünde yaşayan insanların tümü Müslüman olarak dağa çıkıp yalvarsın; sonuç yine değişmez ve doğa yasaları hükmünü yerine getirir. Doğa olayları yine olur ve etkisini sürdürür. Demek istediğim Doğa’nın yasaları ayrı; Tanrı’nın kuralları ayrıdır... Doğa yıkımlarına (afetlere) karşı dua etmek çözüm değildir. Çözüm, akli, bilimi ve tekniği kullanarak Doğa’ya karşı önlem almaktır. Örneğin paratoner yapmak gibi, yanardağ çevresini boşaltmak gibi ya da fay kırıklarının bulunduğu yerlerde ya da oynak ve kaygan zeminlere ev yapmamak gibi, ya da Japonya’da olduğu depreme dayanıklı evler yapmak gibi... Bütün bu olaylarla doğa yasalarını bilmek ve önlem almakla baş edilir.

8. Evren’in (Doğanın) yasaları hakkında yargıda bulunmak dinlerin işi değildir; Evren

yasalarını araştırmak, görüş bildirmek; yorumlarda bulunmak bilim adamlarının işidir. Bunlar bilimin konusudur. Bir rnek: İncil’de ve Kuran’da, yıldız kayması, **“Tanrının, meclisini gizlice dinlemeye gelen şeytanlara attığı taşlar olarak açıklanır... (İncil. Luka, 10/18 / Kuran. 15/18, 67/5, 72/9).**

9. Kuran’ın gök gürlemesi ve şimşek çakması gibi olaylara getirdiği açıklama çok ilginçtir. Gök gürlemesi, şimşek çakması, “İnsanları korkutmak ve umutlandırmak için Tanrının baş vurduğu yollardan biri...” (K. 13/12-13) olarak gösterilir ki bu görüşler bilim dışıdır. Bu ayetler de gösterir ki Kuran Tanrı sözü değildir. Tanrı sözü olmuş olsaydı gök gürlemesinin, şimşek çakmasının, yıldız kaymasının asıl nedenleri açıklanmış olurdu. Eğer kutsal kitaplar gerçek anlamda Tanrı sözleri olsaydı; Tanrı, böylesine bilime aykırı ve kendisine yakışmayacak sözler söylemezdi. Yıldız kaymasının atmosfere giren taşların atmosfere sürtünerek yanmasının, gök gürlemesinin, şimşek çakmasının, yıldırım düşmesinin insanları korkutmak ve umutlandırmakla bir ilgisinin olmadığını bilirdi, bildirirdi...

10. Belki, Mekke-Medine’de yaşayan insanlar; gök grlemesinden, şimşek akmasından korkar ama, Büyük Okyanus ve Atlas Okyanuslarında yaşayan insan olmadığı halde oralarda da gök gürler, şimşek akar. Demek ki amaç insanları korkutmak değildir. Öyle olsaydı insan olmayan okyanuslarda şimşek akmazdı. Bu nedenle Tanrı, insansız coğrafyada gök gürlemesinin, yıldırım düşmesinin hiç kimse tarafından görülemeyeceğini

bileceği için oralarda gökleri gürletmez, şimşekleri çaktırmazdı. Okyanuslarda yaşayan insan yok ki korkup da imana gelsinler... Kaldı ki bir tek insanın yaşamadığı denizlerde ya da çöllerde bile depremeler olmakta, gök gürlemekte, şimşek çakmakta, yıldırımlar düşmekte, yanardağlar lavlarını fışkırtmaktadır...

11. Tanrı bilgisine erenler; yukarıdaki tümcelerini: (K.15/18. 67/5. 72/19. 13/12-13), Tanrı tarafından söylendiğini kabul edemez. Çünkü Tanrı'nın, bilemeyeceği bir olay yoktur. Bütün kutsal kitaplar, peygamberlerince söylenen sözlerin derlenmesinden oluşturulmuştur. Bu konuda az aşağıda ayrıntılı bilgiler verilecektir. Bilime aykırı bu açıklamaların nedeni şudur. O zaman bilim gelişmediği için "gök taşlarının atmosfere girişinin ve şimşek çakmasının ve gök gürlemesinin" nedenleri insanlar tarafından bilinmiyordu. Ama şimdi bir ilkokul öğrencisi bile gök gürlemesinin, yağmur yağmasının, yıldırım düşmesinin nedenlerini bilmektedir...

12. İslamcılar; Tevrat, Zebur, İncil için Tanrı sözü denmesine karşın; Müslümanların okumasını önlemek amacı ile değiştirildiğini (Tahrif edildiğini...) ileri sürerler. Bu değişikliğe ilişkin Kuran'ın aşağıdaki ayetini kanıt gösterirler: **"Onların zulmedenleri, kendilerine söylenen sözü başkasıyla değiştirdiler. Biz de o zalimlere, zulümlerinden ötürü gökten azap indirdik."** (K. 7/162)

Oysa Kuran'da, yukarıda adları geçen kitapların da Allah kelamı olduğu söylenmektedir.

Bunun yanında **“Allah’ın sözlerini değiştirecek kimse yok!” (K. 6/115)** denmektedir. Bütün kutsal kitaplar Tanrı’nın (Allah’ın) sözleri olsaydı bu kitapları, bu ayet gereğince, kim değiştirmeye kalkabilirdi.

Tanrı’nın koyduğu kuralları insanların değiştirmesine olanak var mı? Sonra Tanrı, koyduğu kuralların değiştirilmesine izin verir mi? Her şeyi gören, bilen bir Tanrı’nın, kendi kitapları değiştirilirken görmemesi olası mı? Görmemiş olması Tanrı’nın niteliği ile bağdaşır mı? Öyle ise Tanrı’nın (Allah’ın) sözleri değiştirilmiştir demek akıl kârı mı? Bu aynı zamanda Tanrı’ya tanımamak, onu yetersiz bir varlıkmiş gibi göstermek değil mi? Bu çelişkiyi bu güne değin açıklayan bir dinci-diyaneççi çıkmamıştır.

13. Az yukarda geçen ayetteki **“Biz”** sözcüğüne dikkat... Nasıl oluyor da tek olan Tanrı, Ben yerine **“Biz”** diyerek başkaları ile birlikte olduğunu söyleyebilir? Bu durumda tek Tanrı demenin anlamı kalır mı? Buyruklar **“bir”** olanca verilir, birden çok varlıklarca verilmez... Neden **“ben”** yerine **“biz”** kullanılmış? Merak edilmez mi?... Bütün bu soruların yanıtını din konusunda araştırma yaparak ön yargıdan (peşin hükümden) kurtulanlar, ve Tanrı’nın **“Kişinin kalbi ile kendi arasında bilenler” (K. 8/24)** verebilir.

Bu sözler boşa söylenmiş sözler değildir, derin anlamları vardır, iş bunları bilip öğrenmekte ve yaşamına uygulamaktadır. Bütün bu anlatımlar Tanrı sözünün, gerçek anlamda değil de mecaz anlamda alınması gerektiğini göstermektedir.

Kutsal kitaplardaki ayetlerin mecaz anlatımlar olduğunun bilinmeden kutsal kitapların sıradan insanların anlamasına olanak yoktur. Tanrı bilgisine ermeyenler, Din duygusundan yoksun olanlar her zaman olduğu gibi birbirlerini Tanrı adına, Din adına öldürmeye devam edecekler ve öldürdükçe de Tanrı'ya hizmet ettiklerini sanacaklardır...

4 - YARATAN ve TANRI:

1. Ruhçular demekle maddenin dışında GÜÇLÜ BİR VARLIK arayanları amaçlıyorum. Ruhçular kapsamı içine herhangi bir dine inananlar da girer. Gördüğümüz madde dışında, bir varlık arayanlara; düşüncelilik (idealizm, ruhçuluk) denir ve bu düşüncede olanlara düalisttir (ikicilik). Bu ise tevhid ilkesine aykırıdır.

Bu düşünceye göre bir yaratan bir de yaratılan vardır. Allah ve kul... Bu İslam tasavvufuna göre ikiciliktir. Tasavvufçular bu ikiciliği kabul etmezler. Bunlar Yaratıcı olarak EVREN'İ (DOĞA'YI) kabul ederler. Vahdet-i vücud...

Tasavvufçuların bir bölümüne göre ise; Evren'in merkezi insandır. İnsan olmasaydı hiçbir varlık olmazdı. "Allah Var!" diyen insandır. Bunlara göre görünenlerin hepsi insanın hayal dünyasındandır. İnsanın dışında madde diye bir varlık yoktur. Bu görüşün felsefedeki adı ise Solipsizmdir (Tekbencilik...)

Gelmiş geçmiş düşünceler içinde çürütülmesi en zor olan ve en sakat dünya görüşü budur. Bir kısım tasavvufçular içinde de bu görüşte olanlar da vardır. Örneğin Enel Hak diyenler...

Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale de bu felsefede olan bir tasavvufçu idi. Maddeyi düşünceyi indirgerdi. Ona göre “İnsan olmasaydı madde olmadığı gibi Yaratan da olmazdı.” Ona göre : “Allah var diyen de, yok diyen de insandır. İnsan olmasaydı Allah diyen de olmazdı... Ben olmasaydım siz de olmazdınız...” derdi. Bunlara felsefede tekbenci (solipsizm) denir ki en iflah olmaz ruhçular bunlardır. Özetle: Bunlara göre Yaratan insandır.

Bunlara “Değil mi ki bizim dışımızda madde denen bir varlık yoktur; haydi şu gelen otobüsün önüne atla, eğer otobüs seni çiğnemezse sen haklısın!” desen seni cahillikle suçlarlar.

Şeriatçılara gelince; bunlara göre bir yaratan ve bir de yaratılan vardır. “Bizim dışımızda bir madde vardır ve bu maddeyi de bizi de yaratan Allah yaratmıştır...” derler. Bu tür dinciler tapınma törenleri ile yetinirler ve bu tapınmaları Tanrı’ya olan borçları eda olarak görürler. Borçlarını yerine getirdikleri takdirde ölünce Cennet’e gideceklerine inanırlar. Oysa Batını (materyalist) görüşteki tasavvufçular Tanrı’yı kendi dışında arayanları ikiliğe düşmüş sayarlar. Batını materyalist tasavvufçular; bir yaratanın, bir de yaratılanın olmasını kabul edemezler. Yaratılan bir bütünün parçasıdır...

2. Ruhçu düşünceye karşı olanlara ise maddeciler (materyalistler) denir. Bunlara göre maddenin dışında hiçbir güç yoktur. Görmediğimiz halde varlığını hissettiklerimiz maddenin göremediğimiz yönü ve işlevidir. Bunlara din ilminde

elekler olarak adlandırılır. Madde olmasaydı işlevi de olmazdı. Var olanın sonradan yok olması ise maddenin biçim değiştirmesidir. Doğum; var olan maddenin görüş alanımıza girmesi; ölüm ise, maddenin görüş alanımızdan çıkmasıdır.

3. Her inanç sahibinin kendine göre bir Tanrı tasarımı vardır. Tanrı, kişinin hayal dünyasına göre oluşur. Bir keresinde birlikte çalıştığımız genç kızlardan birine “Tanrı denince aklına ne geliyor?” diye sorduğumda bana ne dese beğenirsiniz: “Tarık Akan gibi yakışıklı bir erkek geliyor!” dedi. Yüzüne dikkatle baktım; şaka yapmıyordu, özden söylüyordu.

Madde yani Doğa ile Tanrı kavramının hiçbir ilgisi yoktur. Tanrı kavramı başkadır; madde başkadır. Yine Tanrı’sal olaylar başka; Doğa olayları başkadır. Bunlar birbirine karıştırılmamalıdır. Bunlar, ayrı ayrı değerlendirilmelidir. Ne var ki ruhçuların (dincilerin) hiç biri bu gerçeği kabul etmeye yanaşmazlar. Bütün doğal oluşumları Tanrı’dan bilirler. Onlara göre; bütün doğa olayları Tanrı’nın takdiriyle, dilemesiyle, istemiyle olur. Öyle ki Tanrı; bütün doğa olaylarını kullarını korkutmak, terbiye etmek üzere yaratır. Bütün doğa olaylarını Allah’ın, günahkar insanlara bir uyarısı (ikazı) olarak değerlendirirler ki işte bu anlayış Tanrı ve din bilgisinin yokluğundandır... Diyelim bütün insanlık Müslüman oldu; Kuran’ın, dinin bütün emirlerini eksiksiz yerine getirdi; ama buna karşın, yine doğa olayları olur ve sürer gider...

4. Şeriatçılara göre Allah’ın izni olmadan “kuş kanadını kımıdatamaz, yaprak dalından düşmez.”

Böyle demekle kalmayıp bir canlının yazgısının daha insan doğmadan 40 yıl önce Allah tarafından belirlendiğini ileri sürenler de kendileridir. Oysa bu görüşlerin Tanrı bilgisi ve Din ilmi ile hiçbir ilgisi yoktur. Din; tamamen, insanla ilgili olup; insanı ahlak sahibi olmaya, ruhsal gelişimi tamamlayarak hayvansal eğilimlerinden kurtulmaya yönlendirir.

Din, eski dünyanın insanlarını eğitmek, her bakımdan yücelip olgunlaşması için yapması gerekeni öğütleyen eski bir eğitim sistemidir. Dinler yalnızca insanın olgunlaşması ile ilgilenir. Bunun yollarını gösterir. İyi ya da kötü olandan birini seçmeyi insanın özgür iradesine bırakır. İnsan iyi olarak kabul edilen kavramları kendi yaşamına uygularsa; Tanrı yolunda, kötü olanları yaşamına uygularsa Şeytan'ın yolunda sayılır.

Tanrı; bütün doğrulukları, erdemleri, güzellikleri, insansal duyguları, yüce davranışları, üstün değerleri, genel doğruları ve iyilikleri kapsayan bir kavramdır. .

Şeytan kavramı da; bütün kötülükleri, olumsuzlukları, erdem dışı hareketleri kapsayan bir kavramdır.

Eğer insan; dinlerin ilkesi olan doğruluğu, dürüstlüğü, güzelliği, iyiliği, erdemli olmayı, alçak gönüllüğü, haksız kazanca karşı olarak helal kazançla yetinmeyi ilke olarak kabul ederse; yüce olan, saygı duyulan, genel doğrulara ve üstün değerlere bel bağlamış olur ki buna da Tanrı'ya ulaşmak denir...

Hıristiyanlıkta kendini bu yola adayanlara "Tanrı'nın oğlu!" denir. Öyle ki Hıristiyanlığa göre

“İsa yolundan gidenlere de Tanrı'nın oğlu olmak yetkisi verilmiştir.” (İncil. Yuhanna. 1/12,13).

Bu demektir ki; kim doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdem gibi yüce erdemleri, genel doğruları, üstün değerleri yaşam ilkesi olarak kabul ederse, Hıristiyan'a göre, “Tanrı'nın çocuğu” sayılır.

“Hayır efendim, ben çıkarıma bakarım. Bana ne başkasının mutluluğundan, ben çıkarımı gözetirim, köşeyi dönerim, keyfime bakarım. Yasa, ahlak, edep, erdem tanımam ne pahasına olursa olsun önce kendi zevkimi tatmin ederim. Bana ne başkalarının ezilmişliğinden, yoksulluğundan... Ben kendi mutluluğuma, kendi cebimi doldurmaya bakarım, zevkimi sefamı sürerim. Cinselliğim, sırtım, boğazım gerisi bana ne lazım!” derse; kötü olan, yanlış olan, genel doğrulara, üstün değerlere aykırı olan bir yolu yeğlemiş olur ki bunlar da, bütün dinlerde, “Şeytanın çocuğu” denir.

5. Bu özetlediklerimi din ilmi ile uğraşan çok az kişi bilir; çünkü bu tür bilgiler onlardan gizlenmiştir. **“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri (bilgileri) akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir.” (İn. Luka. 10/21)**

Televizyonda din hakkında konuşanların ve gazetelerde din hakkında yazanların bu konulardan haberi yoktur. Olsa, halka gerçekleri söylerlerdi. Halkı batıllarla, hurafelerle, zıvalarla uyutmazlardı. Çünkü bilen yalan söylemekten rahatsız olur...

Bunlar, halkın batıla inanmasına, hurafelere kapılmasına göz yumarlar. Yeter ki toplum da

huzur olsun, kargaşa çıkmasın. Buna karşın yine de kargaşa çıkar; daha doğrusu bunların halka yalan yanlış bilgi vermesinden dolayı çıkar.

Bunlar sayesinde insan olması gerekenden uzaklaştırılır. Toplum batılla, hurafelerle oyalanır ve iki yüzlü bir yaşam yolu yeğlenerek kötülüğün, bencil duygularının (şeytanın) tutsağı olup çıkar.

Din cahilleri olur olmaz nedenlerle; şu kafir, şu dinsiz, şu dinden dönmüş diyerek gözüne kestirdiklerinin canına kıyar... Bir savaşta başka inançta olanların ganimet adı altında mal varlığını yağmalar. Karısını kızını, oğullarını ve kocalarını önce tutsak eder sonra de köle ve cariye olarak kullandıkları gibi köle yapıp satarak mallarına mal katarlar ve bunu da halka "Allah'ın emri ve dinin gereği böyle!" diye zorla da olsa kabul ettirirler... Oysa din bu değildir...

6. Önce şu gerçeği belirtelim ki Batınilik, öncelikle bir düşüncedir, bir felsefedir. Bunlar Vahdet-i vücud görüşüne uyarlar. Vahdeti vücuda göre görünen mevcudatın tümü Yaratandır. Bu görüşe göre: **"Evren yaratılmamıştır, kendiliğinden vardır; ne başı vardır, ne sonu vardır. Ahret, bu dünyada gerçekleşir. Yeniden dirilme, yargı günü diye bir şey yoktur. Cennet, insanın dünyayı gönlünce yaşamasıdır; cehennemse, yine insanın dünyada çektiği sıkıntının adıdır. Tanrı yoktan var edici, yargılayıcı bir güç değildir."** (İsmet Zeki Eyüpoğlu'nun 'ALEVİLİK-SUNNİLİK' Dr. Yayın'ından 1989 yılında aktaran Yusuf Ziya Bahadınlı, 25.7.1988 tarihli Cumhuriyet, s.17)

Günümüzden binlerce yıl önce söylenen bu düşünceleri günümüzde açıklamak, ölümlerden ölüm beğenmekle eş anlamlıdır. İşte bu Batınlık, gün gelmiş devletin resmî dini olmuştur. Kısaca anlatmakta yarar var. “Hicretten sonra 218 yılında Me'mun, Bağdat Valisi İshak Bini İbrahim'e uzun bir emir göndererek işe başlıyordu. Az aşağıda bu emrin niteliği şöyle açıklanıyor: Mutezile bir adım daha attı. Bu üçüncü adım çok korkunçtu. 'Kur'an Mahluktûr' (Yani Muhammed'in sözüdür...) demeyenler mürtetler gibi öldürülecekti! Kanları helaldi.” (KURAN TARİHİ ve Kuran Hakkında Ansiklopedik Bilgiler, Osman Keskiöglü, Nebioğlu Yayınevi, Birinci bası. s. 232 – 244)

Anlaşıyor ki Me'mun zamanında, Kuran'a, Allah kelamı diyenler kelleden oluyordu. Kuran mahluktur; yani Peygamber sözüdür diyenler kelleyi kurtarıyordu. 'Kuran Allah kelamı'dır' diyenler hapishanelere atılarak dayaktan geçiriliyordu.

Az yukarda, adını verdiğim kitaba göre: Valiye gelen emirlerden biri de şöyle: “Sorguya çekip imtihan yapmanın dokuzuncu günü Me'mun'un dördüncü emri geldi. O emirde şu keskin ve sert emirleri veriyordu: 'Bişr Bini Velid'i çağır, eğer Kuran mahlûktur (Peygamberin sözüdür) demezse boynunu vur ve kellesini bana gönder!’”

İbrahim Bini Mehdi hakkında da aynı korkunç emri veriyordu. Bu ikisi eğer “Kuran mahlûktur!” derlerse hemen halka ilân et, herkese duyur!”

Ebül-Avam hakkında ise şöyle diyordu: 'Dayağı görünce öyle güzel bir cevap verir ki,

bülbül gibi öter! Şayet vermezse ensesinde kılıç oynayacak!”

Burada ders almamız gerektiren konu şu: Demek ki tarih boyunca bu tür görüş açıklamaları yüzünden tartışmalar olmuştur. Görüş açıklaması doğaldır. İnsanın, aklı vardır, düşünür ve düşüncelerini de açıklar. Beğenilmese de her türlü görüşe açıklama hakkı tanınmalıdır. Ayıp olan, kötü olan düşünce açıklaması değildir. Ayıp olan, kötü olan hangi düşünce olursa olsun düşünceleri susturmak için kelle kesmek, suikast yaparak öldürmektir. Oysa atalarımız bu konuda ne demişti: “Düşüncelerin çatışmasından gerçek ortaya çıkar.”

7. Ne var ki bağnaz olanlar, yobaz olanlar, Şeriata aykırı bir düşünüş ve görüş açıklamasına dayanamazlar. Hemen zorbalığa başvururlar. Günümüzden binlerce yıl önce yapılmış olan görüş açıklamalarına yasak koymanın, açıklayana suikast yapmanın bir sonuç vermediğini görmezler. Bunlar Yunus Emre'nin Őiirlerinde ayıklama yapan Molla Kasım tayfasından olup karanlıkta bocalayan cahillerdir.

Şurası bir gerçektir ki İslam tarihinde; Batıniler de olsa, zahiriler de olsa düşünce açıklamalarını önlemek ve ifade özgürlüğünü kullandırmamak için kelle alma yoluna gitmişlerdir. B gerçeği az yukarıda okumuş olduk.

Bu acımasızlık, bağnazlık, bu yobazlık ne zamana kadar sürüp gidecek?

İnsan ne zaman düşünce ve inanç özgürlüğünü rahatça kullanacaktır? Ne zamana

değın insan düşünce ve görüşlerini açıkladığı için dışlanacaktır? Bu Doğa'ya (Allah'a...) çok büyük saygısızlıktır. Eğer insanoğlu düşünebiliyorsa bu yetenek ona Doğa (Yaratan) tarafından verilmiştir. Demek ki düşünce açıklamalarına karşı gelenlerle ifade özgürlüğünü engelleyenler Yaratan'a karşı gelmekledirler...

Batılı düşünürün açıkladığı düşünce yüceliğine ne zaman ulaşılacaktır? Ne demişti o düşünür? "Düşüncelerine karşıyım; ama, düşüncelerinizi açıklamanızı sonuna kadar savunacağım!.." (Voltaire)

Şimdi bu açıklamalardan, bilgilerden sonra konumuza dönelim: Burada görülüyor ki biz aydınlanmacılar yeni bir şey söylemiş olmuyoruz. Bu görüşler günümüzden binlerce yıl önce de dile getirilmiş olan düşüncelerdir. Şimdi de söyleniyor, gelecekte de söylenecektir. Hiçbir güç de düşüncelerin açıklamasını önleyemeyecektir. Ancak ara rejimlerde olduğu gibi, geçici bir süre için geciktirebilir, ama sonunda Doğa'nın istediği olacaktır.

Ne var ki günümüzde kimilerinin görüş açıklamalarına ve ifade özgürlüğüne tahammülü yoktur. Bağnazlar ve yobazların egemen olduğu bir ülkede görüşlerini açıklayanlara, ölümlerden ölüm beğendirmeye kalkıyorlar... İsteniyor ki kalıplaşmış düşünceler olduğu gibi kabul edilsin. Hiç düşünülmesin, hiç kuşkuya düşülmesin. İnsanları refah içinde ve mutlu yaşamaları için hiç gelişme ve değişim olmasın. Ne söyleniyorsa gerçeğini araştırmaya gitmeden kabul edilsin,

inanılsın...

Örnek verirse ş u yaratılış konusu... Ruhçulara (dincilere) göre, Allah dünyayı yoktan var etmiştir. Bu yargıya ş u gözlemden varılmıştır. İnsan oğ lu gözleri önündeki oluş umları yoktan var olma sanıyor. Masayı yapan olduğ una göre Evreni de yapan biri olmalı diye akıl yürütüyor. İbrahim Peygamber'in; yıldızlara, aya, güneş e bakarak; karşılaşt ırma (mukayese) yoluyla bir Tanrı'nın varlığı kanısına vardığı gibi. İnsanoğ lu, yarattığı bu sanal varlığ a da Allah adını veriyor. Allah adını verdikten sonra da durmuyor; büt ün iyi nitelikleri ona yakıştırıyor.

Ne var ki masa yoktan var edilmiyor, var olanlardan var ediliyor. Tahta olmasa, ç ekiç, keser olmasa, ç ivi, tutkal olmasa ç ok iyi bir usta da olsa ne yapabilir. Ç ok iyi bir ustanın masa yapabilmesi için elde araç, gereç ve malzeme olması gerek değ il mi?

Ş eriatçılara göre ise: "Allah olmasını istediğ i ş eye 'ol' der, o da hemen oluverir." (K. 36/82)

Ortada bir madde yokken "Ol!" demekle bir nesne ortaya çıkabilir mi? Hani bilim "Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz!" (Maddenin Sakınımı Yasası. Lavezion) demiyor mu idi... Hangisine inanalım?

Yine ruhçulara göre Allah yoktan var ettiğ i gibi var olanı da yok eder. Oysa yoktan var oluş olmadığ ı gibi var olanın yok oluş u diye bir oluş um yoktur. Büt ün olanlar görünmeyenlerin görünüre çıkması; görünür olanın da görünmez duruma gelmesidir. Ne var ki onların madde olarak var

olma niteliği değişmemiştir. Örneğin yanıp biten sigara; duman olur, kül olur, nikotin olur ve varlığını sürdürür...

İnsanoğlu da görünmeyen görünüşe çıkmasını yoktan var olma; görünenin de görünmez oluşunu var olanın yok olması sanıyor. Örneğin şu insanın ölmesi olayını ele alalım. Ölüm insan bedeninin işlevini yitirmesi olayıdır. İnsan ölünce kendisini tutup toprağın altına koyarlar. Kurtlar, böcekler cesedi yer. Toprağın altında sanki cesedi yok etmekle görevli kurtçuklar, böcekler ordusu vardır.

Kimisi gelir etini yer, kimisi gelir kaslarını yer, kimisi gelir sinirlerini yer. Böylece ceset olarak var olanlar hayvanların kanına karışarak kaloriye ve enerjiye dönüşür. Hayvanlar tarafından yenilmeyenler de çürür toprağa karışır; ama, yok olmaz, niteliğini değiştirmiş bir madde olarak yine varlığını sürdürür. Biz insanlar da onun yok olduğunu sanırız. “Allah, varı yok etti!” deriz.

Oysa yok olma diye bir oluşum yoktur. Örnek olarak bir insanın yaratılışına bakalım. İnsan ana karnına düşmeden önce babasının er bezlerinde oluşmaktadır. Tıpkı tükürük bezlerinin tükürük üretmesi gibi, erbezleri de sperm üretmektedir. Üretilen bu spermeler canlı ve hareket halinde olup ana karnında bulunan yumurtalara ulaşma anını beklemektedir. Ne zaman ki döl yoluna dökülür; oradan bütün spermeler yarışa geçerek ana karnında bekleyen yumurtaya doğru koşar; yumurtaya ulaşanlar cenin olma hakkını kazanır. Diğerleri için yumurtanın kapısı kapanır ve böylece

milyonlarca sperm ölür. Bütün bu olaylar bizim görüş alanımızın dışında olduğu için biz insanoğlu bunların yoktan var olduğunu sanırız.

İslamiyet'in doğuşu sırasında tıp gelişmediği için spermin nerede üretildiği bilinmediğinden spermin kaynağını olarak çeşitli tahminler yapılmıştır. Bunlardan biri de spermin "...erkeğin sırtı ile kadının göğüs kafesinden..." çıktığı sanılmasıdır. Okuyalım: **"Öyleyse insan neden yaratıldığına bir baksın. Atılan bir sudan yaratıldı. O su erkeğin sırtı ile kadının göğüs kafesinden çıkar."** (K. 86/5-7: İsmail Hakkı Bursevî)

Bu ayet Allah tarafından söylenmiş olsa idi; Allah spermin nerede oluştuğunu bilir ve isabetli bir şekilde söylerdi ve Tıp bilimi de bunu yalanlayamazdı? Oysa bu gün değil doktora; kime sorarsanız sorun; spermin, erkeğin erbezlerinde oluştuğunu bilir.

Bu ayet de gösterir ki Kuran, Allah kelamı değildir. Biliyorum şimdi bana büyük bir tepki gösterilecektir. "Yani şimdi sen Kuran'ın Allah kelamı olduğunu inkar mı ediyorsun?" Şimdi siz bana tepki göstermeyi bırakın da Kuran'daki şu ayete yanıt verin. Okuyalım: **"Şüphesiz o, şerefli bir peygamberin sözüdür."** (K. 69/40 - İsmail Hakkı Bursevî). Diyanet, Suudi, Diyanet Vakfı, İsmail Hakkı İzmirli, Yaşar Nuri Öztürk ve bazı çevirmenler de çevirilerinde de "Bu Kuran şerefli bir peygamberin sözüdür." diye çeviri yapmıştır. Ne var ki kendi düşüncelerini gerçekmiş gibi sunan kimi çevirmenler ise; Örneğin: Hasan

Tahsin Feyizli, “(Allah’tan getirdiği) sözüdür.” derken, Muhammed Esed: “Bu Kuran şereflî bir elçinin (vahyedilmiş) sözüdür” demektedir.) Bu konuda elimde bulunan bütün Kuran meallerini incelediğimde her birinin birbirini tutmayan yorumlar yaptığı görölmektedir. Çok azı **“Bu Kuran, şüphesiz şereflî bir peygamberin sözüdür...”** demektedir.

8. Tanrı sözü, gerçek anlamından başka bir anlamda kullanılır. “Tanrı Kelamı” deyiminin tasavvuf açısından mecazi bir anlamı vardır. Örneğin “Materyalist Batınilere göre Kuran; gerçek anlamda Tanrı sözü değildir; Tanrı’nın peygambere verdiği üstün akıldan doğmuştur. İnsanlığı kurtaracak olan da bu üstün akıldır. Her akıl, Hak’kı kavrayamaz; çünkü akıllar birbirini tutmaz. Hak’kı kavramada kılavuz da bir işe yaramaz; çünkü, onların da gösterdikleri de birbirine benzemez. Şu halde Hak, ancak üstün bir akıl aracılığı ile aydınlanır. Bu akıl, imamdır (Peygamberler, evliyalar, arifler... demek istiyor...). İmam, üstün akıl ile teviller yapar ve gerçeğe ulaşır.” (Şeyh Bedrettin Varıdat. İnceleme ve çeviri: Cemil Yener. Elif Yayınevi. 1970. s. 49) Bu sayfada şöyle yazar: “Kuran, Tanrı sözü değildir. Tanrı’nın peygambere verdiği üstün akıldan doğmuştur.”

Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler Ahmet Eflaki tarafından yazılan “Ariflerin Menkıbeleri” adlı Milli Eğitim Bakanlığınca Şark İslam Klasikleri adı altında yayınlanan iki ciltlik kitabı incelemelidir. Bu kitap incelendiğinde görülecektir ki beşeri duygularından (nefsinden)

kurtularak alçak gönüllü bilgilerle, masivadan (Tanrı'dan başka her şey...) vazgeçenler "Tanrı" sıfatı ile onurlandırılır. Onların söyledikleri insanlığın üstün değerlerini içeren sözlerine de "Tanrı sözü" denir. Yoksa insanın dışında maddi bir varlık; insana; şunu, şunu söyle ya da şunu yap diye dayatır mı?..

9. Şimdi "Ariflerin Menkıbeleri" adlı kitapta Tanrı kavramının Mevlana tarafından nasıl incelendiğine bakalım. "Tanrı'yı bilenin dili körleşir; yani, tam derviş, velilerin huzurunda dille ve kalple hiçbir şey söylemez; çünkü, fakirlik tamamlanınca o Tanrılaşır."

Devamla: "Hakikati görenlerin önünde söz söylemek hatadır. Çünkü bu bizim gaflet ve noksanımızın delilidir..."

Devamla Kuran'a atıfta bulunarak: "**Senin faydan, görenin önünde susmaktır.**" (Ariflerin Menkıbeleri. s. 306) der.

Ne demek isteniyor? Demek isteniyor ki: Bir insan benlikten kurtularak fakirleşince; yani haddini ve kendini bilirse, dinlemesini bilirse o yücelerek olgun bir insan olur; yani, Tanrılaşır...

10. Ruhçu görüşte olanlar Bing-Bang teorisine; yani, Evren büyük patlama ile oluştu teorisine dört elle sarılıyorlar. Hadi diyelim Evren büyük patlama ile oluştu. Büyük patlama dendiğine göre demek ki ortada patlayacak bir madde var. Olmayan bir şey nasıl patlar.

Bu Ruhçular ve Dinciler, Allah Evren'i yoktan var etti dedikleri an çıkmaza giriyorlar. Öyle ya, değil mi ki bir yaratıcı aranıyor. O yaratıcıyı kim

yarattı? Bu soruya tek geçerli yanıtı bilim veriyor. Bilim diyor ki “Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz!” (Lavezion, maddenin sakınımlı kanunu. Lavezion).

Bu bilim verisi her yerde söyleniyorsa da anlamak istemeyen anlamıyor. “Allah için böyle soru sorulamaz; O yaratılmış olsaydı Allah olmazdı!” diyorlar. Aynı biçimde biz de yanıt veriyoruz. “Madde yaratılmış olsaydı madde olmazdı!” dersek ne denecek?.. Onların Allah için böyle deme hakkı var da biz aydınlanmacıların madde hakkında böyle deme hakkımız yok mu?

Haydi diyelim ki bir yaratıcı var. Kendi ifadelerine göre Allah “Biz insanı en güzel şekilde yarattık!” diyor. Okuyalım: “Biz insanı en güzel şekilde yarattık. Sonra onu aşağıların aşağısı kıldık. Yalnız inanıp yararlı iş işleyenler bunun dışındadır. Onlara kesintisiz ecir vardır.” (95/4-6)

Şimdi bu tümce üzerinde düşünerek biraz açalım. Allah, İnsanı en güzel şekilde yarattıktan sonra niçin onu aşağıların aşağısı kılıyor? Hem insanı en güzel biçimde yarat; sonra da onu, aşağıların aşağısı kıl. Böyle bir davranış Allah'ın noksan sıfatlardan münezzehe oluşu ile bağdaşır mı?..

İnsanı aşağı kılan kendi olumsuz eylemleridir. Allah insanı, aşağıların aşağısı kılmaz...

“Biz insanı en güzel şekilde yarattık!” ayeti üzerinde de düşünmemiz gerekiyor. Kör, sağır, topal, hilkat garibesini doğanlar da var. Peki şu iki başlı doğan Siyam İkiizlerini kim yarattı? Siyam İkiizlerinin, neresi güzel...

“Biz insanı en güzel şekilde yarattık!” ayetine göre insan aynı zamanda akıllı olarak yaratılıyor. Peki öyleyse en güzel biçimde ve akıllı yarattığı insanlar için niçin Peygamber gönderme gereksinimi duyulur. Niçin insanlara Peygamberleri aracılığıyla kitap indiriliyor?..

Hadi Peygamber gönderme, kitap indirme Allah'ın şanındandır diyelim... Niçin Afrika'da yaşayan “Pigmeler” için, Güney Amerika'daki, Amazon ormanlarında yaşayan yerliler için, Avustralya'da yaşayan Oberjinler için, bu güne değin bir peygamber göndermemiştir?... Bir kitap indirmemiştir... Onların bizlerden çok aydınlatılmaya ve korunmaya gereksinimleri yok mu?..

Bir de şu var. Niçin her Peygamberine ayrı nitelikte birbirini tutmayan ve birbiri ile çelişen kitaplar indirir. Bu çelişkiler inananlar tarafından “Değiştirilmiştir” (Tahrif edilmiş, Muharref..) savı ile giderilmeye çalışılırsa da Allah bu kadar aciz midir ki gönderdiği kitaplar değişikliğe uğrarken eli kolu bağlı dursun. Bir köy muhtarı bile kendi genelgesinin değiştirilmesine tepki gösterir...

Eğer Peygamber göndermek, kitap indirmek gerekse niçin akıllı olanlara değil de akıllı olmayanlara Peygamber gönderip kitap indirmiyor... Niçin indirdiği kitaplara sahip çıkmıyor? Sonra melekleri ile birlikte Peygamberi Muhammed'i öven Allah “Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber Muhammed'i överler...” (K. 33/56) dediği halde onun Ehli Beytini tundan tuna atar. Dünürlerinin, damatlarının,

torunlarının öldürölüp, ehli Beytinin kılıçtan geçirilmesini önlemez. (Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin öldürölmesini, Kerbela olayını anımsayınız...) Buradan çıkışla övdüğün Peygamberinin Ehli Beytine bile hayrı dokunmayan bir Allah'ın bize ne hayrı dokunabilir?.. Bütün bunlar Allah'ın yanlış anlayışımızın sonucudur. Allah'ı doğru anlarsak bütün bu sorulara yanıt buluruz...

11. Yukarıdaki tümceler kendi arasında da tutarsız. **“Biz insanı en güzel şekilde yarattık. Sonra onu aşağıların aşağısı kıldık.” (95/4-6)** Allah'a ne oluyor da en güzel şekilde yarattığı insanı tutup aşağıların aşağısı kılıyor. Bu Allah'ın insanlardan ne alıp veremediği var. Bu Allah'ın Allahlığına yakışır mı? Şöyle dese daha doğru olmaz mıydı? “Biz onu en güzel şekilde yarattık ama o kendisini, kendi eylemleriyle, aşağıların aşağısı kıldı...”

Bir de şu var yüce olduğundan kuşku duyulmayan, Levh-i Mahfuzda yazgımızı belirleyen bir Allah bizi niçin sınava tabi tutuyor? Biz insanları biyolojik bir bilgisayar gibi kodlayan kendisi değil mi? Biz insanlar da mekanik bilgisayar gibi verilen komutlar üzerine hareket etmiyor muyuz?

Sonra yüce olduğundan kuşku duyulmayan Allah'ın bizi niçin kendisine tek yanlı iltihakı bir işleme borçlu kılsın. Niçin biz insanların kendisi için yatıp kalkmamızdan, bir takım yoksunluklara katlanarak dünya nimetlerinden yoksun kalmamızdan mutlu olsun. Bu kadar yarattıkları varken niçin insanları kendine borçlu kılsın?

Sonra mükemmel, merhametli olan bir Allah,

“Hırsızın elini kesin!” der mi? Her suçun belirli bir sürede geçerli bir cezası vardır. Bir hırsızın eli kesilirse cezası ömür oyu sürmüştü olmayacak mı? Eli kesilen adama kim nasıl, niçin iş versin. Eli kesilen insan nasıl geçinsin? Bir suçun cezası bu kadar ağır ve uzun süreli olabilir mi? Hangimiz küçüklüğümüzde, gençliğimizde başkasının malına el uzatmadık...

Al bir tane daha... İnsana cinsellik duygusunu veren Allah, cinselliğini kullanan bir kişinin niçin taşlanarak öldürülmesine cevaz versin. Allah bu denli duyarsız mı kendi yarattığı insanının taşlanarak öldürülmesini buyursun...

İslam inancına göre; dinini değiştiren öldürülür; o da diri diri ateşe atılarak öldürülür istenince; “Ateşte yakmak Allah’a özgüdür. Önce öldürün, sonra ateşe atın denir...”

Bu olaylar Hadislerde anlatılır. Dinini değiştirenlere yapılan uygulamalar için Hadis kitaplarını okuyunuz. Peki, merhamet simgesi olması gereken bir Allah insanın düşünce ve inanç özgürlüğüne niçin saygı duymaz da. Dinini değiştiren bir kişiyi ateşlere atarak sonsuza kadar ateşlerde yakar...

“... Sizden kim dininden döner de kâfir olarak ölürse, öylelerin bütün yapıp ettikleri dünyada da, ahirette de boşa gitmiştir. Bunlar cehennemliklerdir, orada sürekli kalacaklardır” (K. 2/ 217)

Artık Allah doğmamıştır, doğurmamıştır. Cebbardır, Rahmandır, Rahimdir... diyeceğimize “Allah nedir, nerededir?” sorusuna yanıt vermek

zorundayız...

12. Çağ değişmiş; artık Allah anlayışımızı da değiştirmeliyiz. Bunu ben şimdi söylemiş olayım da; ister beğenilsin, ister beğenilmesin... Ama biliyorum ki geleceğin insanları bana hak vereceklerdir.

Ruhçulara (Dincilere) göre yaratılış bitmiştir. Oysa, bilime göre, gerçeklere, gözlemlere göre, yaratılış sürüp gitmektedir. Şu an binlerce tür yüzeye çıkmakta ve binlerce türün de soyu (nesli) yok olmaktadır... Yine şu an yine binlerce yıldız doğmakta ve ölmektedir.

Şu habere birlikte göz atalım: "GEZEĞEN OLUŞUMUNDAKİ SIR NİHAYET ÇÖZÜLÜYOR: Amerikalı astronomlar, gezegenlerin oluşum sürecinde şimdiye dek 'eksik halka' olarak nitelenen aşamayı gözlemlmeyi başardılar. Colorado Üniversitesi astronomlarından Henry Throop, 'eksik halkayı' Amerikan uzay teleskopu Hubble sayesinde bulduklarını açıkladı. Astronom Throop'un açıklamasına göre, dünyadan yaklaşık 1500 ışık yılı ötedeki Orion nebulasında (bulutsu) oluşmakta olan 3 yıldızın çevresinde, normalden en az 100 kat daha büyük yıldızlararası toz parçacıkları, adeta yokuş aşağı yuvarlanan kartopunun büyümesi gibi bir araya toplanarak gezegeni oluşturan madde topunu yaratıyor. Amerikalı astronomların gözlemledikleri olayın gezegenlerin oluşum sürecini yansıttığı doğrulanırsa dünyamızın yer aldığı güneş sistemi benzeri yapılar evrende çok sık görülen sıradan bir nitelik kazanacak; yani evrende, çok sayıda

güneş ve dünya bulunması ihtimali sınırsız artıyor.” (Hürriyet gazetesi, 15.10.1987, s.17)

Bir de şu haberi okuyalım: **“UZAYDA BİR YILDIZ DOĞUYOR: Uzay teleskopu Hubble’ın NASA’ya gönderdiği fotoğrafları inceleyen bilim adamları, güneş sisteminde yeni yıldızların oluştuğunu açıkladı. Yoğun bir gaz ve toz bulutu arasında doğan yeni yıldızlar, güneşin 300 bin katı parlaklıkta ışık saçıyorlar. Dünya’dan 200 bin ışık yılı uzaklıkta olan “iri cüsseli” yıldızların gökbilimciler için yeni ve zengin bir araştırma kaynağı olması bekleniyor. REUTERS”** (Sabah gazetesi, 25. 7. 1988, s.5)

Bu bilimsel veriler gösteriyor ki yaratılış (oluşum) sürüp gitmektedir. Oysa dinlere göre yaratılış (oluşum) bitmiştir. “OL” denince ve her şey olup bitmiştir.

13. Öyle tümceler vardır ki kutsal kitaplarda akıl alacak gibi değil. Burada yalnız Kuran’dan alıntı yapalım: **“Allah, bir şey yaratmak istediğinde “OL” der ve o şey derhal olur.”** (Bkz. K. 2/117, 3/47, 59, 16/40, 19/35, 36/82, 40/68 ve 54/50). Bu tümceler de hep “OL!” denince her şeyin olduğu belirtiliyor.

Görüldüğü gibi Allah, “Ol” demiş, olmuş; oluşum diye bir süreç söz konusu değil. Oysa oluşum bir sürece bağlıdır ve süreç sürüp gitmektedir. Asıl önemlisi “Ol” deyince bir şey olmaz. Olabilmesi için ortada bir materyal olması gerektir. Örnek masa yapmak için bile çivi, tahta, tutkal, testere, ölçüm aygıtı ve malzeme olması gerektir.

Yoktan hiçbir şey olmaz. Bunu bilim kanıtlamıştır: **“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz...”** (Lavezion. **Maddenin Sakınımı Yasası**)

Ol deyince hiçbir şey olmaz. Olabilmesi için koşullara da gereksinim vardır. Bu arada materyal yanında, oluşum için, bir de süreye gereksinim vardır. Kuran bu konuda şöyle demektedir:

“Gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri altı günde yaratan, sonra Arş’a istiva eden (ona hükmeden) Rahman’dır. Bunu bir bilene sor.” (K. 25/59)

Hani “Ol deyince oluyordu?” Demek ki ol deyince olmuyor; bir sürece ihtiyaç duyuluyor...

Zaman ve oluşum koşulları gerçekleşmeden bir canlı “Ol deyince olmaz.” Örneğin: Bir yumurtadan bir civcivin çıkması için bile belirli bir süreç yanında belirli koşulların olmasına gerek vardır. Bu gerçekliği tavuk bile bilmektedir. Tavuk, kuluçkadan kalkıp yemini yiyip suyunu içer içmez hemen kuluçkaya koşar. Kuşlar, bu oluşum zorunluluğunu bildiğinden dişisi yemlenmek ve su içmek için kuluçkadan kalkar kalkmaz erkeği gelip hemen kuluçkaya yatar.

Yine hayvanlarda ve insanlarda doğum olayının gerçekleşebilmesi için belli koşulların olması gerektir. Bir yavrunun olması için erkek ve dişinin bir araya gelerek sevişip birleşmesi gerek. Sonra da gerek hayvanlarda ve gerekse insanlarda bu birleşmeden sonra belirli bir sürecin geçmesi zorunluluğu vardır.

Yavrunudoğmasıiledesüreçtamamlanmıyor.

Yeni bir süreç başlıyor. Emekleyecek, yürüyecek, heceleyecek, konuşacak ve yine başka süreçler başlayacak.

Görüldüğü gibi ol denince olan bir şey yok. İnsanların ve hayvanların bu gerçekliği bildiği halde Tanrı'nın bilmemesi olası mı? Eğer dedikleri gibi kutsal kitaplar Tanrı tarafından indirilmiş olsaydı her şeyi bilen ve gören Tanrı'nın "OL" deyince "Olur" sözcüğünü kullanmaması gerekirdi.

14. Burada bir gerçeğe daha değinmek zorunluluğu var. Değil mi ki Tanrı "Ol!" deyince oluyor. Tanrı, İslam dini için 14 asır önce; "Hak geldi batıl yok oldu!", "Hak din İslam'dır", "İslam olunuz!", demiş; ama, 1400 yıldır bütün insanların Müslüman olmasını sağlayamamış. Tersine; İspanya'ya, Hindistan'a kadar yayılan İslam devleti küçüle küle Mekke, Medine ve Ortadoğu çevresinde kalmıştır.

Sonra dünyada bulunan insanların yalnızca 1,5 milyarı Müslümandır. Hani "Ol! denince olurdu." Niçin bütün dünya 1400 yıldır halâ Müslüman olmadı... Allah da "Hak dinin İslam olduğunu..." söylemiş miydi... Bu nasıl oluyor?

Hani "Allah her şeye kadirdi... Hani Hak gelmiş batıl yok olmuştu? "Şimdi kimileri zamanı gelince o da olur!" diyebilir. Peki, her şeyi yapmaya muktedir olan bir güçlü varlığın zamana ne gereksinimi olabilir ki... "Ol!" desin bu iş olsun, bitsin...

Ne var ki dünyamızın nüfusunu oluşturan insanların beşte dördüne yakını gayr-i Müslim. Peki, Tanrı "OL!" demiş de insanlığın hepsi niçin Müslüman olmamış. Bir parça akıllı olanın bunları

düşünmesi gerekmez mi?

Bu soruya ne zaman nasıl yanıt verilecektir? Kaldı ki İslam da aklımızı kullanmayı emretmiyor mu? “Allah, murdarlığı (küfrü) akıllarını kullanmayanlara verir.” (K. 10/100) demiyor mu?

Daha önemlisi Allah insandan verdiği aklı kullanmasını istiyor. Okuyalım:

“Yoksa sen onların çoğunun (söz) dinleyeceklerini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Onlar hayvanlar gibidirler, belki yolca onlardan daha da şaşkındırlar.” (K. 25/44)

Demek ki önemli olan insanın aklını kullanmasıdır...

Yine her şeye gücü yeten bir Tanrı'nın aracıya, kitaba ne gereksinim duysun ki? Dünyayı, Evreni yaratırken Peygamberlere, kitaplara mı gereksinim mi duydu ki...

Kaldı ki bu gün bile peygamber göndermediği, kitap indirmediği yüzlerce topluluk var. Örneğin Eskimolar, Afrika Pigmeler, ve Avustralya'daki Oberjinler, Amerika'nın Amazon ormanlarında yaşayan

Adamlar hala değil puta tapmak Allah nedir bilmiyorlar, gereksinim de duymuyorlar. Doğal bir yaşam içinde Allahlılardan ve Allahsızlardan, kitaplılardan ve kitapsızlılardan daha huzurlu bir yaşam sürdürüyorlar. Hiç olmazsa huzursuzluk, mutsuzluk nedir bilmiyorlar...

Bütün bunlar gösteriyor ki dinler toplumsal bir olaydır. Toplumlar geliştikçe zıvanadan çıkıyor; zıvanadan çıktıkça da bir dine

gereksinim duyuyorlar. Bir birlik ve mutluluk oluşturmak için kendilerine göre bilgisizlikten, korkudan kaynaklanan bir Allah yaratıyorlar. Bir Peygambere gereksinim duyuyorlar, kutsal kitaplar diye tutturuyorlar ve tutturdukça da birbirlerine giriyorlar, birbirlerinin canını alıyorlar, malını paylaşıyorlar, karısını kızını, oğlunu cariye köle olarak kullanıyor ve satıyorlar.

Bu peygamberler içinde cariye ve köle kullananlar olduğu gibi köle ticareti yapan peygamberleri de görüyoruz. Bu konuda bilgilenmek istiyorsanız İlhan Arsel'in kitaplarına, özellikle "Şeriat ve Kadın" ve "Kölelik" adlı kitaplarına bakabilirsiniz.

Bütün bunlar gösteriyor ki Tanrı böyle bir zulme ve vahşete ortam hazırlamaz. Din adına cinayetlere, kan ve gözyaşlarına vesile olamaz. Bu nedenle kutsal kitaplarda bizlere tanrı sözü diye dayatılan öğretilere gözü kapalı inanmamalıyız. Bunların içinden günümüzün ahlak ve hukukuna uyanları almalıyız. Bunun için de kutsal kitaplardaki beşeri olan, siyasî olan ve ilâhi olan ayetleri bilmek ve ayırmak zorundayız. Bunun yanında Tanrı teriminin ne anlama geldiğini, hangi kavramları kapsadığını bilmemiz gerekiyor ki kutsal kitaplarda yazılanları anlayabilelim...

15. İlerdeki sayfalarda Tanrı terimin ne demek olduğu açıklanacaktır. Tanrı Sözü dinsel bir kavramdır. Her bilimin kendine göre bir terimi vardır. Din ilminin de (biliminin değil) kendine göre terimleri vardır. Bunlar bilinmeden Tanrı ve din konusunda ahkam kesmek cehaletin belirtisidir.

Allah'a inanırım diyen her dindar, dinsel terimlerin ne anlama geldiğini bilmez. Bilse farklı inanç sahiplerini kâfir olarak görmez.

Anadolu erenleri "72 milleti bir görmeyen bizden değildir!" sözünü boşa söylememiştir.

Eğer kutsal kitaplar gerçek anlamda Tanrı sözü olsaydı:

"Ey İnananlar! Yahudi ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin, onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da o da onlardan dır. Allah zulmeden kimseleri doğru yola erdirdirmez." (K. 5/51) demezdi.

"Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savasın." (K. Enfal. 8/39) denmezdi.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün!" (K. 9/5)

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak din İslâm'ı din edinmeyen kimselerle, küçülerek (boyun eğerek) kendi elleriyle cizyeyi verinceye kadar savasın." (K. 9/29) denmezdi...

"Yaratılanı sevin yaratandan ötürü!" derdi. Bu sözleri bunlar asırlarca önce Anadolu ermişleri söylemekten çekinmemişlerdir.

Tanrı'nın her şeyi bilen olması gerektiğinden böyle insan hakları ilkesine aykırı tümceler söylemezdi. Çünkü günümüz insanlığı İnsan Hakları Evrensel bildirgesinde "Herkes, ırk, din, cins, dil, din bakımından eşittir" demektedir.

Elbette bir Tanrı'ya insanlardan daha değerli ve güzel sözler söylemek düşer.

16. Tanrı sözü denmesinin (Tanrı kelamı) bir gerçekliği vardır. Ancak bunlar mecaz anlamdadır. Tanrı sözcüğünün ne demek olduğu ilerdeki sayfalarda açıklanacaktır. Eğer mevcut dinler gerçekten Tanrı dini olsa idi böyle Yahudi, Hıristiyan, Müslüman diye kollara ayrılmazdı. Aslında, Tanrı ve Din'i bir'dir. Bu da aşağıdaki ayette dile getirilir:

“O halde sen yüzünü, bir hanîf olarak dine, Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fitrata çevir. Allah'ın yaratışında değiştirme olamaz. Doğru ve eskimez din işte budur. Fakat insanların çokları bilmiyorlar.” (K. 30/30)

Tanrı da, Din de bir olduğuna göre dinler arasındaki bu ayrılık nereden doğmaktadır. Bu din dedikleri Tanrı'nın dini değildir; Peygamberlerin şeriatıdır. Bu da halk arasında Musa şeriatı, İsa şeriatı, Muhammed şeriatı diye geçer...

Din duygusu dinli dinsiz bütün insanların yaratılışında vardır.

Bütün insanlarda var olan: Din duygusu, Akıl yürütme, acıma, paylaşımcılık, evrensel ve genel değerler, sevgi, vicdan gibi yüce duygular Tanrı kavramı ile ifade edilir. Bu duygulara sahip olan insanlık bir bütün teşkil eder ve ayrımcılığa düşmez.

Ne var ki kendi görüşünü Tanrı dini olarak insanlığa dayatanlar yüzünden insanlık asırlardır birbirinin canına kıymaktadır. Var olan Tanrı bundan rahatsız olmaktadır. Burada Tanrı derken

insandaki: Akıl, sağduyu, kültür ve vicdanı kastediyorum; çünkü bunlar yüce değerlerdir...

Bu nedenlerle var olan bütün dinler ilahî olmayıp toplumsaldır. İnsanlar toplum yararına gördükleri davranışları ve olayları alışkanlık haline getirmiş ve giderek de bu alışkanlıklar kutsallaştırılarak din haline getirmiştir.

17. **“OL DER ve O ŞEY DERHAL OLUR” (K. 2/117, 3/47, 59, 19/35, 36/82, 40/68)** deniyor. Bu yargı ise bilimine aykırıdır. Çünkü bir varlığın oluşması için zamana ve koşullara gereksinim olduğunu az yukarıda açıklamıştık.

Ne var ki, kutsal kitapların açıkladığı bu yargıyı yine kutsal kitaplar yalanlıyor. “Ol!” demesiyle olur diyen kutsal kitaplar; kendi kendileri ile çelişkiye düşerek, dünyanın, yerin göğün yaratılması için bir zaman geçtiğini yazmaktadır.

Bu konuda Kuran’ın Tevrat’tan aktardığı şu tümceleri (ayetleri) okuyalım:

“Allah yeri iki günde yarattı. (K. 41/49)

“Allah iki günde yedi gök yarattı.” (K. 49/12)

“Yer ve gök altı günde (veya devrede) yaratıldı.” (K. 7/54, 10/3, 11/7, 25/59, 32/4, 50/38, 57/4) denmektedir.

Görüldüğü gibi “Ol!” demekle olmuyor. Bir şeyin oluşması için zamana gereksinim duyuluyor...

18. Yukarıdaki paragraftaki ayetlerde bir de söylem üzerinde durmak gerekiyor: Hepsinde de konuşan Tanrı değil; Tanrı’nın dışındaki üçüncü bir kişidir. Eğer söyleyen Tanrı olsaydı:

“ Bir şey yaratmak istediğimde “OL DERİM ve O ŞEY DERHAL OLUR”

“Yeri iki günde, gökleri de iki günde yarattım.”

“İki günde yedi gök yarattım.”

“Yeri ve göğü altı günde (veya devrede) yarattım.” derdi.

Açıkça görülüyor ki konuşan birinci tekil kişi değil. Konuşan 3. Tekil kişi. Bu söylemlerden anlaşılıyor ki, buradaki sözün sahibi İslam Peygamberidir. Allah konuşmuş olsaydı O'nun birinci tekil kişi olarak konuşması gerekirdi. Bu tümceleri söyleyenler insanoğlu yani peygamberler; Tanrı'nın büyüklüğüne, gücüne, yüceliğine halkı inandırmak için O'nu her şeye gücü yeten bir varlık olarak gösteriyorlar. Ve inanmaya yanaşmayanları da kâfir olarak niteliyorlar. İnsanlar da ölüm korkusu ile düşünmeden körü körü inanıyor. “Efendim, burada konuşan Tanrı değil; insandır!” diyemiyor.

Burada üzerinde durulması gereken bir gerçek daha var. O da: Bilime göre hiçbir şey “Ol!” deyince olmaz. Niteliğin değişmesi için nicelik birikimi olmalı. Bu da belirli bir süreç gerektirir. Kaldı ki elde bir özdek (madde-materyal) olmadan hiçbir şey olmaz. Yoktan hiçbir şey üretilemez. Bir şeyin olması için onun ham maddesinin olması gerekir. İletişim bu denli gelişmişken, bilim bu denli ilerlemişken her şeye körü körüne inanmak ve insanın aklını kullanmaması insana yakışmaz.

19. Ruhçular, Dinciler, iki de bir; din, bilim ile çatışmaz diyerek kendilerini aldatırlar.

“Allah dünyayı yoktan var etti!” derler. Örneğin Emir Fevzi Mardin tarafından yazılan Kuran’ın Türkçesi, 2. Basım, Yelken Matbaası-İst. 1976, s. 100: “Gökleri ve yeri yoktan icat eden odur.” diyor. Aynı söylem kutsal kitaplarda da geçer. Ama bilim böyle demiyor. Bilim insanlara “Hiçbir madde yoktan var olamaz!” diye öğretiyor. Fen ve tabiat bilgisi derslerinde de öğrencilere böyle öğretiliyor; ama “Din ve ahlak Dersi” kitaplarına göre öğretim yapan öğretmenler de Kutsal Kitaplara uyararak: “Allah dünyayı yoktan var edendir!” diyor.

Bu ise çocuklarda ikilem yaratıyor. Ruhsal dengeleri bozuluyor. Ortaya iki kişilikli bir öğrenci çıkıyor; öğretmenine başka, çevresine başka şeyler söylüyor. Milli Eğitim Bakanlığının din uğruna öğrencilere biyoloji dersinde başka, Din ve Ahlak Bilgisinde başka bilgiler vermesi pek de doğru bir öğreti olmasa gerek. Millî Eğitim birbirini yadsıyan öğretilerde bulunmaya hakkı olmasa gerek...

Bizler hiç bir zaman bu ikileme düşmemiştik. Çünkü bizler Atatürk zamanında öğrenim görme şansını yakalamıştık. Şimdi ise Din ve Ahlak dersinde “Allah’ın yoktan var ettiğini..” öğrenen öğrenci diğer derslerde: “Hiçbir madde yoktan var olmaz! Var olan da yok olamaz...” (Maddenin sakınımı yasası) yasasını öğrenerek ruhsal çatışma içine düşüyor. İki kişilikli insan olarak yetişiyor. Din ve Ahlak Bilgisi dersinde “Allah her şeyi yoktan var etti.” denirken; biyoloji-fizik-kimya dersinde “Hiçbir madde yoktan var olamaz.” deniyor...

Çocuklarımızı böyle bir ikileme düşürmeye ne hakkımız var. Şimdi “Din” ile “Bilim” çelişmez denebilir mi? İşte bu nedenlerle de din ve bilim birbirine ters düşüyor. Bunlar nasıl görmezden geliniyor? Daha bu konularda sayısız örnekler var. Bunlar, az da olsa kafası çalışan birinin dikkatinden kaçmaz.

Kaldı ki, Kuran’a göre bile: “Ol!” deyince olma kuralına aykırı söylemler de var. Dünyamız, göklerimiz, “Ol” deyince olmamış. Yer ve göklerin yaratılması için günlerce emek verilmiş... Okuyalım: “Allah, yeri 2 günde yarattı.” (K.41/9) Burada yerin göklerden önce ve iki günde yaratılmış olduğuna dikkatinizi çekerim. Bir başka tümcede de şöyle deniyor: “Allah, 2 günde 7 gök yaptı.” (K.41/12)

Dikkat: Gökler yerden sonra yaratılıyor ve ayrıca Allah yeri yaratırken de 2 günde, 7 göğü yaratırken de iki gün emek sarf ediyor. Oysa yeri bir ölçü olarak kabul etsek.; Gök, yere göre sayıya gelmeyecek kadar büyüktür. Gecenin karanlığında başınızı kaldırıp göğe bakmanız yeterlidir.

Güneş, Samanyolu, Yıldız sayıya gelmeyecek kadar çok. Gökle yerin aynı sürede yaratılması olanaksızdır. Bunun nedeni o günün koşullarında bilimin (uzay biliminin) bu düzeyde olmaması idi. Çünkü o zaman bütün insanlık bunu böyle biliyordu.

Bir tümce daha: “Yer, gök 6 günde (veya devrede) yaratıldı.” (K. 7/54, 10/3, 11/7, 25/59, 32/4, 50/38, 57/4) Oysa “Allah, yeri 2 günde yarattı.” (K.41/9) ve “Allah, 2 günde 7 gök yaptı.” (K.41/12) 2 günde yeri, 2 günde de 7 gök yarattığına göre

yer ve gök'ün 4 günde yaratıldığı söylenirken bu ayette (7/54) yer gök 6 günde yaratıldı deniyor. Ve bu iki söylem birbiri ile çelişiyor.

Bir de şu tümceye (ayete) dikkatinizi çekmek istiyorum. Hani Allah “Bir şeye ol deyince olur”du? ((Bkz. K. 2/117, 3/47, 59, 16/40, 19/35, 36/82, 40/68 ve 54/50). Bir yerde üstünde dura dura hem de birkaç tümcede “BİR ŞEYİN OL DEYİNCE” olduğu söyleniyor. Sonraki tümcelerde (ayetlerde) de yerlerin göklerin olması için günlerce emek verildiği söyleniyor? Bu konu bir başka vesileyle yukarıda da incelenmişti.

Günlerce demekle de yetinilmiyor; bir de bu günlerin bizim zamanımız ölçülerine göre binlerce yılı kapsadığı ileri sürülüyor. Okuyalım: “... **senin Rabbinin katında 1 gün sizin saymakta olduğunuz 1000 yıl gibidir.**” (K.22/27) dendiğine göre bir zamana gereksinim varmış ve bizim katımızda binlerce yılı kapsayan süre Allah katında bir günmüş... Hani “Allah, bir şeyin olmasını isterse “OL” demesi yetiyordu?”

Bir yılımız Allah katında 1000 yıl olduğuna göre, bu “Ol! deyince olur” sözcüğünü nasıl yorumlayacağız.

Öyle bizimkilerin sandığı gibi “Ol!” deyince ampul yanarmış gibi bir şey olup bitmiyor. Bu bir süreçtir ve bu oluşum insanlar için gereklidir.

20. Bin yılımız Allah nezdinde 1 gün sayılsa bile sonuç değişmez. Süre oluşunu değiştirmiyor. Oluşum, “Ol!” denince olmuyor; bir süreye bağlı oluyor...

Burada bilime aykırı bir önemli noktaya daha

değirmek gerekiyor. Zaman kavramının oluşması için önce güneşin ya da ayın olması gerekir. Çünkü zaman; güneşin, görünüp kaybolmasına göre belirlenir. Güneş olmadan zamanın belirlenmesine olanak yoktur. Yer, gökten daha önce “Önce yer yaratıldı ve de 2 günde” ((K.41/9) dendiğine göre; daha Güneş, olmadan zaman hangi ölçüye göre belirleniyor.

Bilindiği gibi zaman dünyamızın güneş çevresindeki devrimlerine göre belirlenir. Bir de Allah'ın bir gününün bizim ölçülerimize göre 1000 yıl sayıldığı takdirde içinden hiç çıkılmaz. “Bir şeyin olması istenince, ol demesi yettiğine” göre zamana ne gerek var.

Bir parça akli olan ve bu aklını da çalıştıran kişinin bilime aykırı bu çelişkileri görmemesi olanaksızdır. Ama bunlar ne diyor. “Aklınızı imana kurban edin!” diyor. “İnsan aklını kullanmakla gerçeğe varamaz!” diyor, “Gerçeğe imanla varılabilir!” deniyor. “İnsan, aklını kullandığı takdirde huzura eremez!” deniyor... “Nedenini, niçin araştırmayın” deniyor. İşte ayet:

“Bilmediğin şeyin ardına düşme; doğrusu kulak, göz ve kalp, bunların hepsi o şeyden sorumlu olur.” (K. 17/36)

Özetle: “Akla aldırış etmeyin, siz Kuran'ın söylediklerine inanın, akla değil vahye sarılın deniyor. Yoksa, yoksa Allah 'a karşı geldiğiniz için yoldan çıkar, kâfirler taifesine katılır, zındık olur cehennemde cayır cayır yanarsınız, deniyor...

Bütün bunların Türkçesi: “Aklınızı çalıştırmayın, kendinizi yormayın...”

İşte böyle böyle korkutuluyor insanlar. Bunun sonunda da İslam dünyası batı dünyasından geri kalıyor. Bunun da adı “Allah’ın Müslüman kulunu denemesi oluyor!” Yeter artık daha fazla aldatmayın bu masum halkı...

Aklını kullanmayacaksa; niçin vermiş bu aklı insana bu Allah? Hem Kuran şöyle demiyor mu?

“O, aklını kullanmayanlara kötü bir azap verir.” (K.10/100).

Medyadaki aydınlarımız: “Din işini kurcalamayınız!” derken; politikacılarımız da: “İnançlara saygı!” diyor. Peki, ey politikacılar, inançlara saygılı iseniz; niçin hırsızın elini kesmiyorsunuz, niçin kısasakısa yapmıyorsunuz? Niçin faizi yasaklamıyorsunuz? Şeraitin emri yalnız tesettür değil ya... Kaldı ki tesettür de sizin sandığınız gibi değil. Şu ayete dikkatinizi çekerim:

“Ey İnsanoğulları! Ayıp yerlerinizi örtecek giyimlikle sizi süsleyecek elbiseler gönderdik. Takva örtüsü ise bunlardan daha hayırlıdır. Allah’ın bu ayetleri öğüt almanız içindir.” (K. 7/26)

Hani yüzünü, tırnaklarını, saçının bir telini bir telini gösteren cehennemlikti... Bu kadınlarımızı, kızlarımızı hangi kafayla çuval sokuyorsunuz, sıkma baş yapıyorsunuz. Ayet, “ Ayıp yerlerini örtünüz!..” diyor. Örtmesin mi? Sonra da “... sizi süsleyecek elbiseler gönderdik.” diyor ve bir şey daha söylüyor: Takva... Ahlaka, edebe, erdeme, yasalara aykırı eylemlerden sakının; bu ise sizin için en iyisi, en hayırlısı deniyor...

Dokunulmazlık zırhının arkasını saklanan

politikacılara duyurulur...

Bu suçlamaları yüzlercesine çoğaltabiliriz. Siz bu dokunulmazlık dosyaları ile yalancı durumuna düşmüyor musunuz... Ben şeraitçi olsam elbette size oy vermem, vermediğim gibi verdirtmem de...

Aklı kullanma konusunda Kuran şöyle diyor: **“O, aklını kullanmayanlara kötü bir azâp verir.” (K.10/100)**. Yine bunun gibi aklın önemini vurgulayan yüzlerce ayet var. Bu demektir ki: Aklını kullanmayanlar gerçeği göremez, gerçeğe ulaşamaz; kendini yönetemez, insanlığı yönetemez...

Al bir ayet daha. Aklını kullanmakla ilgili.

“Yoksa sen onların çoğunun (söz) dinleyeceklerini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Onlar hayvanlar gibidirler, belki yolca onlardan daha da şaşkındırlar.” (K. 25/44)

Ne imiş? İnsan, aklını kullanıp gerçeği araştırmalı imiş...

Bir aklını kullanan (laik) batı toplumlarına bakınız bir de vahy'i akıldan üstün tutan doğu toplumların yaşamına bakınız. Bizimkiler akılı, bilimi dışlamaktan başka bir şey bilmiyorlar. Sanıyorlar ki Allah'ın emri saydıkları şeriat kurallarına uydukları takdirde Allah'ın nazarında saygınlık kazanacaklar. Bu amaçla da güzelim dünyayı cennet yapmak dururken öldükten sonra gidecekleri bir cennet hayali peşinde koşuyorlar.

Hem öbür dünyada cennet hayali peşinde koşuyorlar; hem de akılı kullanmaktan söz ediyorlar. İnanmayın, yalan ha!..

Ahmet Cevdet Paşa'nın Müslüman olmak isteyene yazdığı mektuptaki şu görüşüne dikkatinizi çekerim:

“İsa Hazretlerinin babasız doğduğuna inanırız ve bir Tabiat bilgini çıkıp da babasız çocuk olmayacağını ispat ederse ona “inanmayız” diye karşılık veririz ve bunu reddetmeye yarayacak mantıklı bir ihtimal buluruz. Göstereceği delillerin hiçbir zaman gerçekliği apaçık olan bilgiler kuvvetinde olmayacağını biliriz.” (Türkiye’yi Laikleştiren Yasalar Atatürk Araştırma Merkezi Yayını s. XXIII)

Bunun Türkçesi: Bilim ve bilim adamı ne derse desin biz Kuran’da yazılana inanırız. Değil mi ki Kuran, İsa Hazretleri babasız doğdu biz başka bir şeye inanmayız yalnızca Kurana inanırız. Bu Ahmet Cevdet Paşa Osmanlı Devletinin en aydın paşalarından... Demek ki Kuran’ın mecaz anlamda Tanrı Sözü olduğundan haberi yok. Böyle bir durumda akıl yerine, bilim yerine, mantık, sağduyu yerine Kuran’a uyarsak elbette çağdaş uygarlığa erişemeyiz...

21. Bizimkiler hem şeriat kurallarına hem de akla ve bilim kurallarına uyulmasını isterler. Bir önceki paragrafta gördüğümüz gibi akılla, bilimle Kuran çatıştığı zaman Kuran’ın hükmü geçerli olacak. Aklın kullanılması demek; aklın, yalnızca Kuran ve Hadis hükümlerinin öğrenmeye ve öğretmeye hasredilmesi demektir. Kuran’a ve Hadislere aykırı bilimle uğraşılmasını istemezler. Bu konuda tanınmış İslam alimlerinden Molla

Cami şöyle der:

“Kendimize; maddeye ve dünyaya ait bilgi edinmek, Hak’ka ve hakikate varma yolunda engeldir.” (Ortadoğu Din Kültürü. Şükrü Günbulut. Kaynak yayınları. Birinci Baskı 1996. s. 208)

İslam âleminin en büyük alimlerinden Gazali de bilim konusunda şöyle demektedir:

“Kurtuluşa erecek ve umduğunu bulacak olanlar ise, öbür dünya bilginleridir... Bütün derinlik ve incelikleri anlayacağım diye fenle (bilim ve teknikle) uğraşma.” (Ortadoğu Din Kültürü. Şükrü Günbulut. Kaynak yayınları. Birinci Baskı 1996. s. 208)

Oysa İslam’ın temel kitabı aklın kullanılmasını ister. **“O, aklını kullanmayanlara kötü bir azâp verir.” (K.10/100).** Ali Rıza Demircan bu tümceyi (ayeti) şöyle yorumluyor: “Allah alçaltıcı pislikleri, aklını kullanmayanlar üzerine bırakır.” derken, Yaşar Nuri Öztürk’ de bu tümceyi (ayeti) şöyle yorumluyor: “Aklını kullanmayanlar azaba uğrarlar.” Ne var ki bunlar, insana “Aklınızı kullanın!” derken asıl söylemek istedikleri: Aklınızı Kuran ve sünnet kurallarını öğrenmeye özgüleyin (hasredin) demek istiyorlar. “Siz, aklınızı Allah’ın söylediklerini öğrenmeye ve şeriatın emirlerini yerine getirmeye hasredeceksiniz.” demek istiyorlar.

22. Bir çok mealci; Kuran 10/100 ayetini **“O, aklını kullanmayanlara kötü bir azâp verir.” (K.10/100)** diye Türkçeleştirirken daha gerçekçi olan İslam alimleri bu tümceyi

(ayeti) şöyle Türkçeleştiriyorlar: **“Allah’ın izni olmadıkça,hiçbir kimse inanamaz ve O, anlamayanları pislige götürür.” (K.10/100)** Molla Cami ve Gazali’nin yukarıdaki açıklamaları Kuran’a daha uygundur.

Çünkü kutsal kitaplardan Tevrat bile söze **“Ve Rab Allah adama emredip dedi: Bahçenin her ağacından istediğin gibi ye; fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin; çünkü ondan (bilme ağacından) yediğin gün öleceksin.” (Tevrat. Tekvin. 2/17)**

Tevrat’taki hükme en uygun bir tümce de (ayet de) Kuran’da bulunmaktadır ve bu tür tümce çoktur. Okuyalım: **“Ve hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyin ardına düşme; kulak, göz ve kalp; gerçekte, insan bütün bunlardan sorguya çekilecektir.” (K. 17/36)**

Kuran’da bu tür ayetler de çoktur. Bu ayetlere Allah’ın emri diye uyduğu için İslam dünyası bilimde, teknikte geri kalmıştır. Oysa bilim bilmediğimiz konularda araştırma yapmaktır. Bilimsel gelişme ancak bilmediklerimizin gerçeğini araştırmakla bulunur.

Eğer, bilmediğiniz şeyin arkasına düşmezsek gerçeği nasıl buluruz? Ama kutsal kitap “... bilgin olmayan şeyin ardına düşersen işin içinden çıkamazsın” diyor.

“Büyük günah değilse bile küçük günah işlemiş olursunuz.” diyor. Bu nedenle olsa İslam dünyasında bilimsel ve teknik gelişme olmuyor...

Oysa bilim; bilmediğin şeyleri öğrenmeye çalışmaktır. Bilinmeyeni bilmeye çalışmak bilimle

uğraşmak demektir. Şeriattaki “bilmediğiniz şeyin arkasına düşmeyin” emri: Din kurallarının, din verilerinin, din ayetlerinin dışına çıktığınız takdirde sorguya çekilirsiniz diyor. Böyle bir ayet varken insan bilimsel araştırma yapmaya cesaret edebilir mi?

Böylece insanı yaşamın gereklerinden ve gerçeklerinden koparıyorlar. Bu nedenle bu dünya geçici kabul edilerek insanlarımızı öbür dünyaya hazırlıyorlar. Bilim ve teknikte ilerleyerek yeni yeni buluşlarla bu dünyayı cennete çevireceklerine cehalet ve yoksulluğa sürüklüyorlar. İnsanlarının daha sağlıklı ve rahat yaşamasını sağlayan batı aleminin de başına taş yağacağını sanıyorlar.... Oysa şöyle bir ayet daha vardır. Burada da akli kullanmak öneriliyor. Bilimsel ve teknik araştırmaların önü açılıyor...

“Yoksa sen onların çoğunun (söz) dinleyeceklerini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Onlar hayvanlar gibidirler, belki yolca onlardan daha da şaşkındırlar.” (K. 25/44)

Bunların bu söylemlerine inanmamalıdır. Yapılması gereken Doğa'nın (Yaratan'ın) biz insanlara verdiği akli kullanmaktır.

Bunlar Doğa (Yaratan) tarafından insana bahşedilmiş olan insan aklını dumura uğrattıyorlar. Bunlara göre akıl, yalnızca şariat verilerini öğrenip uygulamaya özgülenmeli... Şariat verileri dışına çıkıldığı takdirde ceza verilmeli. Bu söylemleri ile insanlarımızı korkutuyorlar. Ama çağın gerisine düşürmüşüz, kafir dediğimiz ülkelere el açarmışız,

onlardan kredi beklermişiz umurlarında değil. Geri kalmış olmaktan utanmaya da gerek yok. Nasıl olsa bizler Cennet'e; onlar ise Cehennem'e gidecekler.

23. Halkımızın yüzde sekseni yoksulluk sınırı altında, yüzde yirmisi açlık sınırı altında yaşıyormuş... Meslek sahiplerinin oranı düşükmüş, insanlarımız okul, doktor bulmakta güçlük çekiliyormuş, devlet ve sigorta hastanelerinde fiş kuyruğunda, doktor kuyruğunda, ilaç kuyruğunda canı çıkıyormuş, emekliler emekli aylıklarını almak için banka önlerindeki kuyruklarda patır patır düşüp ölüyormüş, geçinmek için fuhşa sürüklenenler artıyormuş... Bunların hiç mi hiç önemi yoktur, önemli olan geçici olan bu dünya değil; ebedi olan öbür dünyadır: İşte "Hak din İslam!" diye bizlere dinlerini dayatanların yaşam felsefeleri budur...

24. Bilgiç bilgiç yoksul insanlarımızı Teselli de ediyorlar: "Kafirler bu dünyalarını kazanmışlar; öbür dünyalarını yitirmişlerdir; ama sizler öbür dünyayı kazanıyorsunuz." diye saf insanlarımızı hayale bağlıyorlar. "Önemli olan bu dünya değildir; önemli olan öbür dünyadır, ebedi yaşamdır!" diyorlar... Her gün medyada (radyo, Televizyon ve yazılı basın...) bu anlayışla karşımıza çıkıyor.... Böyle bir anlayışla mücadele eden bizler ise Allahsız, kafir, dinsiz, imansız sayılıyor... Halkımızı bu şekilde aldatanlar gerçekten acınacak durumdalar...

25. Oysa önemli olan bu dünyadır. "Bu dünyası berbat olanın, eğer varsa, öbür dünyası

da berbat olur.”

Eğer bu dünyada ben; kimseyi aldatmadan, haksız kazanç sağlamadan kimseye muhtaç olmadan huzurlu, mutlu yaşarsam, varsa öbür dünyada, “Niçin refah içinde yaşadın dünyada ?” diye hesap sorarlar mı benden?.. Bu dünyada huzur, mutluluk ve refah içinde yaşarsan; öte dünyada yer vermezler mi adama?.. Nedir ikide bir “Allah sevgili kulları yoksullardır...” demek. Bütün evliyalar hakkında anlatılan menkıbelerde onların yoksullukları övülür ve adeta insanlarımız yoksulluğa, miskinliğe özendirilir.

25. İnsanlarımıza böyle bir anlayış aşlamak tam bir aldatmacadır. Hayal aleminde yaşayarak kendilerini sanal bir varlığın emir ve direktiflerine bağlayanlar; kendi dünyasını heder etmekle kalmayıp insanlarımızın yaşamını da heder etmeye çalışıyorlar. Bunların sağlıklı bir ruh yapısına sahip olduklarına inanmıyorum. Sanal bir varlığa inananların hayal dünyalarındaki gerçeğe aykırılıkları bulup bulup insanlarımızın önüne seriyoruz. Bu yüzden de bu hayal dünyasında yaşayan insanlar tarafından dışlanıyoruz...

26. Bu hayal dünyasında yaşayanların günümüzde en önemli temsilcileri günümüz din alimi sayılan profesörleridir. Bunlar, sağ eğilimli politikacılarımızla birlikte, çağdaş görünerek ülkemizi şeriat karanlığına sürükleyenlerin başında gelmektedir. Bakmayın siz aydın görünüşlerine, çağdaşlık söylemlerine... Bir kişinin kafasının içi değişmedikten sonra ne denli çağdaş görünürse görünsün işe yaramaz. Önemli olan

kişinin kafasının değişip değişmediği, kafasının çağdaşlaşıp çağdaşlaşmadığıdır. Bunlar günlük yazılarında televizyondaki ve radyolardaki söylemlerinde halkımızı gerçeklerden koparıp hayal alemine atmaktadırlar.

27. Bunların en çağdaş ve akılcı görüneni halkımıza “Kuran Müslümanlığı” adı altında yeni bir Müslümanlık sunmaya çalışıyor. “Kuran Müslümanlığı” diyerek insanlarımızı şeriate bağlamak istiyorlar. Kuran’daki akılla, bilimle, insan haklarıyla, demokrasiyle ve laiklik ilkesi ile çatışan kurallara hiç mi hiç değinmiyorlar... Kuran’daki kendi görüşlerini doğrulayan ayetleri alıyor, diğerlerini görmezden geliyor ve de kimi ayetleri işine geldiği gibi Türkçeleştirip önümüze koyuyorlar.

28. Bunlar Türkiye’de ve dünyada Kuran nizamını hakim kılmaya çalışanların başında gelmektedir. Erbakan bunların eline su bile dökemez. Erbakan’ın, Cumhuriyetin yeni kuşağı karşısında inandırıcılık yanı yoktur; ama bunların inandırıcılığı vardır. Bunlar ülkemizi; aydın ve çağdaşlık görünümü altında karanlığa sürüklüyorlar...

29. Bunlardan birinin bir yorumunu: “Kendi Dilinden Son Peygamber” adlı kitabından alıyorum. Bu zat diyor ki: “Muhammed, depo ettiği cinsel enerjiyi kendi zevkleri için kullanmayı terk ederek onu insanlık hayrına yönlendirmekle de insanoğlu için emsalsiz bir fedakarlık göstermiştir.”

30. İnsan dediğin gerçeğe (Allah’a) saygılı olmalıdır. Muhammed’i olumlayacak başka bir

özelliğini bulamadı da böyle şeyler uyduruyor... 27'e yakın kadını ve cariyesi olan ve kadınlarının sırasını gözetten bir kişi cinsel enerjiyi nasıl depo edebilir? Sonra depo edilen cinsel enerji insanlık hayrına nasıl kullanılabilir? Bir kişi eşi ile insanlık hayrına nasıl cinsel ilişkiye girebilir... Dünyada, gelmiş geçmiş hiçbir erkek, insanlığı ne kadar severse sevsin, insanlık hayrına ereksiyon olmamıştır, olamaz da...

31. Burada hangi mantıksızlığı ele alalım: Demek ki, Muhammed bir zamanlar cinsel enerjiyi kendi zevkleri için kullanıyormuş da; sonradan, cinsel enerjisini kendi zevkleri için kullanmaktan vazgeçerek depo etmiş ve emsalsiz bir fedakarlık göstermiş... Sonra da bu depoladığı cinsel enerjiyi insanlık hayrına yönlendirmeye başlamış. Hem de emsalsiz bir fedakarlık göstererek... Buna inanmak için gerçekten saf olmak gerekir. Hangi insan, 27'e yakın karısı ve cariyesi olur da cinsel enerjisini depo edebilir.

32. Hem, "Her gün bir eşi ile yatarak onlar arasında eşitliği gözettiğini söyleyen" ve kimi zaman da bütün eşleri ile cinsel ilişkiye girerek "Tanrı bana 40 erkeğin şehvetini verdi" diye övünen bir peygamber nasıl olur da cinsel enerjisini depo eder? "Kendisinde, kırk erkek gücü olduğunu anlatan kitaplar" İslam alimleri tarafından yazılmamış mı? Kendisinin "Bana bu dünyada üç şey sevdirdi: Güzel kadın, güzel koku, namaz..." hadisini nasıl unutabiliriz... Bu güzel kadınların yalnızca yüzüne bakarak mı cinsel enerjisini depo etmiş...

33. Şimdi soruyorum. Normal yapıda olan insanlardan hangisi (erkeği ve dişisi) cinsel enerjisini insanlık hayrına depolayabilmiş? Bir insan sidiğini (idrarını) depolayabilir ki cinsel enerjisini depolayabilsin. Cinsellik de insanlar için; yeme, içme, işeme gibi bir gereksinimdir... Cinselliğini depo eden insan sağlığı yanında akıl dengesini de yitirebilir, ikilem içine düşer, normal çalışmasını ve yaşamını sürdürmez, sağlıklı çalışamaz.

34. Cinsel enerjisini depo ederek doyumсуuzluk çeken insanlar çabuk yaşlanır ve çabuk çöker... Dahası, saldırgan olur, anormal davranışlarda bulunur. Bu nedenle halkımız arasında cinsel açlık çektiği için anormal davranışlarda bulunanlar için "Bekarlık, başına vurmuş!" denir. Yine cinsel enerji insanlık hayrına nasıl depo edilebilir. Bir cinsellik başkasının hayrı için depolanabilir mi? Bir cinsel enerji başkasının hayrına kullanılabilir mi? Cinsellik insanın kendisi için olmazsa başkası için hiç olmaz...

35. Denemesi zor değil. Normal bir erkeğe; "Ne olur, insanlık hayrına gel şu dişleri dökülmüş kocakarı ile birleş!" densin... Eğer hayvanlığı güçlü değilse, ölü değilse (Ölü konusu ilerde açıklanıp işlenecektir), şehvetin tutsağı değilse imkanı yok cinsel ilişkiye giremez. Ya da herhangi bir cinse: "Gel şu sevmediğin kişi ile insanlık hayrına bir gece sabahla!" dense, buna hangi cinsel enerjisini depolamış kişi yaşayabilir... Bu işi ancak ölü ve şehvet düşkünü kişiler yapabilir. Bu "Ölü" ve şehvet tutsağı yaratıklar hayvanlardan daha

aşağıdırlar. Bunlara örnek olarak: köpeğe, ineğe, yaralı leyleğe tecavüz eden kişileri gösterebiliriz (Gazetelerden...). Bunlara insan taslağı, insanımsı, işaret çubuğu (tasavvufi bir deyimdir) denebilir ancak. Kuran, bu aşağılık kişiler için şöyle demektedir:

“Andolsun, biz cinler ve insanlardan birçoğunu cehennem için yaratmışızdır. Onların kalpleri vardır, onlarla kavramazlar; gözleri vardır, onlarla görmezler; kulakları vardır, onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da şaşkındırlar. İşte asıl gafiller onlardır.” (K. 7/179)

36. Bunlar Allah'ın yarattığı olamaz, Allah'ın yarattıkları bu işleri yapamaz. Bu işleri yapsa yapsa doğanın yarattıkları yapar. Bunlar, Allah'ın değil doğa'nın yaratıklarıdır. Allah böyle yaralı leyleğe tecavüz eden insan yaratmaz.

Allah'ın yarattığı ile doğanın yarattığı yaratıkları bilmek din ilmine ilişkin bir konudur. Bu konuyu dinini dayatmak isteyenler değil benim gibi dinini yaşamak isteyenler bilir ancak ve bu konu “sırrullah”tır... Anlayan varsa beri gelsin, önünde saygı ile eğileyim...

Cinsellik her zaman ve her koşulda insanın kendisi için söz konusudur. Başka türlü olmaz. Bu düşüncede olan kişinin arkasına düşen insan ya da toplumun varacağı nokta; akıl dışılık ve şeriat olacaktır... Bu nedenle diyorum ki aman dikkat!...

37. Bütün kutsal kitaplar peygamberlerin görüşüdür. Örneğin Tevrat, yalnız Musa'nın sözleri değil; ondan sonra gelen peygamberlerin,

azizlerin, hahamların, kahinlerin de sözüdür ve bunlara Peygamber denmediği halde bunların sözleri de Tanrı kelamı olarak kabul edilmiştir.

38. İncil de Tevrat gibi İsa'nın ve kendisinden sonra gelen havarilerin sözleridir. Havariler peygamber olmadığı halde Kuran'da bunlara da, İsa'nın anası olan Meryem'e de, peygamber olmadığı halde, vahiy geldiğini ve bunlar içinde en önemlisi Yahudi iken yüzlerce Hıristiyan'ı ihbar edip tutuklattırdıktan sonra İsevi olan Pavlus'un: **“Rab değil, ben söylüyorum!” (İn. Kor. 1.Mek.7/12)** dediği halde söyledikleri de Tanrı kelamı sayılmıştır. Burada Rab dediği; halkın sandığı gibi yukarıdaki bir Allah değil, İsa'dır... Hıristiyanlar İsa'yı Rab olarak bilir...

39. Kuran da İslam Peygamberinin sözleridir. Bu gerçeği de yine Kuran'dan öğrenmekteyiz. Önce bu konuda Kuran'da yazılmış ayeti okuyalım. **“Şüphesiz Kuran, çok şerefli bir peygamberin sözüdür. (K. 69/40, 81/19).**

Şeyh Bedrettin Simavi bu gerçeği şu şekilde dile getirmiştir:

“Kuran, Tanrı sözü değildir. Tanrı'nın peygambere verdiği üstün akıldan doğmuştur.” (Şeyh Bedrettin Varıdat. İnceleme ve çeviri: Cemil Yener. Elif Yayınevi. 1970. s. 49)

Helal olsun Şey Bedrettin'e bu gerçeği günümüzden 650 yıl önce dile getirebilmiştir.

Görüldüğü gibi bütün kutsal kitaplar din büyüklerinin sözleridir. Ancak, inandırıcılık sağlamak için Tanrı kelamı denmiştir. Aslında “Tanrı Sözü” (Allah kelamı) mecazî bir anlatımdır.

Din büyüklerin ahlaka, inanca, insanların huzur ve mutluluğu için söylediği sözlerine Hak Söz denir ki bu tür yüce sözleri insanın içine doğunca söylemekten kendini alamaz. Bunu da dil ilminde "vahiy" denir.

40. Duygularına (Hislerine, isteklerine, nefesine) hakim olarak doğru dürüst, erdemli bir yaşam süren insanlar olgunlaşır ve Tanrı'ya yaklaşır (vuslat). Bunlara olgunlaşmış insanlar denir. Olgunlaşan insan iradesine hakim olur. İçinden gelen ve kendisini uyaran bir ses duyar ki buna içe doğuş (vahiy) denir. İnsan kendisini olumluluğa yönelten bu sese uyduğu zaman tutum ve davranışından dolayı başı ağrımaz. Ekonomik durumu ne olursa olsun huzur, güven ve mutluluk içinde yaşar gider.

41. Olgunlaşan ve Tanrı'ya (doğru, dürüst, erdemli yaşama...) sarılan insanların başı derde girmez; girerse, o bir kazadır. Bu nedenle de kazaya rıza göstermek gerekir denilir. Din ilminde; Tanrıya sarılan; yani daima doğru, dürüst erdemli bir yaşam sürdüren bir insan vuslata ermiş olarak kabul edilir. Bu ise Kuran'da "**Nefsini temizleyen kurtulmuştur!**" (K. 91/9) diye ifade edilir. Bu bir ilahi ayettir. Kuran'da bu tür ilâhi ayetler çoktur. Marifet beşeri, ilahî ve siyasî ayetleri birbirinden ayırmak ve ilahî ayetlere sarılmaktır. İlâhi ayetleri kendisine kılavuz olarak kabul edenlerin iki günü bir olmaz ve daima olgunlaşır ve yücelir..

42. "Bütün kutsal kitaplar din büyüklerinin sözleridir" dense inandırıcılık sağlanamazdı. Bunun sonucu olarak da dinsel kuralları

uygulamaya kimse yanaşmazdı... Bunun içindir ki Allah kelamı nitelemesi ile kutsallaştırılarak dine inandırıcılık ve itaat sağlamışlardır. Eğer kutsal kitaplar Allah kelamı olmuş olsaydı; din kuralları uygulanmadığı takdirde Allah; “Benim kuralları niçin uygulamıyorsunuz?” diye insanların başına taş yağdırırdı...

43. Bu gün Türkiye Cumhuriyetinde de Kuran hükmü olan 232-234 ayet, çağımız insan hakları ve hukuk anlayışı ile bağdaşmadığı gerekçesi ile uygulanmamaktadır. Eğer dedikleri gibi Allah'ın sözleri olmuş olsa idi TC'nin haddine mi düşmüşüdü Allah'ın koyduğu

kuralları uygulamamak... Çünkü Kuran'da şöyle deniyor: **“Hüküm Allah'ındır. O'nun hükmünü takip edip bozacak yoktur. O, hesabı çabuk görür.” (K. 13/41)**

44. Kuran'ın 232-234 ayeti; günümüz insan hakları, hukuk ve ekonomi kurallarına aykırı olduğu için ülkemizde uygulanmamaktadır, demiştik. Tek bir örnekle yetineyim: Kuran'da faiz kesin olarak yasaklandığı halde günümüz sağcı ve solcu iktidarlarınca faiz yasaklarına uyulmuyor ve bütün kredi olaylarında faiz uygulanıyor. Bu tür uygulamalara daha çok örnek verilebilir. Oysa Allah; emrine karşı gelenin hesabını çabucak göreceğini söylüyor.. **“O, çok hızlı hesap görendir.” (K. 13/41).**

45. Bu örnekleri, okuyucularımı düşünmeye yöneltmek, aklını işletmek amacı ile veriyorum. Kaldı ki din de insanlara aklını kullanmayı öğütlemiyor mu? Okuyalım, Kuran: “O, aklını

kullanmayanlara kötü bir azap verir.” (K. 1/100) demektedir. Değil mi ki dinimiz bize aklımızı kullanmamızı emrediyor; bu takdirde aklımızı kullanarak sorunlara bir çözüm getirmemiz gerekiyor... Aklımızı kullandığımız takdirde işin içinden nasıl çıkacağız. İşin içinden ancak Tanrı kavramının ne anlama geldiğini bilmekle çıkabiliriz. Tanrı ve din ilminde ilerlemiş olanlar bu işin içinden kolaylıkla çıkabilmişlerdir.

46. Eğer Tanrı, din edebiyatı ve felsefesinde araştırma yaparak ezoterik (Batınî, gizli, ilm-i ledün...) bilgisinin ne demek olduğunu bilirsek bütün dinsel terimlerin, halkın verdiği anlamlar dışında, birer anlamı olduğunu görürüz. Bu anlamları ancak dini tahkiki (Dinsel konuda araştırma ve inceleme yapanlar...) yapanlar bilir. Şimdi ben; Beyazidi Bestami, Hallaç-ı Mansur, Nesimi, Muhiddin Arabi, Mevlana, Yunus Emre ve Mevlana'nın Hocası Şems-i Tebrizi, Şeyh Bedrettin gibi bilginlerine görüşlerini açıklamakla din ve İslam düşmanlığı mı yapmış oluyorum. Ne kadar cahilce bir yargı...

47. Yunus Emre bile, günümüzden 700 yıl önce halka gerçeklerin söylenmemesi üzerine vecde gelerek şöyle demekten kendini alamamıştır:

“Oruç namaz zekat hac cürm ü cinayettir
Fakir bundan azattır has ül heves içinde.
Aynel yakîn görüptür
Yunus mecnun oluptur
Bir ile Bir oluptur Hakk-al yakîn içinde”

Yunus'un eski dilde söylediklerini günümüz dili ile söylersek: : "Hac, namaz, oruç, zekat bana göre anlamsız olup bu yükten kurtuldum ve Hak'kı aynel yakıyn olarak bildim!" diyor,

48. Yunus Emre: "Ben aynel yakîn mertebesinde olduğum için kendimden geçerek Allah'la iç içe olmuşumdur..." demektedir. Eğer Yunus Emre, günümüzde yaşayıp da bu sözleri söylemiş olsaydı din bilgisinden habersizlerin oluşturduğu yasa gereğince dine hakaret nedeniyle kovuşturulmaktan ve belki de ceza almaktan kendini kurtaramazdı.

49. Yunus bu söylemleri ile dinsel tapınmalarla Allah yolunda mesafe alınamayacağını; işin içinde başka işler olduğunu, bunun için din yolunda yürümek isteyenlerin nefsi ile mücadele ederek gerçekleri öğrenmeye çalışması gerektiğini söylemektedir. Bu konuda Ebu Sait'in şu sözleri çok önemlidir:

"Şeyh Ebu Said'in sözü: O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir." (TEVHİD'İN SIRLARI. Muhammed Bin Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)

50. Bu sözü biraz açalım: Tanrı'yı yalnızca ibadetle bulamazsınız; kinden, kibirden, öfkeden, nefretten, hasislikten, kıskançlıktan, dedikodudan uzaklaşarak; doğrulukla, dürüstlükle, iyilikle, insanlara iyi davranmakla ve kimsenin hakkını yememekle bulabilirsiniz. Bu nedenle diyorum ki bu saydığım olumlu kavramlar yanında diğer bütün olumlu kavramlar Tanrı'yı kapsar. Bu olumlu kavramları yaşam ilkesi olarak uygulayanlar Tanrı

ile iç içe yaşamış olur.

51. Bu arada şöyle bir soru sorulabilir. “Yunus Emre’nin ve diğer din bilginlerinin şeriat için yazdıkları övgü dolu şiirler de vardır. Doğru, vardır... Ama bu ermişlerin döneminde ne demokrasi, ne laiklik, ne de düşünce, inanç ve ifade özgürlüğü vardı. Bu nedenle cahilleri tahrik etmemek amacı ile onların ağızlarınca vererek olası saldırılarını önlemek istemişlerdir. Yani kendilerini gizlemişlerdir (Takiye yapmışlardır...) Kanıtı da yukarıdaki şiirleridir ve bu şiirlerine benzer daha çok söylemleri ve deyişleri vardır.

52. Şeriatçıların en büyük yanılgıları Tanrı ile Peygamberleri birbirinden ayrı görmektir. Şeriatçıların en büyük yanılgıları Tanrı ile Peygamberi ve gerçek din bilgisinin ermişleri ayrı ayrı görmeleridir. Eğer bunlar din bilgisinin alfabesini bilmiş olsalardı işe Tanrı-Peygamber özdeşliğinden söz ederek başlardı. Kuran’daki Tanrı- Peygamber özdeşliğini görmek isterseniz şu ayetlere bir göz atabilirsiniz:

“Kim Rasulüh’a itaat etmiş olursa, Allah’a itaat etmiş olar.” (K. 4/80)

“... o kimseler ki Allah ile Peygamberlerini ayırmak isterler...” (K.4/150)

Ayrıca şu ayetlere de bakabilirsiniz: 8/17, 24. 33/56. 47/33. 48/10)

Tanrı-İnsan özdeşliği konusunda diğer kutsal kitaplarda da birçok ayet vardır ama, anlayan olmadıktan sonra ne çıkar. Herkes kendi zannının ardından koştuktan sonra...

Bakınız bu konuda Kuran ne diyor:

“Eğer yer yüzündekilerin ekserisine uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zannın ardından giderler...” (K. 6/116)

“Mamafih ekserisi sırf bir zan ardından giderler. Halbuki zan, hak namına hiçbir şey ifade etmez.” (K. 10/36, 66)

“Bu hususta onların hiç bilgileri yoktur, sırf zanna tabi oluyorlar. Halbuki zan, gerçeğe ait hiçbir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

53. Kutsal kitaplar arasında yalnız Kuran, İslam Peygamberi Muhammed'in sözleridir. Bir harfi değiştirilmemiştir denilmesine karşın kendisinden sonra gelen Ebubekir, Ömer, Osman tarafından derleme ve düzenleme yapılmıştır. İki tanıkla kanıtlanmayan sözler Kuran'a alınmamıştır.

Bu gerçekleri “İLK AYET” adresli sitelerinde kendileri açıklamaktadırlar. Şimdi bakalım Kuran'daki ayet sayıları birbirini tutuyor mu? Okuyalım:

Kuran'da: Yaygın İnanca göre: 6.666.

İbn-i Abbas'a göre: 6.616.

Tertib-i Ziba'ya göre: 6.273.

Eldeki Kuran'a göre : 6.273.

Ö. Rıza Doğrul'a göre: 6.243.

Refi Cevat Ulunay'a göre: 6.234

Küfelilere göre: 6.218.

Medinelilere göre: 6.214.

Mekkelilere göre: 6.210 ayet bulunmaktadır.

Görülüyor ki her topluluğa ve her araştırmacıya göre sayı değişmektedir. Yaygın inanca göre Kuran'da “6.666” ayet bulunmaktadır. Oysa ki elimizdeki Kuran'da 6.273 ayet vardır.

Salih Nazım'ın Tertib-i Ziba'sındaki bilgiye göre Kuran 6.273 ayettir. Sure başlarındaki Besmeleleri de bunlara eklersek 6.352 ayete ulaşırız.

54. Ö. Rıza Doğrul Tanrı Buyruğu isimli Kuran-ı Kerim'in Tercüme ve Tefsirinde: "6.243 ayet olduğunu, buna besmele eklendiğinde de sayının 6.356'ya yükseleceğini söylemiştir. Ama doğrusu 6.273 ayettir. Buna besmeleler eklenirse sayı 6.386 olur." demektedir.

55. Merhum Ref'i Cevat Ulunay'a göre Kuran-ı Kerim, 6.666 ayet olarak nazil olmamış 6.234 ayet olarak nazil olmuştur. Ayet sayısının 6.666 denmesi bir galat-ı meşhurdur (Bile bile kullanılan büyük yanlışlar...) (Bk. Kuran-ı Kerim "Türkçe-Şiir". Doç. Dr. Bedri Noyan. Ardıç Yayınları 1. Baskı, Şubat 1997. s. 6).

Bu kitapta Kuran hakkında çok geniş açıklamalar ve bilgiler verilmektedir... Kuran hakkında daha geniş bilgi edinmek istiyorsanız Osman Keskiöğlü'nün, Diyanet İşleri Başkanlığınca takdir kazanıp tavsiye edilen "KURAN TARİHİ ve Kuran Hakkında Ansiklopedik Bilgiler" adlı Nebioğlu Yayınevinde yayınlanan kitaba bakabilirsiniz...

56. Bütün bunlar gösteriyor ki Kuran yazıldığı gibi günümüze gelmemiştir. Eğer Allah tarafından indirilmiş olsa idi, Allah kelamı olmuş olsa idi, ayet sayısında birliktelik olurdu. Çünkü Kuran'daki "Kuran'ı biz indirdik; onu koruyacak olan elbet de biziz. (K. 15/9)" denmektedir. Bu ayet gereğince ayet sayısında birlik olurdu. Allah yazdırmış

olsaydı ayet sayısında anlaşmazlığa düşülmesine izin vermezdi. Çünkü Kitabındaki ayet sayısı ile oynayanları çarparak felç ederdi. Allah Kelamı denmesi yanlış değildir; ancak bu dinsel bir terimdir, mecaz anlamdadır ve ancak erbabı bilir...

Bir de şu var ki Kuran'da derleme ve düzenleme yapılırken seçme yapılmamış olsa idi; günümüz hukuk kuralları ile ters düşen daha birçok ayet görebilirdik.

57. Şeriatçılar, Tevrat'ın ve İncil'in tahrif edildiğini; ancak, Kuran'ın tahrif edilmediğini söyleyerek de Allah'a saygısızlık etmektedirler. Şöyle ki Tevrat ve İncil de Allah tarafından indirildiğine göre; Allah, Tevrat'ı ve İncil'i tahrif edenlerin bu tahrifine niçin kayıtsız kalsın... Allah kendi kitabının değiştirilmesine seyirci kalır mı? Gücü mü yetmemiş kitaplarını tahrif edenlerin cezasını vermeye... Tevrat'ı ve İncil'i tahrif ederek değiştirenlerden bir tanesini olsun çarparak felç ettiğine ilişkin niçin bilgi vermez tarih kitapları bize...

58. Kuran'ın korunduğunu söyleyip de diğerlerinin değiştirildiğini söylemek Allah'a saygısızlık değil mi? Bu nedenle halkımız din işlerinde derine dalma, işin içinden çıkamazsın, kafayı oynatırsın demiştir. Halkımız din olarak yalnızca savm (oruç), salat (namaz), haç, zekat, kelime-i şهادet ile yetinmiştir. Daha ötesini araştırma gereğini hiç mi hiç duymamıştır... Aynı zamanda kimseye de dinini dayatma gereğini duymamıştır. "İsteyen camiye gider. İsteyen de meyhaneye gider!" demiştir. Herkesi kendi

özgür istenci ile baş başa bırakmıştır. Bu gün din adına yapılan dayatmayı; Din ilminden ve Tanrı bilgisinden yoksun olanlar yapmaktadır... Şu ayetler gayri Müslümanları imana getirmek amacı ile

dayatmalarda bulunanlara çok güzel yanıtıdır.

“Onların hidayete erdirilmeleri senin üzerine bir yükümlülük değildir. Zira Allah dilediğini doğru yola iletir.” (K. 2/72)

“Allah’ın izni olmadıkça hiçbir nefis için iman etme imkanı yoktur. O, akıllarını güzel bir şekilde kullanmayanları da pislik içinde bırakır.” (K. 10/100)

Bu ayetlere göre Allah’ın izni olmayınca bir gayr-i Müslim nasıl imana gelsin?... Öyleyse kimi kişiler niçin “İmana gel ya kâfir!” deyip dururlar?..

59. Bir de şu var ki eğer Tevrat’ta ve İncil’de tahrifat olmuş olsaydı İslam Peygamberi kendisi ile aynı dönemde yaşayan gayr-i Müslimlere

“Kitabınıza uyun. Kitabınıza uymazsanız kafirlerden ve zalimlerden olursunuz!” (K. 5/44, 45) demezdi.

Ne var ki güçlenip devlet yöneticisi olduğu zaman yukarıdaki iki ayet ve bu ayetlerin tam tersi uygulamalar yapmıştır...Yalnız bir örnek için bakınız:

“Baskı ve şiddet kalmayınca ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer (küfürden) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını hakıyla görendir.” (K. 8/39)

“Haram aylar çıkınca bu Allah’a ortak

koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (K. 9/5)

“Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde ne Allah’a, ve ahret gününe inanmayan, Allah’ın ve Resulünün haram ettiğini haram tanımayan ve Hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçük düşürülmüşler olarak, elden cizye verecekleri hâle kadar savaşın.” (K. 9/29)

60. Bütün bu şeriat dayatmaları Allah’ın dinine aykırılıktır. Çünkü Allah kandan nefret eder. Ne var ki bu dayatmalar İslamiyet’in başlangıcından beri vardır. Ülkemizdeki dayatmalar ise Demokrat Parti yönetimi ile başlamış; Erbakan döneminde de doruğa ulaşmıştır. Asıl önemlisi bu iki parti akıl, mantık, sağduyu ve toplumsal gerçeklere, ki saydığım bu kavramların tümü din ilminde Tanrı kavramı kapsamı içinde ifade edilir, uymadığı için darmadağın edilirken ne dinleri ne de Allahları kendilerini korumamıştır...

61. Bütün bunlara karşın cehalet, tahakkümünü sürdürmeye çalışmakta ve hala kendi inançlarını laik Devlete dayatmaya girişmektedirler. Erbakan’ın çömezleri olan bu günkü iktidar tarafından “ATATÜRK İLKELERİ ve DEVRİM TARİHİ DERSLERİ Üniversite reformu adı altında öğretimden kaldırılmak istenmektedir. (Bk. 20.2.2003 tarihli Hürriyet). Böylece kendi önderlerinin adı her gün beş vakit minarelerde, dini

bayramlarda, doğumda, ölümdede, ölü için yapılan mevlitte dile getirilirken hala inanç özgürlüğü yok diyebilmekte ve gerilimi tırmandırmaktadırlar. Amaçları: Türkiye Cumhuriyet'i kurucusu Atatürk'ün adını, sanını unutturmaktır. Onun devrimlerini ve ilkelerini ortadan kaldırmaktır. Bizim Atatürkçü Cumhuriyetçilerimiz. Devrimcilerimiz. Laiklerimiz ise kurbanlık koyun gibi bakıp durmaktadır.

62. Şimdi konumuza yeniden dönelim. Şurası da unutulmamalıdır ki, Tanrı Kelamı dinsel bir terimdir. Ne demek istendiğini erbabı bilir. Bu nedenle İslam Peygamberinin sözleri de Tanrı kelamı olarak kabul edilir.. Örneğin Şeyh Bedrettin Simavi Varidat'ında şöyle demektedir. "Kuran Muhammed'in sözüdür. Ancak Tanrı kelamı demeyen kafir olur!" (Varidat) Bu nedenle diyorum ki Allah (Tanrı vb..) da, Tanrı Kelamı da, Cennet de, Cehennem de mecazi bir anlatımdır. Bu konularda SSS adlı kitabımda geniş bilgiler verilmiştir. Ne var ki bu kitabımın basılmasından bu yana 3 yıl geçmiştir ama bir tane alan olmamıştır. Anlaşılan biz, bir de bununla meşhur olacağız... Belki de, kitabı satılmayan yazar olarak, Guinness rekorlar kitabına girebiliriz, kim bilir...

63. Halkın anladığı gibi bizim dışımızda bilinmeyen bir yerde; somut olarak bir varlık yoktur.

Çünkü Allah madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

Bütün genel doğrular, olumlu kavramlar,

üstün değerler, yüce düşünce ve duygular, dünyadaki bütün insanlarca doğru kabul edilmiş tutum ve davranışlar, ahlak kuralları (etik), akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana dayanan işlemler ve uygulamalar Tanrı kavramı ile ifade edilir. Bütün bu olumlu duygu, düşünce, davranış ve kavramların zıddı kavramlara ki bunlara da olumsuz kötü davranışlar (Günah...) denir ve bu da Şeytan kavramı ile ifade edilir. Yoksa öyle sandıkları gibi bizim dışımızda madde olarak, varlık olarak somut olarak ne Allah vardır ne de Şeytan vardır...

66. Bir kere şu düşüncemi önemle vurguluyorum ki; Allah da, Şeytan da akılcı davranışı kendine rehber edinen sorumluluk duygusuna sahip insanların bulunduğu yerde vardır. Sorumluluk duygusundan yoksun olan insanların (Ölülerin) bulunduğu yerde; ne Allah vardır, ne de Şeytan... Sorumluluk duygusundan yoksun; bencil, çıkarıcı, şan ve şöhret düşkünü insanlara din ilminde "Ölü" basireti bağlı, kalp gözü kapalı insanımsılar denir. Bu tür insanlarda Tanrı değil şeytan hüküm sürer...

67. Şeytanın hüküm sürdüğü yerde Tanrı yoktur. Şeytanın etkisine girmiş bulunan insanlarda Tanrı pasiftir. Tanrı'yı aktif duruma getirmek için nefisle mücadele gerektir. Nefisle mücadele; yani öfkemizi yenmede, sevgiyi, barışı, dostluğu, yardımı, alçak gönüllülüğü, erdemi yeğlemekle içimizde bulunan Tanrı'yı aktif duruma getirmiş oluruz. Erdemi ve diğer olumlu kavramları yeğleme fırsatı doğduğunda Tanrı'ya (olumlu

kavramlara, yüce duygu ve düşüncelere, genel doğrulara, üstün doğrulara ki bunlara din ilminde Tanrı denir; ve böylece Tanrı'yı yüceltmüş oluruz. Tanrı'yı bulunabilirken bulmuş oluruz. Bu konu ile ilgili olarak Tevrat'ta şöyle bir ayet vardır:

“Rabbi bulunabilirken arayın. O’na yakinken seslenin. Kötü kişi kendi yolunu bıraksın, ve fesatçı kendi düşüncelerini bıraksın; ve Rabbe dönsün...” (Tevrat, İşaya. 55/6-7).

Aynı konuyu Kuran şu şekilde işler:

“Ey imân edenler! Allah’tan korkun, azabından sakının.. O’na yaklaşmaya vesile arayın ve O’nun yolunda mücâhede edin ki felaha erebilesiniz.” (K. 5/35)

Bu konuda bir İslam ermişi olan Ebu Said de şöyle der: **“O’nu kullukta arayan bulamaz, O’nu O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (TEVHİD’İN SİRLARI. Muhammed Bin Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)**

68. Tanrı kavramı Hak olarak da ifade edilir. Hak: Tanrı adlarından biridir. Hak: Adalet, ahlak, merhamet, namus, vicdan gibi insan tekamülünü hazırlayan tüm erdemler Hak kavramı altında tanımlanır. Hak. Doğruluktur, dürüstlüktür, iyiliktir, sevgidir. Paylaşmaktır, sorumluluk duygusu taşımak ve ileri görüşlü olmaktır. Hak: Sağduyunun sesine, vicdanın uyarısına kulak vermektir. Yüce kavramlar, olumlu duygu ve düşünceler, üstün değerler, genel doğrular Hak; yani, Tanrı kavramı ile ifade edilir. Kuran bu konuda şöyle der:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta

kendisidir. O'nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62)

“Öyleyse hemen koşup Tanrı'ya sığının...”
(K. 51/50)

Bunun anlamı kötü olanları yapmaktan kaçın ve iyi olanları yap demektir. Yani, az yukarda saydığım erdemleri...

Aynı konuya İncil şu şekilde değinir:

“İmdi Allah'a tâbi olun, fakat İblis'e karşı durun, ve İblis sizden kaçacaktır. Allah'a yaklaşın, ve size yaklaşacaktır.” Tanrı'ya yaklaşın; O da size yaklaşacaktır. (İncil. Yakubun Mektubu. 4/7 - 8) Ne demek? Bu ifade, kötülüğe (İblis) karşı durun; iyiliğe (Tanrı'ya) yaklaşın; O da size yaklaşacaktır, demektir...

69. Hak'kın karşıtı batıl olup anlamı: Doğru olmayan, yanlış olan, boş olan; yani, batıl anlamına gelir ki Kuran bu konuyu şöyle ifade eder:

“De ki: Hak geldi, bâtil yok oldu. Gerçekten bâtil yok olmaya mahkumdur.” (17/81. Ayrıca bakınız: K. 34/48, 49)

Bu ayeti Müslümanlık geldi; diğer dinler batıl oldu şeklinde anlarsak yanılırız. Çünkü, aradan 1400 yıl geçmesine karşın dünyadaki 7 milyardan 5,5 milyarı halâ Müslüman olmuş değil. Ama bunu iyilik geldi; kötülük yok oldu ve de kötülük yok olmaya mahkum biçiminde anlarsak din anlayışına yaklaşmış oluruz...

Bunun için de içimizde olup bizi daima doğru olanı, iyi olanı, güzel olanı yapmaya yönelten duyguya sarılmamız ki Yunus Emre bunu şu

şekilde ifade eder:

“Bir ben var bende benden içeri.”

Aynı konuda Hacı Bektaş-ı Veli de şöyle demiştir:

“Hararet saçta değil nardadır

Keramet yaşta değil baştadır

Her ne ararsan kendinde ara

Mekke’de, Kudüs’te Haç da değildir.”

Biliyorum, bu sözler bizim aklını masallara, hurafelere kurban etmişlere hiç bir şey ifade etmez... Onlar, kendi yarattıkları Tanrı’nın; daha doğrusu zanlarının arkasından yuvarlanıp giderler.

70. Görüldüğü gibi Tanrı yok demiyorum, var olduğunu söylüyorum. Tanımını yaparak niteliklerini açıklıyorum. Bu gerçekleri açıklayanlara aydınlatan anlamında aydınlanmacı denir. Bu aydınların dünya görüşünü içeren kitaplara da kutsal kitap denir. Örneğin, Mevlana için “Peygamber değil ama kitabı vardır” denir. Bütün kutsal kitaplar insanları, barışa, sevgiye, kardeşliğe, dayanışmaya ve paylaşımaya sürüklemeli iken; savaşa, kavgaya, şiddete yönlendirmekte; dinli-dinsiz ayrımı yapmakta, kendisi gibi düşünüp inanmayanları kafir olarak tanımlamakta ve inanç yüzünden farklı inançtaki kişileri birbirine kırdırmaktadır.

Eğer tek tanrılı din mensuplarının kabul ettiği gibi bizim dışımızda; peygamber gönderen, kitap indiren, bir Tanrı’nın varlığını kabul edersek Tanrı hakkında bilgimiz yok demektir.

71. Ne var ki gerek Yahudiler, gerek Hıristiyanlar ve gerekse Müslümanlar Tanrı

bilgisinden yoksundurlar. Pek azı dışında büyük çoğunluk Tanrı'yı kendi dışında arıyor. Kendi zanlarına göre Tanrı yorumunda bulunuyorlar. Çaba göstererek kendi nefislerini; yani, kötü olan eylem ve emellerini Tanrı'ya kurban edeceklerine gidip büyükbaş hayvan keserek Tanrı'ya yaklaştıklarını sanıyorlar. Belediyeler de "Kurban, Tanrı'ya yaklaştırır!" şeklinde afişler, pankartlar asıyorlar ve böylece Allah'a ibadet ettiklerini sanıyorlar...

72. Kimileri de "Nefislerinizle; yani kötü emel ve eylemlerinizle mücadele edin!" sözünü; kafire karşı savaş anlamında alıyor ve nerede bir gayr-i mümin görseler hemen akıllarına onu imana davet etmek geliyor... Cihat denince de akıllarına. yalnızca kafirleri vurup öldürmek geliyor Bu nedenle uçakla gidip İkiz Kulelere dalıyorlar. Üç bin kişiyi üç dakikada betonların altına gömüyorlar. Böylece O'na yaklaştıklarını ve ölünce de O'na kavuşacaklarını sanıyorlar. Ancak, cihat etmenin bir anlamı da nefisle mücadele ederek kendini geliştirip eğitmek olduğunu bilmiyorlar.

73. Kimileri de "O'na ulaşmak için bir tarikat şeyhinin eteğine yapışmalısın!" diyor. Şeyhlerinin sözlerini Allah kelamı gibi kabul ediyorlar. Kadınları-kızları şeyhin koynuna sokuyorlar. Zavallı kadılarımız kızlarımız kendilerini şeyhlerine sunmaya o denli teşne olmuş ki 70 Yaşındaki şeyhinin koynuna giren bir kadın bakınız şeyhine ne diyor:

Şeyhin yaşı yetmiş, işi bitmiş olduğu için erkeklik görevini yapamıyor. Kadıncağız, şeyhinin

bu başarısızlığını kendine yoruyor ve şeyhine:

“Şeyhim acaba suç bende mi?” diyerek suçu üzerine almaya kalkıyor...

Oysa şeyhin yaşı yetmiş, işi bitmiş ama gönlü geçmemiş, çalışmış çabalamış bir türlü başaramamış. O duruma gelmiş ki ne mesir macunu, ne viagra ne de kriko kar etmezmiş. Malı ile malamat olasıca şeyhin malamatı artık iş göremezmiş.

Bu olayı gazetelerden öğreniyoruz. İşte haber:

“70’lik ŞEYH NEDEN TATMİN OLAMAMIŞ: Televizyonda seks konuşmaları yapan üveyz tarikatı şeyhi H. Y.’nin bir telefon görüşmesinden:

“A.K.: Hocam, saygılar sunarım, nasılsınız?”

“H.Y.: Sağ ol! Aşkım, nasılsın?”

“A.K.: İyiyim hocam.”

“H.Y.: Buyur Aşkım.”

“A.K.: Hocam, dün sizin tatmin olmamanızın sebebi ben miyim?”

“H.Y.: Hayır kızım, sen canını sıkma, o sorun benden kaynaklandı.”

“A.K.: Tamam hocam saygılar sunarım.”

“H.Y.: Tamam aşkım.” (17.1.2003 tarihli Haber Türk)

İşin içinde kadınlarını, kızlarını şeyhin koynuna vermemek için direnen müritler de var. Kadınlarını-kızlarını şeyhin koynuna vermemekte direnenleri yola getirmek için de “kafir” suçlamasında bulunuyorlar. Ali Kalkancı, Hamit Yanıkçı, Müslüm Gündüz, Yaşar Yılmaz olaylarını hatırlayalım... Manken kadın ve kızları motor olarak kullanan bir başka tanınmış Hoca’yı da unutmayalım...

74. Bütün bu olgular da gösteriyor ki Tanrı'ya inananlar da inanmayanlar da Tanrı kavramının ne demek olduğunu bilmiyorlar. Bizim dini bütün saf halkımız da Tanrı adına, din adına her türlü aldatılmaya, kandırılmaya, yoksulluğa ve yoksunluğa seve seve katlanıyorlar. Kendi zanlarına dayanan yanlış bilgilerden oluşan inançlarını da gerçekmiş gibi insanlığa dayatmaya çalışıyorlar. Oysa ilkin Tanrı'nın ne anlama geldiğini bilmek gerekir. Çünkü Tanrı bir olduğu gibi din de birdir. Öyle sandıkları gibi Yahudilik, Hıristiyanlık, Müslümanlık ve başka adlar altında 300 tane din yoktur. Bütün bu ayrılıklar Tanrı ve din bilgisinin yokluğundandır.

75. Tanrı; ikide bir arka arkaya peygamber göndererek yeni yeni kurallar ortaya koymaz, koyduğu kurallarda değişiklik yapmaz ve de bir kısım kitaplarının tahrif edilmesine göz yummaz. Eğer kutsal kitaplar Tanrı sözü olsaydı hiç olmazsa şu tatil günlerinde olsun bir birlik sağlardı. Dinler Tanrı'dan olsa idi hiç olmazsa şu tatil gününde değişiklik olmazdı ve koyduğu kurallarda birlik sağlardı. Bir örnek: Musa şeriatında "Kısasa kısas" vardır. İsa şeriatında "Kısasa kısas" kaldırılmıştır. Muhammed şeriatında ise "Kısasa kısas" kurumuna geri dönmüştür. Diğer yüzlerce, binlerce kuralı bir yana bırak eğer bu Peygamberler Tanrı'nın emrini icra etmiş olsalardı kısas konusunda birlik sağlardı. Bütün bunlar gösteriyor ki bu iş Tanrı işi değil, peygamberlerin işi...

76. Bu nedenle şeriatçılar bir tatil gününde,

kısasa kısas, sünnet olayında ve tapınma kurallarında ve daha yüzlerce, binlerce kurallarda anlaşamayarak birbirine ters düşen uygulamalara girmezlerdi. Allah adına, din adına, kitap adına birbirlerini boğazlayıp öldürmezlerdi.

Bu olgu geçmişte böyle olduğu gibi şimdi de böyle... Eğer bu tek tanrılı dinler Tanrı'nın dini olsaydı; bu şeriatçılar birbirlerini öldürürler miydi?

Hem Tanrı; dilediğini Müslüman, dilediğini kafir eder mi?

“Allah Kimi dilerse onu doğru yola iletir.” (K. 24/46) Bunun gibi daha 50'ye yakın ayet vardır Kuran'da...)

Sonra:

“Allah isteseydi birbirlerini öldürmezlerdi. Fakat Allah dilediğini yapar.” (K. 2/253) der mi?

Tanrı, insanların bir kısmını kafir bir kısmını mümin edip de sonra bunları birbirine kırdırır mı? Yarattıkları insanların birbirlerini öldürmesine seyirci kalır mı? Tanrı'nın dininde insanların birbirini öldürmesi yoktur. Çünkü Tanrı kandan nefret eder. Dinin kuruluş amacı: Sevgidir, barıştır, yani, sulh selamettir.

77. Yineliyorum Tanrı: Doğa ve toplum kuralları yanında; uyguladığımızda ruhen ve vicdanen rahatsız olmayacağımız düşünce ve eylemlerimizi kapsayan dinsel bir terimdir.

Doğa ve toplum kurallarından baş edemeyeceklerimizi açıklamaya gerek yoktur. Bu herkes tarafından bilinir. Ancak içimizde bulunan Tanrı kavramını açıklamak istiyorum.

78. Komşularımızdan biri Bayram tatiline

çıkarken bana “Benim için gelen gazeteleri sen al, oku ve biriktir, döndüğümde de bana ver demişti!” Bu gazeteler toplu olarak Bayramdan bir gün sonra geldi. Bayramın birinci günü çıkan gazetenin Basından Seçmeler bölümünde bir haber dikkatimi çekti. Günü geçmiş olduğu için gidip satıcıdan bir tane de alamazdım. Çünkü gazetelerin satılmayanları ertesi gün iade ediliyordu.

İçimdeki Şeytan (Kötü duygu ve düşünce...) harekete geçti: “Haberini beğendiğin gazeteyi sahibine vermezsen ne olur ki. Nasıl olsa beş günlük bir gazete. Biri eksik olsa ne çıkar. Birinin eksik olduğunu bilmez bile. Hem bilse bile: Bana gelen bunlar!, der işin içinden çıkarsın!” dedi.

Ne var ki ben bu düşünceler içinde iken aklım, sağduyum ve vicdanım (Allah): “Ayıp, Allah’ı tepelemek sana yakışmaz!” diyerek beni uyardı. İşte din ilminde kötü-olumsuz bir iş yaparken insanı “Cız!” diye uyarın bu iyi ve olumlu duyguya Allah’ın vahyi denir.. Vahiy yalnız peygamberlere değil bütün insanlara gönderilir... Yeter ki içimizden gelen bu uyarıcıya kulak verelim ve uyalım... Vahiy dönemi kapanmıştır diye bir şey yoktur.

İçimden gelen bu sese uyarak gazeteleri katlayıp komşunun kapısına bıraktım. Böylece güzel olana, iyi olana, doğru olana (Allah’a) yaklaşmış oldum. Kutsal kitabın dediği gibi

“Rabbi bulunabilirken yakalamış oldum..”
(Tev. Yeşaya 55/6-7).

Kuran’daki şu ayete uyarak

“Ona yaklaşmaya vesile arayın!” (K. 5/35)

ayetine uymuş oldum.

Çünkü yazılmıştır: **“...Allah ulaşacak olan ancak O'nun için yaptığınız gösterişten uzak iyi işlerinizdir...” (K. 22/37)**

Bu konuda kutsal kitaplarda daha birçok açıklama vardır. Bir tanesi de şöyledir:

“Allah'a yaklaşın, O da size yaklaşıacaktır.” (İn. Yak. Mek. 4/8)

Gerçek din anlayışına göre iyi bir davranışta bulunanlar Tanrı'ya yaklaşmış olur.

Zira Kuran'da ki:

“Biz insanı imtihan ederiz.” (K.76/2) ayetinin anlamı budur.

İşte Allah'ın (Aklın, sağduyunun,vicdanın...) insanı imtihan etmesi böyledir. Ama bizim şeriatçılar ne sanıyor? Havraya, kiliseye, camiye gidip tapınma törenlerine katıldın mı, oruç tuttun mu, kurban kestini mi, hacca gittin mi, haç işareti yaptın mı, kelime-i şahadet getirdin mi sınavı kazandın ve doğru Cennet'e...

Böyle düşünenlerin Tanrı ve din bilgisinden habersiz olduğu anlaşılır. Kaldı ki, bizim dışımızda bizim kaderimizi belirleyen maddi nitelikte bir varlık bizi niçin denesin?.. Çünkü biz doğmadan kırk yıl önce kaderimizi belirlememiş miydi?..

79. Örnek olarak verdiğim bayram olayında imtihandan geçer not almıştım. Bu nedenle ben “Tanrı'dan korkarım!”, “Tanrı'yı bilmeyenlerden de korkarım...” Tanrı'nın maddi bir varlık olduğunu ve bir mekanı bulunduğunu sanan Tanrı'yı bilmiyor demektir.

“Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine

kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa yapısını yıkılacak bir yarın kenarına kurup, onunla beraber kendisi de çöküp cehennem ateşine giden kimse mi? Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.” (K. 9/109)

Tanrı bilgisi olmayanın “Ben Tanrı’dan başka kimseden korkmam!” demesinin anlamı yoktur. Ne kadar; arsız hırsız, hortumcu, huysuz, ırz düşmanı, utanmaz ve vurguncu varsa ve ne kadar dolandırıcı, sahtekar, zinakar sorumsuz kişi varsa, hepsi “Ben ancak Allah’tan korkarım!” der; der ama yine de bütün olumsuz davranışlarda bulunur. Tanrı’yı bilen adam böyle ahlaksızlıklar yapar mı? İşte ölçü budur... Tanrı’yı bilen adam ahlaksızca davranışlarda ve olumsuz eylemlerde bulunmaz.

Bunların hepsine din ilminde “Ölü” denir. “Ölü”nün yaptığı yemine inanan da “ölü” dür.. Allah’tan korkmuş olsa idi suç konusu eylemleri işlemezdi... Bütün bu Allah’tan başka kimseden korkmam diyenlerin yaşamlarında bin bir türlü kötü iş (günah) vardır. Ne var ki bu zavallılar nasıl olsa Allahlarının kendilerini bağışlayacağını sanırlar. Bilmiyorlar ki günah (kötü bir davranış, eylem...) bir kere yapılmaya görsün onu bağışlamak kimsenin haddine düşmemiştir.

Bir zavallının ırzına geçip sonra da tövbe edeni Tanrı nasıl bağışlasın. Böyle bir anlayış sağlıklı değildir. İrzına geçilen kişinin geçirdiği travmayı Tanrı bilmez mi ki zalimi bağışlasın. Bu nedenle diyorum ki: Tanrı’yı bilmeyenlerin “Ben ancak Allah’tan korkarım!” demelerinin hiçbir

önemi yoktur...

79. İnsanoğlu ne zaman olumsuz bir iş yapacak olsa içinde kendisini doğruluğa yöneltmek isteyen bir duygu baş kaldırır. İşte insanoğlunu iyi ve olumlu bir iş yapmaya sürükleyen bu olumlu duygulara kutsal ruh anlamında “ruhul kudus” denir. Bu terim daha çok Hıristiyanlıkta kullanılır. Müslümanlıkta bu terim “Cebrail” olarak ile dile getirilir. Cebrail denince getireni-götüreni değil de; insana doğruyu gösteren akıl, bilgi, deney, kültür birikimi ile oluşan sağduyunun sesi anlaşılmalıdır. Din ilminde bütün bu dediklerim “Tanrı” terimi ile getirilir. “Tanrı ile insan arasına kimse giremez!” dedikleri söylem de budur. Cüneyd-i Bağdadi bu durumu şöyle açıklar: “Tanrı ile aramda ikinci bir şey yoktur!”

Ama ne görüyoruz: Tanrı ile İnsan arasına giren girene. Peygamberleri girer, kitapları girer, hahamları girer, papazları girer, hacısı girer, hocası girer... Girenler bu kadarla da bitmez. Mürşidi var, müridi var...muhibbi var... Var oğlu var... Bu nedenle diyorum ki günümüzdeki bütün dinler insanın Tanrı’ya ulaşmasına en büyük engeldir.

80. Ben yeniden doğduktan sonra; yani, ölmeden önce öldükten sonra; yani sorumsuz ve duyarsız yaşamdan kurtulduktan sonra, içimdeki Tanrı’yı tanıdım. İçimde uykuda olup uyandırılmayı bekleyen Tanrı uyandı. Bundan sonra O da bana; ben de O’na sahip çıktım.

37 yaşına kadar ilkokulu mezunu olarak yaşarken tuttu beni avukat yaptı. Bu aşama Tanrı anlayışımın doğruluğundandır... Ne var ki adımız-

şanıımız, unvanımız-ünümüz Tanrı tanımaz, dinsiz, komünisttir...

Ne derlese desinler. Suçlamalarının hiçbir değeri yoktur. Bir insan, kötü, olumsuz bir iş yapmadıkça korkacağı bir şey yoktur... “Tanrı’dan başka kimseden korkmam!” deyimini halkımız şu biçimde anlatır: “Çiğ yemedim ki karnım ağrıya...” ve bir başka anlamda da “Kötü olan bir davranışta bulunmadım ki korkayım!”... Yoksa fuhuşa aracılık eden, kadın satan, kadın alan, zil zurna sarhoş olan, etrafa korku salan sokak kabadayısı da “Ben Allah’tan başka kimseden korkmam!” der. Hiç Tanrı’dan korkan insan çirkin davranışlarda bulunur mu? Ne var ki yaptığı bu çirkinliklerden “Tanrı’nın hoşlanmadığını” kendisine söyleyen olmaz, kimse kendisini uyarmaz; tersine tövbe edersen bütün günahların bağışlanır denir.

81. Tanrı’dan başka kimseden korkmam diyenler, kötü bir iş yapmadım ki korkayım anlamında söylemiyorsa; söylediği sözler, refleks olarak söylenen söz olmaktan öteye gidemez. Bu nedenle kötü, olumsuz davranış ve eylemde bulunmayan ermişlere korku ve keder yoktur. Bu durumu Kuran şu şekilde iade eder:

“Velilere korku ve keder yoktur.” (K.10/62)

Veliler ise:

“İnanan ve kötü işlerden sakınan kimselerdir.” (K. 10/63)

Sırası gelmişken veli deyimine de açıklama getirmek istiyorum. Din edebiyat ve felsefesinde “veli” kavramı çok önemlidir. Halkımız, olgun davranışları ile dikkat çeken birine “Allah’ın velisi”

(Ermış) demiştir.

Yukarıda adları geçen Hacı Bektaş-ı Veli'ye, Yunus Emre'ye veli denildiği gibi... Bunlara aynı zamanda "Hak (Allah) Aşığı" da denir... Ben de bir "Hak Aşığı ve Ermış" bir kişiyim... Ama böyle dediğim de "Dikkat et! Allah seni çarpar!" diyen Őeriat dűŐkűnleri ile de karşılaştım.

Biz Tűrklerin "ermış" dediklerine din ilminde "Allah'ın velisi" denir. Allah velisi olan bilge ve olgun kişiler; dođruluđa, dűrűstlűđe, iyiliđe, gűzelliđe, olumlu davranıřlara, alçak gűnűllűk gibi bűtűn olumlu kavramlara sahip çıkarlar ve bu kavramları yařamlarına uyguladılar. Bu olumlu kavramları korumaya ve yařatmaya çalıřırlar ki bunlar Allah'ın velileridir. Dikkat edelim "Velinin Allah'ı" denmiyor; ya, "Allah'ın velisi" deniyor. Bir babanın-ananın çocuđunu koruyup gűzetmesi gibi; eriřmiřler de, Allah'ı koruyup gűzetirler. Yani dođruluđu, dűrűstlűđu, erdemi ve olgunca davranıřları korurlar. Bu kavramları korudukları ve yařamlarına uyguladıkları için de Allah da kendilerini korur...

82. Allah'ı; bizim dıřımızda, Peygamber gűnderen, kitap indiren bir varlık olarak anlayıp ondan korunma beklersek aldanırız. O Allah ki sevgilim (Habibim) dediđi kendi peygamberinin dűnűrlerini, torunlarını, Ehl-i Beytini korumamıř, bizi mi koruyacak.

Eđer Allah, korusaydı Kabe'nin bulunduđu Mekke'yi korurdu. Meydan Larousse'nin Mekke maddesini okursanız gűrűrsűnűz ki Kabe'nin bulunduđu Mekke kenti Kabe ile birlikte

İslamiyet'ten sonra, kaç kere yerle bir edilmiş de Allah'ın müdahalesi olmamıştır...

Oysa Kuran, Mekke'nin kutlu kılınmış emin bir şehir olduğunu ve oraya girenlerin korunacağını belirtmektedir:

“Kutlu kılınmış şehrin Rabbine kulluk etmekle emrolundum.”(K. 27/91) ve yine:

“Çevrelerinde insanlar kapılıp götürülürken Bizim Mekke'yi güven içinde ve kutsal bir yer kıldığımızı görmediler mi?” (K. 29/67)

Bir de şu ayet:

“And olsun bu güvenli Mekke şehrine ki:” (K. 95/3)

Şimdi de Mekke'nin başına gelenleri okuyalım:

“Bu dinsiz Emeviler yalnız mevalilere (Arap ırkından olmayan Müslümanlar) değil; kendi ırkından olan Araplara bile, en akla gelmedik zulümleri ve kötülükleri yaptılar.

Kerbela'da başta peygamberin torunu Hüseyin olmak üzere peygamberin evlat ve iyalini Halife Yezid vasıtasıyla kılıçtan geçirdiler.

Medine'de katliam yaptırarak bütün ensarı (İslam dini yardımcıları) ortadan kaldırdılar.

Yine ondan biraz sonra Haccac, mancınıklarla Mekke'yi yerle bir ederek işgal etti. Abdullah bin Zübeyr'in kafasını kendi eliyle koparıp üç gün kabe içinde gezdirdi. Üç gün boyunca Kabe içindekileri de kılıçtan geçirdi.

Oradan Medine'ye giden Haccac, oradaki halkı da kılıçtan geçirir. Kapısı kapalı görülen bütün evleri içlerindeki eşya ve insanlarla yakılır.

Kapı açıksa kılıç, kapalıysa ateş!

Kuranlar parçalanıp ayaklar altına alınıyor; kadınların yaşmakları yüzlerinden, halhalleri ayaklarından koparılıyor. Dinsizlik bir vahşet haline alıyor. Bir düşünür diyor ki: “Emeviler devri eski putperestliğin dirilmesinden başka bir ey değildir.” (BİRGÜN. 10 AĞUSTO 2005. Dizi no. 2)

83. “Ebâ Sa’id-el-Cenabi adında bir Arap batınisi 4. Hicret asrının başlarında, Yemame, Ahsa bölgelerinde kral idi. Mekke üzerine yürüyerek orayı zaptetti, harap etti. Mescide sığınan halkı öldürttü. Hacer-i Esved denilen kara taşı yerinden söküüp Ahsa’ya götürdü. Yalnız Mekke’de 13.000 kişi öldürmüştü. Kabe’ye saldırırken de şöyle demişti. “BU EV ALLAH’IN EVİ OLSAYDI, GÖKTEN BAŞIMIZA ÇOK ATEŞ YAĞARDI.” (Keşf-i Esrâd-il Batıniye, s. 20’den aktaran Besim Atalay, Türk Dili ile ibadet. s. 13).

Ayrıca: “Mekke’de bir yangın yanın da kıtlık ve kargaşalar da oluyor. Vahhabilerden Mesut; Mekke’deki bütün türbeleri yıktırdı. 1803. Peygamberi yücelten sözler ezandan çıkarıldı. (Bk. Meydan Larousse. Mekke maddesi).

84. Bir başka olay: “Bahreyn zencileri de 9. yüzyılda giriştikleri isyanda Müslümanların kutsal bildiği kara taşı Basra’ya götürdüler. Nizamül Mülkün anlattığına göre liderleri Ebu Tahir “Hacer-ül Esved’i iki parça ederek oturacağı zaman bir ayağını bir parçasına, diğer ayağını ikinci parçasına konulacak şekilde ayak yoluna yerleştirdi. (Bk. Nizamül Mülk, Siyasetname. s. 313. Bilim ve Ütopya dergisi. 1997 tarihli 41. sayı).

s. 21).

Eğer Allah, gerçek anlamda maddi bir varlık olsaydı kitabında “güven içinde tutacağını, oraya girenlerin korunacağını söylediği ve kutsal şehrim” dediği Mekke’yi korurdu.

85. Amerikan’ın Afganistan’a saldırmasından önce Molla Ömer ile Usame bin Ladin de “Allah bizi korur!” diyordu. Saddam da öyle diyordu. Hani ne oldu? İzleri tozları kayboldu. Saltanatları yıkılıp gitti... Şimdi Amerikalılar, ellerindeki binlerce Müslüman’ı her gün işkenceli sorgudan geçiriyor da buna yalnızca gavur diye nitelediğimiz Hıristiyanlardan oluşan İnsan Hakları Örgütleri sahip çıkıyor.

Amerikan saldırısından önce Saddam Hüseyin her gün televizyonda namaz kılarak dua ediyordu: “Allah’ım, evliyalarının türbelerinin bulunduğu Bağdat’ı koru!” diyordu. Yalnız Saddam mı dünyanın her yerinde savaş karşıtları gösteri yapmış ve dua etmişti. Bunların içinde Yahudi’si, Hıristiyan’ı, Müslüman’ı, Budist’ti, dinlisi, dinsizi olmak üzere bütün savaş karşıtları milyonlarca insan vardı. Yalvardılar, yakardılar, toplu tapınmalar yaptılar, dualar edildi ama işe yaramadı...

Dualarla, yalvarmalarla Bağdat kurtulmaz. Bağdat nasıl kurtulur en az Amerika’nın bilgisine, tekniğine, savaş gücüne ulaşmakla kurtulur... İşte asıl Allah’ı tanımak da budur...

86. Geçmişte de çok dua edilmişti. Örneğin Moğol orduları Bağdat kapılarına dayandığında Hülağu Han Bağdat’ta oturan Emevi Halifesine

ulak göndermiş: “Şehrin anahtarını verirse katliam yapmayacağım!” demiştir.

Halifenin ulağa verdiği yanıt: “Burası Allah’ın kutsal kentlerinden biridir. Allah Bağdat’ı koruyacaktır. Bu kent İslam alimleri ile doludur.”

Bu sözler üzerine Moğal orduları Bağdat’ı ele geçiriyor. Halife başta olmak üzere ne kadar İslam alimi varsa çuvallara doldurarak geniş bir alana tek tek sıralıyor. Süvarilerden oluşan ordusuna da emir veriyor. “Tepeleyin şunları...”

Çuvallarda ölümü bekleyen insanlar Moğol ordularının atlarının ayakları altında çir gibi eziliyorlar. Bu arada Bağdat kitaplıklarında ne kadar kutsal kitap varsa hepsini de toplayıp Dicle nehrine atıyor Hülağu Han.... Bağdat’tan geçen Dicle nehri günlerce boyalı akıyor.

87. Biliyorum bu düşüncelerim Tanrı bilgisinden ve Din ilminden yoksun olanları birazcık olsun düşünmeye sürüklemeyi. Tersine bana karşı reaksiyon er olacaklardır. Çünkü onlar akıllarını hurafelere kurban etmişler bir kere. Acaba bu niçin böyle oluyor diye bir an olsun düşünme gereği duymazlar. Onlara göre bütün bu olaylarda “Allah insanları denemektedir. Allah’ın bir bildiği vardır her halde... Kuran’daki Musa Peygamber ile Hızır olayını okuyunuz...” derler.

Kaldı ki bunlara göre düşünmek, zannetmek bile yasaktır, günahdır. Okuyalım:

“Ve hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyin ardına düşme; kulak, göz ve kalp; gerçekte, insan bütün bunlardan sorguya çekilecektir.”
(K. 17/36)

Öyle ki bunlar, düşündükleri takdirde bile günah işleyeceklerinden korkarlar. Ama ne var ki gerçekler görmezden gelinirse Müslüman toplumun başına daha çok gelecek vardır.

Bizler bu toplumun insanlarıyız. Bizim insanlarımızın bilgisizlik, eziklik ve yoksulluk içinde yaşamasına katlanamayız. Bunun çaresini aramalıyız. “Çünkü cümle halkın vebali evliyanın boynunadır.” Yani bütün ezilen halkın sorumluluğu aydınların omzundadır...

Şimdi biz bu gerçekleri söylemekle Allah’a, dinlere, hakaret mi etmiş oluyoruz; yoksa, gerçeği dile getirerek halka (Hak’ka, gerçeğe) hizmet mi etmiş oluyoruz.

Kimseye bir düşmanlığımız yoktur. Amacımız gerçekleri insan oğluna duyurmaktır.

Cehaletle uğraşmaktır...

88. Tanrı düşüncesi; toplum halinde yaşamaya başladığı günden bu yana insanları, meşgul etmiştir. Tanrı düşüncesi başlangıçta insanların doğa karşısında, bilgisizliğinden, korkusundan, yetersizliğinden doğmuştur. Bir sel baskınında, bir yıldırım düşüp yangın çıkmasında, bir deprem olup binlerce kişinin ölmesi veya kaybolması durumunda bilgisiz insanlar; bu doğa olaylarını, kendi günahları için Tanrıların kendilerine verdiği ceza olarak kabul etmişlerdir.

89. Asırlar sonra tek Tanrı düşüncesi giderek gelişime uğramış ve günümüzde kimi din bilginlerince bir zemine oturturulmuştur. Artık Doğa’nın, Evren’in, insanın dışında bir Tanrı aramanın bilimsel düşünceye aykırı

olduğu kanısına varılmıştır. Tanrı sözcüğü, çeşitli kavramları kapsayan dinsel bir terime dönüşmüştür. Bu gelişmeyi Falih Rıfkı Atay şöyle özetlemiştir: “İnsan bilgi sahibi oldukça, korkudan kurtuldukça, Tanrısal varlık gider; yerine bilgi sahibi insan gelir.”

90. Bütün dinler doğdukları günden itibaren miskinleştirme aracı olarak kullanılmıştır. Her ne kadar solcular dinlerin oluşmasını sınıfların ortaya çıkmasına bağlamışlarsa da; dinler, sınıflar olmadan önce ortaya çıkmıştır. Çünkü dinlerin nedeni toplumsaldır, kültürel, ruhsaldır. İkel toplum aşamasında bile Allah, din inancı toplumu etkilemiştir. Sınıflar ortaya çıkmadan önce de insanlar fetiş, totem gibi inançlara takılmışlardır.

91. Sınıflı toplumlarda dinler, ezilen sınıfları durağan, miskin, pasif tepkisiz bir insan konumuna getirmiştir. Toplumun bireyleri hak aramaktan yoksun olarak haksızlıklara direnmeyi akıl bile edememiş, bu dünyayı cennete çevirmek dururken; şu dinli, şu dinsiz diye ortalığı kan gölüne dönüştürmüşlerdir. Böylece güzelim dünyayı cehenneme çevirmişlerdir. Bu dünyayı cehenneme çevirirken de öldükten sonra cennete yaşama hayali ile kendini aldatmıştır. Bunun sonucunda insan kendisine yabancılaşmıştır. İnsan kendisine yabancılaşınca bilgisizliğe, yoksunluğa, yoksulluğa bağışıklık kazanmıştır.

92. Şaşırtıcı olanı insanların bu pasif durumda olması bir beceriymiş (meziyetmiş) gibi gösterilmiş; öyle ki insanlar pasifliğe, tepkisizliğe, miskinliğe özendirilmiştir. Bunların başında

egemenlere şirin görünmek isteyen din adamları gelmektedir. Kaldı ki din adamları tarih boyunca egemenler tarafından kullanıla gelmiştir ve halen de bu durum sürüp gitmektedir. Günümüz politikacıların Diyanet'e devlet dairelerine molla mele yerleştirmesinin nedeni budur. Egemenler de din adamlarının halkı uyutması karşılığında onları görüp gözetmiş, din adamlarının kendilerine sadakatlerini ödüllendirmiştir. Din adamları da bu görevi başarı ile yerine getirdikleri için her dönemde devletin egemenleri tarafından korunmuş ve el üstünde tutulmuştur.

93. Din adamlarının asıl görevi din düşüncesini insana; aslından gerçeğinden, saptırarak yanlış öğretmesidir... Şunu önemle belirtmek gereğini duyuyorum ki insanları Tanrı'dan uzaklaştıran din adamlarıdır. Böylece insan başına geleni Tanrı'dan sanarak bütün haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara sabırla katlanmayı bir sınav sanmaktadır. Oysa bütün bu haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara katlanmamayı bir insansal görev bilen toplumlar sefil ve perişan yaşamaktan kurtulmayı başarabilmişlerdir.

94. Tanrı kavramı ile din duygusu hiç de öyle anlatıldığı gibi değildir. Tanrı kavramı dinsel bir terimdir. Tanrı, erdem'in içeriğinde bulunan bütün olumlu kavramları kapsayan mecazi bir terimdir. Tek Tanrılı dinlerde Tanrı tanımı aşağı yukarı şöyle yapılır:

“Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden, insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yaratan, koruyan, rızkını

veren, gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, her şeye gücü yeten (kadir olan), yazgımızı (kaderimizi) belirleyen, sonra da dilediğini kafir, dilediğini Müslüman eden, sonra da kafir ettiklerini cehenneme sokan, yaptıklarına akıl-sır ermeyen dokunulmaz (la yüssel) bir somut (maddî) bir varlık.”

95. Görüldüğü gibi ne kadar olumlu olumsuz nitelikler varsa hepsini Allah dedikleri hayali varlığa yakıştırmaktadırlar. Sonra var sandıkları bu varlığa birbirleriyle yarışircasına tapınmaktadırlar.

Tanrı konusunda; uydurmada uyuşmakta, yalanda yarışmaktadırlar. Bu yalanlar, uydurmalar öylesine sık yinelenmektedir ki; herkes kendi yalanını gerçek sanmakta, hayalinde yarattığı bir varlığa gerçekten varmış gibi tapmakta ve ondan dualarla dilekte ve istekte bulunmaktadırlar.

Bu Tanrı anlayışı akla ve bilime aykırıdır. Determinizmim kuralı gereğince her sonucun bir nedeni vardır. Sebep sonuç kavramına takılırsak başlangıcı bulamayız.

Oysa başlangıç diye bir şey yoktur. Var olan ne varsa vardan vardır ve vardan zuhura çıkmaktadır. Lavasion'un Maddenin Sakınımı yasasına göre “Hiçbir şey yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz.”

Bilimsel gerçeğe aykırı olan bu din anlayışı; akla da, mantığa da aykırıdır. Akıl yürüterek gerçeğe varmaktan korkan insan; bilgisizliğe, yoksulluğa ve geri kalmışlığa mahkum olmaktan kurtulamamaktadır. Aklını kullanarak gerçeği bulmak yerine tapınmaya ve dualara hayalinde

yarattığı varlıktan kurtuluş beklemektedir.

95. Kutsal kitaplarda bulunan ayetlerden bazıları “İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerinin Korunmasına ilişkin Sözleşme’nin Düşünce, vicdan ve din özgürlüğü maddesindeki Herkes düşünme, vicdan ve din özgürlüğüne sahiptir” (Mad. 9) ilkesine aykırı olduğu gibi Anaasamızın 10. maddesindeki “Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.” kuralına da aykırıdır.

Bu kurallar insanların kurallarıdır. Bir de Allah’ın kuralına bakalım:

İşte Kuran’daki ayetlerden üç tanesi:

“Baskı ve şiddet kalmayınca ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer (küfürden) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını hakıyla görendir.” (K. 8/39)

“Haram aylar çıkınca bu Allah’a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (K. 9/5)

“Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde ne Allah’a, ve ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Resulünün haram ettiğini haram tanımayan ve Hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçük düşürülmüşler olarak, elden cizye verecekleri hâle kadar savaşın.” (K. 9/29)

Böyle bir düşünceyi insanlığa kabul ettirmeye çalışmak günümüzün ahlak, akıl ve hukukuna ve insanların din ve inanç özgürlüğüne aykırıdır.

96. Oysa, dinlerin asıl amacı insanları; barışa, hoşgörüye, kardeşliğe, sevgiye, ve inançlara saygılı olmaya yöneltmek olmalıdır.

“Akıllı olmayanın dini de yoktur” denir.

Bütün dinlerin asıl amacı insanı; akıl ve iradesini kullanarak olgunlaştırmaktır. İnsanların barış ve sevgi içinde yaşamasını sağlamaktır. Dinlerin asıl görevleri bu iken tam tersi olmaktadır.

Din insanlar için olacağına; insanlar din için olmuştur. Böylece insanlar akıl yürütmeye değil yalnızca tapınmaya ve yalnızca Tanrı’dan istekte (dua) bulunmaya yöneltilmiştir. “Yat, kalk! Kabul eden Hak!” denilmiştir.

Öyle ki “Her türlü günahı ölünceye kadar işle; ancak ölürken tövbe et, bir salavat getir doğru cennetliksin!” denmiştir.

Ne yanlış bir anlayış. Böyle bir anlayış bütün kötülüklerin kaynağı olmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü yapılan kötülük (günah) af dilendiğinde, Müslüman olduğunda, nasıl olsa bağışlanacak inancı insanları diğer insanlara kötülük yapmaktan alı koyamaz...

97. Akıllı kullanmadan, düşünmeden, yatıp kalkmak, oruç tutmak, hac’ca gitmek, kurban kesmek insanı olgunlaştıracağına hamlıştırır. Müslüman olmayanları karşı kin ve düşmanlığa motive eder. Açık kanıtı yüzlerce cihat, kılıç ve şiddet ayeti yanında biraz önce aktardığımız şu ayetlerdir:

“Baskı ve şiddet kalmayıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer (küfürden) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını hakkıyla görendir.” (K. 8/39)

“Haram aylar çıkınca bu Allah’a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.” (K. 9/5)

“Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde ne Allah’a, ve ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Resulünün haram ettiğini haram tanımayan ve Hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçük düşürülmüşler olarak, elden cizye verecekleri hâle kadar savaşın.” (K. 9/29)

Bu çağda insanlara inançlarından dolayı savaş açmak ne derece mantıklı bir gerekçe olabilir...

Demek ki Tanrı’nın akla, bilime ve mantığa uygun bir tanımı yapmak gerekmektedir. Böyle bir tanım ancak şu biçimde yapılabilir:

Çünkü Allah;

Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa (Evren)

kuralları (Yaratan) ve toplumsal yasaları ile aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel doğrular, üstün değerler ile olumlu kavramların hepsi Tanrı kapsamı içindedir.

98. Bu Tanrı tanımı; akla, bilime, mantığa ve gerçeğe uygundur. Bu tanıma göre insanın kendisi dışında bir varlık aramaması; her ne ararsa kendinde araması gerekmektedir.

Bu gerçeği Hacı Bektaş-i Veli şu mısralarla dile getirmiştir:

“Hararet nardadır, saç’ta değildir.

Dervişlik baştır taç’ta değildir

Hakkı arar isen gönlünde ara

Mekke’de, Kudüs’te Hac’da değildir.

(Bütün Yönleri İle Bektaşî Fıkra ve Nükteleleri. Ayyıldız Yayınları. s.16)

Gökte bulunduğu sanılan bir Tanrı’dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insanın kendi aklını kullanmamasına işaretir.

Tanrı (Allah) sözcüğü bir çok kavramı içerir ve asıl anlamından da başka bir anlamda (mecaz) kullanılır. İnsanın kendi dışında bir maddi bir varlık olarak Tanrı araması gerçeğe aykırıdır.

Gerçekte dindar olmak demek; ahlak, bilge, edep, erdem, hikmet, marifet sahibi olmak ve bütün eylem ve davranışlarında doğruluktan, dürüstlükten sapmamak demektir...

Dinlerin amacı; dini, ırkı, inancı ne olursa olsun insanları sevmeye yöneltmek olmalıdır...

99. Eski çağlarda toplumun din konusunda en bilgili ve bilge kişilerine Peygamber adı verilirdi.

Bunların toplum yararına sözlerine Tanrı Sözü denirdi.

Bütün kutsal kitaplar; peygamberlerin, din adamı bilgin ve bilge kişilerin sözleridir.

Peygamberler kendilerini topluma kabul ettirmek için Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi olduklarını ileri sürerek inandırıcılık sağlamaya çalışmışlardır. Oysa Tanrı Rab bil alemdir. Bütün kullarını sever. Yeter ki insan, insanlığına yakışır bir erdemli yaşamı ilke olarak benimsesin ve yaşamına uygulasin.

Peygamberlerini seven Tanrı; doğru dürüst yaşayan, kişiliğine leke sürmeyen insanları niçin sevmesin...

Kaldı ki Tanrı'nın peygamberlerini sevdiği de kuşku götürür. Tarihe baktığımızda peygamberlerden çoğunun öldürüldüğünü görürüz.

Örneğin; İslam Peygamberinin Ehl-i Beyti (Aile efradı...) kılıçtan geçirilmiş, yakalanmayanlar ise yaşamını sürgünlerde geçirmek zorunda kalmıştır.

Allah'ın sevgili Peygamberinin torunu Hüseyin ailesi ve taraftarı Kerbela'da 72 gün muhasara altında susuz bırakılarak öldürülmüş; büyük torunu Hasan ise zehirlenmiştir.

Bütün bunlar olurken Tanrı kılını bile kımılatmamıştır. Tanrı, peygamberini bu kadar severmiş de peygamberinin torunları öldürülürken niçin suskun kalmış da varlığını göstermemiş... Bu da gösteriyor ki Tanrı terimini başka bir anlamda anlamalıyız...

100. Allah peygamberlerini severmiş de; niçin İsa çarmıhta, ölmek üzere iken şöyle bağırmıştır:

“Allah’ım, Allah’ım! Beni niçin bıraktın?”
(İncil, Matta. 27/45, 46)

İncil’deki bu ayetin kaynağı Tevrat’tır.

İsa’nın çarmıhta Allah’ına böyle seslenmesi; Tevrat’ta geleceğe ilişkin bildirilenlerin yerine getirilmiş olmasından başka bir şey değildir.

Tevrat’ta İsa’nın haykırışı şöyle dile getiriliyor:

“Allah’ım, Allah’ım beni niçin bıraktın? Kurtuluşumdan, iniltimin sözlerinden niçin uzaktasın? Ey Allah’ım, gündüz çağırıyorum, fakat yanıt vermiyorsun, ve geceleyin bana rahat yok...” (Tevrat. Mezmurlar. 22/1- 3)

İsa’nın çarmıha gerilmesi olayı tam bir senaryodur. Tevrat, gaipden (gelecekte) haber veriyor; İsa’nın çarmıha gerilerek “Allah’ım, Allah’ım! Beni niçin bıraktın!” diye inlemesiyle Tevrat’taki geleceğe ilişkin verilen bilgi yerine gelmiş oluyor.

101. “Allah’ım, Allah’ım beni niçin bıraktın?” sözü aslında Davut’un yakınmalarıdır. Ancak yakınanlar yalnız Davut ve İsa değil. Bu yakınanlar arasında Eyüp Peygamber de var. Oysa (Yaratan) Eyüp Peygamber (Yaratan) sabrın simgesi olarak gösterilirdi. Okuyun da görün Eyüb’ün sabrını (isyanını)...

“Tanrı’ya: Beni suçlama diyeceğim, ama şöyle, niçin benimle çekişiyorsun.

Hoşuna mı gidiyor gaddarlık etmek, kendi ellerinin emeğini reddedip kötülerin tasarılarını onaylamak?

Günlerin ölümlü birinin günleri gibi, yılların insanın yılları gibi mi ki,

Suçumu arıyor, günahımı araştırıyorsun?

“Senin ellerin bana biçim verdi, beni yarattı, şimdi dönüp beni yok mu edeceksin?

Lütfen anımsa, balçık gibi bana sen biçim verdin, beni yine toprağa mı döndüreceksin?

Beni süt gibi dökmedin mi, peynir gibi katılaştırmadın mı?

Bana yaşam verdin, sevgi gösterdin, ilgin ruhumu korudu.

“Ama bunları yüreğinde gizledin, biliyorum aklındaki:

Günah işleseydin, beni gözlerdin, suçumu cezasız bırakmazdın.

Suçluysam, vay başıma! Suçsuzken bile başımı kaldıramıyorum, çünkü utanç doluyum, çaresizim.

Başımı kaldırırsam, aslan gibi beni avlar, şaşılası gücünü yine gösterirsin üstümde.

Bana karşı yeni tanıklar çıkarır, öfkeni artırırsın.Orduların dalga dalga üzerime geliyor.

“Niçin doğmama izin verdin? Keşke ölseydim, hiçbir göz beni görmeden!

Hiç var olmamış olurum, rahimden mezara taşınırdım.

Birkaç günlük ömrüm kalmadı mı? Beni rahat bırak da biraz yüzüm gülsün;

Dönüşü olmayan yere gitmeden önce, karanlık ve ölüm gölgesi diyarına,

Zifiri karanlık diyarına, ölüm gölgesi,

kargaşa diyarına, Aydınliğın karanlığı andırdığı yere.” (Tevrat, Eyup. 10 Bölüm...)

Niçin bunlar kendilerine yardım edeceğini sandıkları Allah’tan umduklarını bulamamışlar. Dinciler bu soruları sormayı akıl bile edemezler, çünkü çarpılacaklarından korkarlar.

Dinciler Peygamberlerine bile yardım etmeyen kavramsal bir varlıktan niçin yardım umarlar. Niçin ellerini açarak istekte bulunurlar. Bütün bu yalvarıp yakarmaları Tanrı’yı bilmemektendir.

Tanrı’nın kimseye bir bağ maydanoz gönderdiği görülmemiştir... Ancak sen çalışıp çabalarsan sıkıntılı durumdan kurtulabilirsin.

Aklını kullandığın sürece başarılı olursun, ki akıl bir yerde Tanrı’yı da kasar...

102. Amerika’da; bir yanardağ patlamasında, on iki yaşlarında bir kızın ayakları lavların arasında kalmıştı.

Lavlar çimento gibi donduğundan kızcağız ayaklarını çekip çıkaramıyordu.

Sular ise kendisini boylayacak şekilde yükseliyordu. Kızisedurmadan Allah’ayalvarıyordu. “Allah’ım, Allah’ım ölmek istemiyorum. Ne olur beni kurtar!” diyordu. Televizyon bu görüntüleri sergiliyordu ve bizler de izliyorduk...

Donan lavlar kızcağızı ayaklarından yakalamıştı. Helikopterden ip attıkları halde kızcağızı çekip çıkaramıyorlardı. Çünkü çimento gibi olmuş lavlar kızcağızı ayaklarından yakalamıştı. Hepimiz merakla sonucu bekliyorduk.

Sonunda kızcağız bütün yalvarıp yakarmalarına karşın gözlerimizin önünde sulara

gömülüp gitti...

Bu kız, hangi dine mensup olursa olsun sonuç değişmezdi... Değişirdi diyebilecek babayığit varsa beri gelsin...

103. Eğer gökyüzünde her şeyi bilip gören, her şeye gücü yeten bir varlık olsaydı kızcağızı ne yapar eder kurtarırdı. Çünkü Allah böylesine acımasız ve gaddar olamazdı. Demek ki böyle bir Allah anlayışının bize bir yararı yok. Allah anlayışımızı akla, bilime ve mantığa uygun duruma getirmediğimiz sürece de bize yararı olmayacaktır.

Yaratan (madde) insana akıl vermiştir. İnsan, aklını kullanarak kendisine yakışan bir yaşam sürdürmelidir. Aklını kullanarak bütün olası tehlikelere karşı önlem almalıdır.

104. İnsan, gerçeklere saygılı olmalı, kendisine ve topluma yararlı olanı yapmalı, zararlı olanı yapmamalıdır.

Aklın, bilimin verilerine göre yaşamalı, doğanın ve toplumun yasalarını öğrenip öğretmelidir. Olumlu kavramları yaşamına uygulayarak iç huzurunu sağlamalıdır. Tersine bir yaşam yolu seçilirse güvensizlik, huzursuzluk, mutsuzluk içinde yaşar gider. Esen yel üzerine kıpırdayan yaprağın hıştırtısından bile korkar. Korku içinde olanlar ise sağlıklı düşünüp sağlıklı karar veremezler.

Bu sorulara doyurucu yanıt verebilmek için Tanrı kavramını yeniden gözden geçirmemiz gerekmektedir.

105. İncil'de **“Tanrı sevgidir. Sevgide**

yaşayan Tanrı'da yaşar.” (İncil. Yuh. 1. Mek. 4/16) denir.

Demek isteniyor ki sevgi olumlu, nefret ise olumsuzdur. Sevgi, nefrete göre iyidir. İyi olan yücedir ve yüce olan da Tanrıdır. Nefret ise şeytandandır. İnsan yaşamı boyunca nefret ve sevgi arasında bocalar durur. Eşiyle dostuyla, arkadaşlarıyla ters düşebilir. Bu durumda yeğlenmesi gereken sevgiye sarılmaktır. Çünkü nefret doğurgandır. Nefret, nefret getirir. Nefret ise kötülüğün anasıdır. Nefretin babası ise akılsızlık ve öfkedir.

106. Bu durumda yukarıdan beri söylediklerimi yinelemek zorundayım. Tanrı; aklın, bilimin, kültürün, sağduyunun ve vicdanın verilerine göre oluşan ve insanı; doğruya, güzele, iyiye ve sevgiye yönelten duygudur...

İnsanlığın önem verdiği; genel doğrular, olumlu kavramlar, ortak değerler, yüce duygu ve düşünceler Tanrı'dır. İncil'de bu kavramlar “Kutsal Ruh” olarak adlandırılır. Kuran'da da aynı...

Saydığım bu olumlu kavramlar; olumsuz kavramlara göre yücedir ve Tanrı kapsamı içinde ifade edilir. Tanrı kavramı bu şekilde anlaşılmaz ise kutsal kitapların anlaşılmasına olanak yoktur.

Öncelikle şu bilinmelidir ki; yukarıda, gökte, bilinmeyen bir yerde ve de insan biçiminde her şeyi görüp gözeten ve de yöneten bir Tanrı yoktur. Bu demektir ki Peygamber gönderen, kitap indiren maddi anlamda bir Tanrı yoktur. Bütün bu söylemlerin mecaz anlamları vardır ve insanın ilk işi bu kavramlarla ne anlatılmak istendiğini

öğrenmektir.

Bu söylediklerimin iyi anlaşılması için kutsal kitaplardaki şu ayetlere bakılmalıdır:

“Kendi içinizde Allah’ın varlığına ilişkin deliller vardır, görmez misiniz?” (K. 51/20-21)
Bu demektir ki Tanrı’yı kendinizde arayın...

107. Bu arada “Allah’tan başka kimseden korkmam!” söylemi üzerinde durmak istiyorum... İnsanlar sık sık “Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyerek kabadayılık taslar...

“Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyenler içinde her türlü ahlaksız, hortumcu, soyguncu, ırz düşmanı, kadın ve uyuşturucu satıcısı vardır. Bu sözleri söyleyenler cehaletlerini haykırmaktadır.

Bunların eylemleri o kadar kötüdür ki, sözlerini bastırır. Bunların “Allah’tan başka kimseden korkmam!” demeleri Allah’ı bilen insana çok komik gelir. Çünkü “Allah’tan başka kimseden korkmam!” demek; “Çiğ yemedim ki karnım ağrıya...” demektir. Başka bir anlamda da “Yanlış yapmadım ki korkayım!” demektir. Ne var ki böyle diyenler genellikle her türlü pislığe bulaşmış olanlardır.

Her türlü pislığe bulaşmış olanların tabutu musalla taşına yatırıldığında imam sorar: “Ey cemaat mevtayı nasıl bilirsiniz?” Hep birden “iyi biliriz!” denir. Çünkü Peygamberlerinin sözü vardır. “Ölülerinizi hayırla yad ediniz!”

Oysa bunlar bizim ölülerimiz değildir. Bunlar kötülüğün (Şeytanın) oğludur. Şimdi her türlü pislığe bulaşmış bu kişiler bizim ölümüz olabilir mi? Oysa “Allah’tan başka kimseden korkmam!”

demek; “Çünkü ben doğru, dürüst, güzel ve erdemli yaşıyorum. Bu nedenle kimden korkayım demektir” ki, bu anlayışın dayanağını Tevrat’ta buluruz:

“Rap (Allah) doğruluğumuzdur.” (Tevrat. Tekvin. 15/61) Yine aynı anlamda olmak üzere Tevrat’ta üç ayet daha vardır:

“Benim dayanağım, kayam Rap’tır.” (Tevrat. 2. Samuel. 22/2-3 ve 22/32)

Burada “Rab’in” karşılığı: Doğruluk, dürüstlük, erdem, iyilik gibi tüm ortak ve genel değerlerdir. Bu kavramlar yücedir. Din literatürünü göre yüce olan da Tanrı’dır...

Erdemli yaşamı ilke edinen kişinin hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktur...

108. Bütün bunlar anlam kaymasına uğradığından “Ben Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyenler sözlerinin ne anlama geldiğini bilmediği gibi dinleyen de bilmez...

Yukarıda açıklandığı gibi; doğruluk, dürüstlük, iyilik, paylaşımcılık, emeğe saygı ve haksız kazanca karşı olmak, kimseyi kıskanmamak, kimseye düşmanlık beslememek, kimseye kin beslememek, kimseyi inançlarından dolayı aşağılamamak gibi bütün olumlu kavramlar “Rab” (Allah) kavramı içinde dile getirilir.

Yaşamını böyle ilkelere dayandıranlar da kimseden korkmaz. Çünkü yanlış bir eylemi yok ki kendisinden hesap sorula...

109. Tanrı (Allah, Rab...) sık sık yinelediğim gibi akli da simgeler. Aklını hurafelere kurban edenler Tanrı ve din bilgisinden yoksun oldukları

için; özeleştiri yapmadıkları gibi başkalarının eleştirisine de kulak asmazlar. Taklidi bir din anlayışı seçerek Tanrı'yı hoşnut edeceklerini sanırlar.

Oysa insan her gün kendisini aşmalıdır. Eksiklerini gidererek kültürüne, ahlak ve erdemine yeni yeni bilgiler ve olumlu davranışlar kazandırmalıdır.

Bu arada gerçeği bulmak için araştırma da yapılmalıdır. Böyle bir ilkeyi baş tacı etmeyenler nefisle malul, bencil olarak gelirler ve de bencil olarak giderler. Yani ham gelir ham giderler. Çamur gibi gelir çamur gibi giderler.

Çünkü yazılmıştır:

“İnsanı pişmemiş balçıktan (civık çamurdan) yarattık.” denir. (K. 15/26).

110. Yeri geldiğinde kutsal kitapları referans olarak göstermemi başıma kakarlar. “Ateist, dinsiz olduğun halde niçin kutsal kitaplardan yararlanıyorsun!” derler.

Başkalarını bilmem ama şahsen ben kutsal kitaplarda insanı olumluluğa ve erdeme yönelten ayetler gördüğüm gibi günümüz ahlak, hukuk, insan haklarına aykırı yanlar da görürüm.

Kuran'da çok güzel bir ayet vardır. Örneğin şu ayet bunlardan biridir:

“Hak gelince batıl yok olur!” “Hak geldi, batıl yok oldu.” (K. 17/81)

İnsanlık yararına olan her yeni görüş, eski görüşü batıl eder; yani geçersiz kılar.

111. Öncelikle şu bilinmelidir ki Allah da, din de, kutsal kitaplar da, peygamberler de insan içindir.

İnsan din için değil; din ve dinler, insanlar içindir. Kutsal kitaplar da öyle... Ama ne görüyoruz: Din, insanlar için değil de, insanlar din için olmuş...

İnsanların büyük çoğunluğu kendisini peygamberlerin şeraitine hasretmiştir. İnsanlar cennet satanların safsatalarına aldanmıştır. Bütün kavgalar din kullanılarak motive edilmiştir. Ölürse şehit; doğruca cennet; ölmezse gazi olur eline geçer ganimet.

112. Aklını kullanan insanlar artık din için savaşa girmenin, din savaşları çıkartmanın insanlık yararına olmadığı kanısına vararak; anayasalara, uluslar arası sözleşmelere ırk, din, inanç ayırımını yasaklayan kurallar koymuştur. Bu kurallara uymayanlar ise şiddetle cezalandırılmaktadır. Öyle ki, Birleşmiş Milletler böylesine ırk ve din savaşı çıkaranları el birliğiyle iktidardan uzaklaştırmaktadırlar. . Yugoslavya’da çıkan Hıristiyan – Müslüman savaşı buna güzel bir örnektir.

113. Demek istiyorum ki; bizler, kutsal kitaplarda günümüz için geçerliliğini koruyan kurallardan (ayetlerden) yararlanmalıyız. Günümüz akıl, ahlak, bilim, erdem, hukuk ve insan hakları kurallarına uymayan bir çok ayeti de günümüz koşullarına uydurmaliyiz...

Her inanç sahibi kendi kitabındaki kuralları, “Allah kelamı!” diye, başka inançtakilere zorla kabul ettirmeye çalıştığı takdirde ortalık kan gölüne döner.

114. Şimdi kutsal kitaplarda bilime aykırılıklara ilişkin bir örnek vermek istiyorum. Eh akılcı,

en mükemmel ve en son din denilen İslam'ın kitabından alıyorum.

Örneğin Kuran'da, bütün canlıların; bitkilerin, hayvanların, insanların çift çift yaratıldığı ileri sürülür.

“Her şeyden çift çift yarattık ki düşünüp öğüt alasınız.” (K. 51/49) Bu anlamda olmak üzere daha onlarca ayet var...

Oysa 1942'lerde ortaokulda bizlere tek cinsiyetli hayvanların da olduğu öğretilirdi. Bunlar çift çift değil tek tekti. Kendi kendilerini döllerdi. Bu canlılara “erselik” hayvanlar denirdi. Bunlar arasında salyangoz ve solucan gibi hayvanların tek cinsiyetli türler olduğu öğretilirdi.

Bu gerçeği Darwin de açıklar ve bir deneyimi anlatır. Darwin, iki solucanı alır, enlemesine tam yarısından keser. Sonra bunların ne yapacağını gözler. Şaşırarak görür ki ikiye böldüğü bir solucan kendi kendini bütünler. Böylece iki solucan kısa zamanda dört tane olur. (Bk. Darwin Gerçeği. Benjamin Farrington Çağdaş yayınları.)

Bu olayı ben de küçüklüğümde kendi bağımlı beklerken yaşadım. Yakaladığım bir kertenkelenin kuyruğunu kestim. Kısa zamanda baktım ki kertenkele kesilen kuyruğunu tamamlamış...

Bir de yıldırım çarpması konusunda şöyle bir ayet var: “O, yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar.” (K. Rad 13/13” Ama bu gün ne görüyoruz. Yıldırım savarlarla (paratonerlerle) insanlar yıldırım çarpmasından kurtuluyorlar. Demek ki bu yıldırım çarpması ilahî bir olay değil doğal bir olay.

115. Elbette 1400 yıl önce biyoloji bilgisi

gelişmemiş olduğu için ve o zamanlar her türün çift çift yaratıldığı, Allah'ın "yıldırımlar göndererek dilediğini öldürdüğü sanılmıştır.

Bu da bize gösteriyor ki kutsal kitaplarda yazılanlar günümüz bilimine uymamaktadır...

İslam'ın kökeni teslimden gelmektedir. Bizimkiler bu teslimiyetin "Kuran'da ve hadis kitaplarında yazılanlara teslim olmak" olduğunu söylerler. Hadis kitaplarında yazıyor diye hastalandıklarında gider deve sidiği içerir. Oysa bu teslimin anlamı; aklın, bilimin, gerçeğin, Hakk'ın verilerine teslim olmaktır.

Eğer İslam'daki teslimiyeti böyle anlasaydık; bilimde ve teknikte batı dünyasını geçerdik.

İslam'da teslim yanlış anlaşıldığı için bütün İslam ülkeleri; bol bol yer altı kaynakları olduğu halde, geri kalmışlıktan ve yoksulluktan kurtulamamıştır...

116. İnsanoğlu anasından olgunlaşmış olarak doğmaz. Doğuşunda, işlenmemiş ham bir maddedir. Bu madde işlenmelidir ki insanlığa da kendisine de yararı olsun. Bu da bir öğretmen, öğretici sayesinde olur.

İnsanın, anasından doğduğu gibi kalmasına; yeniden doğmadan önceki hali denir... İnsan, yeniden doğmadan önceki halinde; bilgisiz, bencil, hırslı, intikamcı, öfkeli olur ki bu çamur ile simgelenir.

Eski çağlarda eğitim ve öğretimin yetersiz olması nedeniyle bu görevi din adamları üstlenmiştir. Bunun sonucu olarak da insanlar aynı zamanda dinsel eğitim ve öğretime tabi

tutulmuştur. Dinsel eğitimde amaç ise; insan nefisini disiplin altına alacak, bilgisizliğini giderecek, tekamül yolunda ilerleyecek ve insanlara yarar olup bar olmayacaktır...

117. İnsan başlangıçta hamdır; ancak, içinde yaşadığı ekonomik, kültürel, siyasal, sosyal, çevresel koşullar onu doğaya ve topluma karşı geliştirir, olgunlaştırır. Bu yola giderek kendini olgunlaştıranlar, bencil duygularından kurtulup bilgisizliği yenerek erdem sahibi olurlar ki bunlara olgunlaşmış insan anlamında insan-ı kâmil denir. İnsan-ı kamil mertebesine erenlere; ermiş, veli de denir. Bu ermiş ve velilere “Allah’ın velisi!” denir ki bunlar Allah’ı korurlar; bunlar Allah’ı korudukları için Allah da bunları korur ve bunlar “Allah’ın tutan eli, gören gözü, duyan kulağı olur.”

118. Şeriat mertebesi din yoluyla eğitim öğretim alanının ilk sınıfı, ilk basamağı sayılır. Şeriat mertebesinde olanlar bu kavramlara göre yaşamlarını yönlendirmekle Allah’a hizmet arz ettiklerini sanırlar. Allah’a yalnız tapınma ile yaklaşılmaya çalışmak Allah ile alış veriştikten başka bir şey değildir. Bunların din anlayışına göre; bunlar “bu dünyada namazını kılacak, orucunu tutacak, hacca gidecek, zekatını verecek; Allah da onları mükâfatlandırarak cennetine sokacaktır!” Görüyorsunuz Cennet’e gitmenin yolu ne kadar kolay...

119. Oysa dinde insanın gelişim safhası bölüm bölümdür. Her bölümün de kendi içinde basamakları vardır. Öyle dindarım denilmekle dindar olunmaz. Dindarlığın ölçüsü ibadet değildir.

Dindarlığın ölçüsü güzel davranış ve kötülüklerden sakınmaktır. Buna din ilminde takva denir.. Namaz kılıp oruç tuttuğun halde gözün haksız kazançta mı.... (Bu örnekler çoğaltılabilir....) Sen, dindar değilsindir. Sen bir dinsizsin; senin dindarlığın sözdendir...

120. Din literatüründe bilgisiz, bencil, densiz, dengesiz, erdemsiz insanların değeri yoktur. Onlar muhatap alınmaz. Çünkü onlar “Ölü” sayılır.

Dinin muhatap aldığı kişiler “Diri”lerdir. Kendini bilen, sorumluluğunu bilen, haddini bilen, erdemli, denli, dengeli kişiler dinde “Diri” sayılır ve muhatap alınır.

Bu nedenle Kuran’da **“Sen ölülere duyuramazsın!” (K. 27/30. 30/52)** denmiştir.

121. Din literatüründe sorumluluğunu bilen, bencil olmayan, duyarlı insanlara ise “Diri”; bencil, duyarsız, sorumsuz insanlara “Ölü”; denir.

Şeriat mertebesinde olanlar bu kavramlardan çok uzak oldukları için ölüyü de diriye de birbirine karıştırıp toptancılık yaparlar. Bunlar kendi eylemleri nedeniyle sıkıntıya düştüklerinde ve de başlarına bir kötülük geldiğinde bunu Tanrı’dan bilirler. Oysa insanların başına gelen kötü olay, kaza dışında, kendi eylemindendir.

“Sana ne iyilik gelirse Allah’tandır. Sana ne kötülük gelirse kendindedir. (Ey Muhammed!) Seni insanlara bir peygamber olarak gönderdik. Şahit olarak Allah yeter.” (K. 4/79)

“Başınıza her ne musibet gelirse, kendi yaptıklarınız yüzündendir. O, yine de çoğunu

affeder.” (K. 42/30)

122. Din âleminde iyi ile kötü ayrımında bulunmayanlar; yani, farik ve mümeyyiz olmayanlar muhatap alınmazlar. Bunlara soru sormadıkları takdirde açıklama yapmak bile büyük bir yanlıştır. Bu tür ham kişilerin sordukları soruların da büyük bir bölümü tuzak soru olabilir. Arif kişi bu tuzağa düşmemeli, bu tür kişilerin oyununa gelmemelidir. Arif, bu tür sorular karşısında karşısındaki kötü niyetli kişinin eline koz vermemelidir. Çünkü onlara söylenen en hikmetli sözler bile suç kapsamına girer ve insanın başına iş açar. Örneğin Hallac-ı Mansur, Nesimi ve benzerlerinin başlarına gelen gibi... Bunun içindir ki İsa şöyle demiştir:

“Kutsal olanı köpeklere vermeyin. Incilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler.” (İncil. Matta. 7/ 6)

123. Din alimlerinin birçoğu konuştuğu kişinin ölü mü, diri mi olduğunu bilmeden gerçekleri söylediği için yaşamından olmuştur. Yaşamından olmayanlar da sürgünlerde, zindanlarda çürümüştür.

Bu nedenle soru soran kişinin anlayış sevisine göre ve de niyetine göre yanıt verilmelidir.

Daha doğrusu kötü niyetli kişileri hoşnut oldukları karanlık bilgileri ile baş başa bırakmak en iyisidir. Kötü niyetli kişilerin şerrinden sakınılmalıdır... Ben bu kötü niyetli kişilerin şerrinden Allah'a sığınırım.

124. Bu konu ile ilgili olarak Mevlana, Mesnevisi'nde güzel bir öykü anlatır. “Adamın biri

bakmış ki eşegi uçuruma eğilmiş, az aşağıdaki otu yemeye çalışmaktadır. Eşegin sahibi 'Aman eşek uçurumdan aşağı düşmesin!' diye eşegin kuyruğundan tutup çeker. İster ki eşek uçuruma düşmesin...

Eşek ise inadına bir tutam ot için uçuruma doğru eğilmekte ve sahibini de arkasından sürüklemektedir. Bunun üzerine Mevlana, eşegin sahibine şöyle seslenir: 'Bırak eşegin kuyruğunu!. Bir tutam ota aldansın gitsin!'"

125. Mevlana bu öyküsü ile iyi mi yapmaktadır, kötü mü yapmaktadır... Bir aydın karanlıkta kalmış olanlara gerçeğin ışığını yaymalı mıdır, yaymamalı mıdır? Eğer gerçekler yalnız bilenlere özgülenirse insanlık nasıl olup da aydınlığa kavuşacaktır. Oysa insanın bir ışığı varsa; onunla, karanlıkta olanları aydınlatmak olmamalı mıdır?

Bu konuda İsa şöyle demektedir:

“Hiç kimse bir ışık yaktığı zaman onu gizli yere, yahut kilenin altına koymaz, ancak içeri girenlerin aydınlığı görmesi için şamdana kor” (İncil. Luka. 11/33. Matta. 5/14-16)

Aydınlatma ve ışık, arayıcı olanlar için söz konusudur. Ayette arayıcı olanları belirtmek için içeri girme koşulu aranmaktadır. Arayıcı olmayan insanlardan sakınılmalıdır. İstemeyene verilmemeli, sormayana söylememelidir... Aydınlatma ve ışık; ancak, arayıcı, istekli ve de yeteneği olanlar için söz konusudur...

İsa, bu konuda da şöyle der: **“Kutsal olanı köpeklere vermeyin. İncilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla**

**çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler.”
(İncil. Matta. 7/ 6)**

Kuran’da bu durum: “Sen ölülere duyuramazsın!” denerek dile getirilmektedir.

“Bil ki sen ölülere işittiremezsin, arkalarını dönüp giderlerken sağırlara da daveti duyuramazsın.” (K.27/80)

“(Resulüm!) Elbette sen ölülere duyuramazsın; arkalarını dönüp giderlerken sağırlara o daveti işittiremezsin.” (K. 30/52)

126. Burada ışığın karşılığı insanları aydınlatan, uyaran bilgidir ve bütün dinlerde “ışık” olarak simgelenir. İnsanlar bu aydınlanmayı Kiliselerde mum dikerek ve İslamiyet’te ise türbelere yanmış mum dikerek simgelerler.

Işığı görüp de aydınlanan kişi Tanrı’ya (gerçeğe) ermiş demektir. Gerçeği görerek uyanan kişi, Tanrı’yı bilir. Bu tür kişilere tekamülünü tamamlamış anlamında Olgunlaşmış İnsan (İnsan-ı kâmil) denir...

Türklerde Allah sözcüğünün karşılığı Tanrı’dır. Tanrı da “Tan”dan gelir. Bilindiği gibi güneş doğmadan önceki alaca karanlığa “Tan” denir. Tanrı adı bir de Tengri’den gelir ki bu da gök anlamında, yüksekte anlamındadır.

Bütün toplumlarda aydınlanmanın karşılığı vardır. Buda’da aydınlanmanın karşılığı Nirvana’dır...

İsa’da; şeytanın İsa’yı sınava çekmesidir.

İslamiyet’te “Miraç”tır...

Her yerde hazır ve nazır olduğu söylenen Tanrı’ya ermek için göğün yedi kat yukarısına

çıkmaya ne gerek vardır. Miraç demek İslam Peygamberinin aydınlanmayı tamamlaması anlamına gelir.

127. Din bilgisi tam olmayan din adamları iki kişiyi bir arada görünce şu dinsel deyimini sık sık söylemekten kendini alamaz: “Allah, her yerde hazır ve nazırdır!”

Topluluk içinde bulunanlardan biri çıkıp da: “Arkadaş, Allah her yerde hazır ve nazır ise gösterebilir mi?” diyemiyor. Demiş olsaydı nasıl açıklama yapılırdı merak etmeye değer.

Böyle bir soru sorulmamış olmasının nedeni bütün toplumlarda Allah adı geçince insanın muhakemesi felce uğruyor. Mantık işlemez oluyor. Akıl bilgisayar gibi kilitleniyor ya da çöküyor..

128. Böyle bir soruya verilecek yanıt ancak şöyle olabilir:

“Arkadaş, Allah her yerde hazır ve nazır, diyorsun ama. “Lağım çukurunda Allah olur mu?”

Elbette lağım çukurunda Allah olmaz.

Tanrı, insanın bulunduğu yerde olur; öyle her insanın bulunduğu yerde de olmaz; olgunlaşmış insanların bulunduğu yerde olur. Tanrı'nın insanın bulunduğu yerde olması için de insanın olgunlaşmış olması gerekir; olgunlaşmamış insanın bulunduğu yerde Allah değil Şeytan bulunur... Öyle her insanım, dindarım, diyen insanın bulunduğu yerde de Tanrı olmaz.

İnsanın olmadığı yerde madde vardır, enerji vardır, oksijen vardır (Yaratan); ama dinsel anlamda Tanrı yoktur. Tanrı “diri” insanların bulunduğu yerde vardır.

129.. Tanrı, her insanın içinde uyumakta olup insan tarafından uyarılmasını beklemektedir. İnsanın içinde bulunan Tanrı'nın uyanması için; insanın aydınlanması, olgunlaşması ve uyanması gerekir.

Aydınlanma, olgunlaşma, uyanma, yeniden doğma ne demektir, nasıl olur?

Bunun için insanın iyi ile kötüyü ayırması gerekir. Yani akıllı, fariğ ve mümeyyiz olması gerekir... Çünkü dinlerin her iyi dediği iyi değildir.

129. Hukukta iyi ile kötüyü ayırma niteliğine "Fariğ ve mümeyyiz olmak" denir.

Hukukta; fariğ ve mümeyyiz olmayan kişiye hukukta ceza verilmediği gibi dinde de verilmez. Bunlar için cennet-cehennem, ahrette hesap verme bilgisi yoktur ki iyi işleri yapmaktan zevk duyalarsın...

Bunlar; yaptıkları kötülükten zevk alırlar. Bunlar gibi gelişmemiş olanlar da bunların yaptığına imrenir. "Köşeyi döndü, işini biliyor!" derler. İnsan; iyi olanı yapmaktan zevk, kötü olanı yapmış olmaktan rahatsızlık duyarsa olgunlaşmış; yani Tanrı'ya ermiş sayılır...

130. Önemli olan insanın iyiyi kötüden ayıracak kadar akıl yürütecek bir aşamaya gelmesidir.

Baskı ile, korkutarak insanlar terbiye edilebilir ama istenilen amaca ulaşılmaz. Terbiyenin Türkçemizde karşılığı eğitimidir.

Eğitilen insan hortumculuğun, soygunculuğun, yasal sınırlarını bildiği için daha tehlikeli olur.

Bunu önlemenin için insanda sorumluluk duygusunu ve ahret bilgisini geliştirmek gerekir...

Ahret bilgisinin gelişmesi demek “İnsanda; yaptığım bu işin sonunda başıma ne gelebilir düşüncesinin hakim olmasıdır!”

Bunun için de insanın; akli başında, fariğ ve mümeyyiz olması gerektir. Yani sorumluluk duygusu gelişmiş, duyarlı, kültürlü ve olgunlaşmış olması gerekir.

131. Peygamberler; gelişmemiş insanları, kötü iş yaptığı takdirde, Allah’ın kendisini Cehenneme atacağından söz edip korkutarak, doğru işler yapmaya yönlendirmiştir. Bunun nedeni de gerçeği söylediği takdirde insanların dayanamayacağı, karşı geleceği korkusudur. Onun için “Eğer sen iyi iş yaparsan, yoksula yardım eder, açları doyurursan, kimseyi incitmezsen Allah da seni ödüllendirerek Cennetine sokacak!” derler. Burada Cennet’ten maksat (huzur) demektir. Buna ise terbiye etmek denir. Terbiye ise istenilen sonucu vermez.

İnsanın çıkarı söz konusu olunca gözü hiçbir şey görmez... Ne Allah’tan, ne de Cehenneminden korkar.

132. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale bu anlayışın verimsizliğini anlatmak için şöyle bir fıkra anlatırdı.

“Adamın biri kedisini öyle eğitmiş ki; kedi, iki ayağı üzerine kalkarak tuttuğu tepsi içinde getirdiği kahve fincanlarını konuklara ikram edermiş...

Kedinin sahibi de:

Bakın ben kedimi nasıl terbiye ettim! diye övünürmüş.

Konuklardan biri bu eğitimin geçersizliğini göstermek için ikinci toplantıya içinde fındık faresi

bulunan bir kibrit kutusunu cebine koyarak gelmiş.

Sıra konuklara kahve ikram etmeye gelince ev sahibi kedisini görevlendirmiş. Kedi, her zaman olduğu gibi iki ayağı üstüne kalkıp ön ayakları ile tuttuğu tepsi ile içeri girer girmez; arif olan adam, cebinden çıkardığı kibrit kutusunu açarak fareyi ortalığa salmış. Kedi, fındık faresini görür görmez kahve dolu tepsiyi bir yana fırlatıp atmış ve fareyi yakalamak için koşmuş. Bu olay üzerine fındık faresini getiren arif:

- Gördün mü terbiye ettiğin kedinin halini... demiş.

Görüldüğü gibi terbiye işe yaramıyor...

133. Bu fıkradan çıkaracağımız anlam; terbiye insanı, sorumluluk sahibi aydınlanmış bir insan yapmaz. Terbiye edilen insan özünü korur. Çıkarı söz konusu olunca gerçek kimliğini gösterir. Din ilminde duyarsız, sorumsuz insanlara, “ölü” denir.

Dinlerin “Ölü” olarak andıkları insanlar iyi - kötü kavramları arasındaki ayrımı bilmezler.

Bunlar, bencil ve cahil olduğu için anlık çıkarına bakar. “Yapacağım bu işin sonunda başıma ne gelecek?” diye düşünmez. Çünkü bunlarda ahret bilgisi yoktur.

134. Ahret bilgisi demek; yapılan eylemin sonunda ne olacağı düşüncesine sahip olmak demektir. Yapılan eylemin; bir saat, bir gün, bir yıl, birkaç yıl sonunda başına ne iş açabileceğini düşünen insana ahret bilgisine sahip insan denir.

Dinlerdeki ahret bilgisi yanlış yorumlanmaktadır. Bunlar ahret denince; öldükten sonra, öbür dünyada, Allah’ın kendilerinden hesap

soracağını sanırlar.

“Allah, ölülerin değil dirilerin Allah’ıdır.”
(İncil. Matta. 22/32. Markos. 12/27. Luka. 20/38)

Her ne varsa bu dünyadadır. İnsan yaşarken hesap vereceği düşüncesine sahip olmalıdır ki kendisini kötülüklerden koruyabile...

Allah’ın rahmetinin bol olduğu düşüncesiyle kötü iş yapanları da görüyoruz. “Nasıl olsa Allah’ın rahmeti bol, beni bağışlar!...” diye düşünüyorlar.

Oysa Allah bile bir günahkarı, günahından kurtaramaz. Çünkü günah (kötü iş) insanın ruhuna işler ve bu günah insanı yaşamı boyunca kovalar ve kemirir...

135. Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanlar ise yaptıkları kötü eylemin başlarına ne iş açacağını bilincinde oldukları için anlık çıkarları söz konusu olunca olumsuz bir iş yapmaktan kaçınırlar ki din ilminde bunlara da “Diri” denir.

Bunlar yanılarak kötü bir iş yapmış olsalar bile yaptıkları kötü eylemden rahatsız olurlar. Duyarlı yandaşları da kötülük yapacakları zaman uyarırlar.

Bir ermiş yıllarca önce bu gerçekleri dile getirmek için şöyle demiştir: “Akıl varsa din yok, din varsa akıl yok...”

Aklını kullanmayan ve yeterli din bilgisi olmayanların yaptığı dualardan (istek ve dilek) hiç birinin bu güne değin duasının kabul edilerek yerine geldiği görülmemiştir.

Duasının kabul edilmemesinden yakınanlara ise verilecek yanıt hazır: “Biliniz ki, yüce Allah, kendisinden habersiz bir kalbin duasını kabul etmez!”

İnsanlardan hiç birinin istek ve dileği (duası) kendi çabası olmadan yerine gelmemiştir ve yerine geleceği de yoktur. İstekte ve dilekte (duada) bulunan insanın çaba göstermesi gerekir.

51. Her yıl sayısız mübarek geceler, günler, aylar vardır. Eğer dualar kabul edilmiş olsaydı bütün bu kutsal günlerde dilekte ve istekte (dua) bulunanların hepsinin de refah içinde olmaları gerekirdi.

İnsanlar; Oruç Babanın türbesine giderek ölülerden dilekte bulunmazdı ve Mersin'deki Ashap-ı kehf (yedi uyuyanlar) mağarasında "Günah deliğinden geçerek günahlarından kurtulacaklarını..." sanmazlardı.

52. Unutmayalım ki Eshab-ı kehf de bir simgesel anlatımdır ve uykuda olmayı simgeler. Günümüzdeki dincilerin (ruhçuların, idealistlerin) asırlardır uyudukları gibi...

Bunlar uykularından, komaya girmiş bir hasta gibi, o denli hoşnutturlar ki kendilerini uyaranlara tepki gösterirler. Kendilerini uyarmaya çalışanları öldürmeye bile kalkarlar. Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın bir şiirinde dediği gibi:

"1400 yıldır uykuda hâla

Uyarmazsan uyanacak gibi değil!"

53. Asıl önemlisi Müslümanların Tanrı sözü olarak kabul ettikleri kitaplarında:

"Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz." (K. 1/4) denmektedir.

Öyle ise neden ölülerden, türbelerden, ariflerden, ermişlerden, şeyhlerden medet umuluyor. Niçin söyledikleri ilahilerde gözyaşları

içinde “Şefaata ya Resulullah!” diyerek ağlaşıyorlar. Niçin Allah’tan yardım bekleyeceklerine ölmüş bir peygamberden yardım (şefaata) beklerler. Demek ki bunların kendi kitaplarından bile haberleri yok...

54. Eğer Allah dualarını kabul etmiş olsa idi, istediklerine, umduklarına kavuşmuş olsalardı; ölmüş peygamberlerden, türbelerde yatan ölülerden, yardım (şefaata) beklemek zorunda kalmazlardı. Yine burada Fatiha suresinin önemine dikkat çekmek zorunluluğunu duyuyorum. Fatiha suresi dikkatle okunduğunda görülür ki konuşan Allah değildir. Konuşan doğrudan doğruya insandır. Demek oluyor ki konuşan Allah değil insandır...

55. Dikkat edilirse görülür ki Fatiha suresinde konuşanlar çoğul kişiler “Biz” diyerek birinci tekil kişiye seslenmektedir. Eğer Allah konuşmuş olsaydı “Biz” diye konuşmazdı. Çünkü böyle bir konuşma Allah’ın teklifi ilkesi ile bağdaşmaz. (Bu konuya yukarıda da değinmiştik.)

İnsanlar bu konular üzerinde düşünmekten korkar. Zaten bütün dinler korku ve bilgisizlik üzerine bina edilmiştir. Bütün dinler insanı günahkar olarak kabul etmiştir. Yılın belli günlerinde; miraç gecesinde, kadir gecesinde, ramazanda, her namazda insanlar, günahlarının affı için yalvarır da yalvarır... Yine de bir türlü günahattan kurtulamazlar. Bütün ilahiyatçılar da inanırları Allah’tan “Günahlarının affedilmesi için yalvarmaya çağırırlar...”

Bütün bunlar gösterir ki dinler insanları günahkar kabul eder. Oysa ben çevremdeki çoğu

Müslümanları hiç de günahkar görmüyorum. Hepsi kendi hallerinde halim selim insanlar. Bu insanları korkuya salmanın ne anlamı var. Ben gördüğüm bu Müslümanların günahkar olacağını kabul edemiyorum. Bu Müslümanlar günlük kazançları ile geçinirler ve dinsel kuralları aksatmadan yerine getirirler. Yine de günahkar sayılırlar.

Bu insanları nasıl olur da günahkar olarak kabul edebiliriz. Ne var ki yurdumuzdaki allameler bütün Müslümanları günahkar olarak suçlarlar. Örneğin şöyle derler: “Kim mübarek geceleri, ramazan ayını ibadetle geçirerek Allah’tan af dilerse geçmiş günahları bağışlanır.” Nerden biliyorlar, insanların geçmişinin günahla dolu olduğunu...

Anlaşıyor ki bu allameler bütün inananları, kendileri gibi, günahkar sanıyorlar.

56. Bütün dinlerin amacı insanı korkutmaktır ve onları korkutup sindirmek için ellerinden geleni yaparlar: Örnek verirsek

**“Ey kullarım sadece benden korkun!”
(2/40, 39/16)**

Daha çok var... Bu korkutmalar yalnız Kuran’da değil; Tevrat’ta da var, Zebur’da da var, İncil’de de var... Soruyorum, insanları suçlu kabul etmeye, korkutmaya ne hakkınız var?

Oysa dinlerin amacı korkutmak değil, sevdirmek; terbiye etmek değil, bilgilendirmek, akla uygunluk sağlayarak gerçekleri öğretmek olmalıdır....

Ne var ki uygulamada; akıl ile inanç çatıştığında inanç yeğlenmelidir diyorlar. Bu ise akli dışlamak

ve körü körüne inanmayı gerektirir ki; körü körüne inanmanın insana hiçbir yararı olmaz... Böylece insanlık ilerleyeceğine yerinde çakılı kalır. Toplum kuralları günün değişikliklerine uydurulamaz. Asırlarca önce uygulamaya konmuş din kuraları ile devlet ve toplum yönetilmeye çalışılır ve bu uygulamayı da Allah'ın emri sanırlar.

57. Bu konuda sağlıklı düşünebilmek için önce Tanrı nedir onu anlayıp bilmek gerektir. Tanrı öyle söylenildiği gibi değildir. Bir örnek vermek gerekirse din kitapları Tanrı'yı şöyle tanımlar:

“Allah daima diridir. Allah, her şeyi bilir. Her şeyi işitir, her şeyi görür.

Allah diler, dilediğini yapar, O'nun işine kimse karışamaz.

Allah sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. Her şeye gücü yeter.

Allah, yaratıcıdır. Dilediğini yoktan var eder, dilediğini yok eder.

Kainatta her ne varsa hep O'nun yaratması iledir. Yarattığı her şeyde bir hikmet vardır. “ (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayını. Temel Dinî Bilgiler (İtikat, İbadet, Ahlak, Siyer. s. 19)

Yukarıdaki anlatımda Allah'ın “Diri” olduğu söylenmektedir. Diri olmak maddi ve canlı olmayı gerektirir. Yemeyi içmeyi gerektirir. Sonra diri olan ölmeye mahkumdur. Diri olanın bir takım ihtiyaçları olacaktır. Bu nedenle Allah'ın diri ve ölü olmak gibi bir niteliği olamaz.

Kaldı ki Allah; maddi olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur simge olarak vardır. Zat

(kişi) olarak yoktur; sıfat olarak vardır.

58. Bir de şöyle deniyor: “Allah, diler, dilediğini yapar.” Burada da mantığa ters düşen bir anlam vardır. Çünkü Allah, diler ve dilediğini yaparsa; bütün bu sapıklıklar, cana, mala, ırza tecavüzler Allah’ın dilemesi ile mi oluyor?

Böyle bir anlayış Allah’ın yüceliği ile ve de Allah’ın noksan sıfatlardan münezzehe oluşu ile ne oranda bağdaşır?

Bunun yanında “Allah, dilediğini yaparsa” niçin bütün insanların Müslüman olmasını dilemiyor? Niçin insanları kâfir olmasını diliyor ve sonra da onları Cehennem’e dolduruyor? Bütün bunlar Allah’ın dilemesi ile olduğuna göre Müslümanlara ne oluyor ki Allah’ın kâfir ettiğini imana getirmeye kalkıyor?...

Kaldı ki bu konuda bir de ayet vardır.

İnsanları imana davet çabası içinde olan İslam Peygamberine Allah’ı (aklı, mantığı, sağduyusu...) şöyle diyor:

“Ey Muhammed! Onların doğru yola ileilmeleri sana düşmez, fakat Allah dilediğini doğru yola eriştirir.” (K. 2/272)

“Eğer Rabbin dileyseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi iman ederlerdi. Öyle iken insanları, inanmaya sen mi zorlayacaksın.” (K. 10/99)

Ne var ki İslam Peygamberi sonradan bu düşüncesini değiştiriyor ve diyor ki:

“Kitap verilenlerden, Allah’a, âhiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini

din edinmeyenlerle boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.” (K. 2/29)

58. Yukarıda alt alta gelen iki ayet göstermektedir ki Peygamberin dışında bir yüce varlık Peygamberine emir vermiyor, dinsel deyiimiyle vahiy göndermiyor. Vahiy dedikleri; Peygamberin, olaylar, koşullar nedeniyle içine doğan duygu ve düşüncelerdir. Yukarıdaki birbirinin karşıtı iki olay bunun somut kanıtıdır.

Koşullar değiştiği zaman ayetin hükmü de değişiyor. Demek ki bu ayetler insanın dışında var olan maddi ve diri olan bir varlık tarafından söylenmiyor.

Eğer dinlerin dediği gibi insanın dışında güçlü bir varlık olsaydı dilediğini de yapmaya kadir olduğuna göre peygamberleri aracı olarak göndermezdi. Her şeye gücü yeten bir varlığın aracıya ne ihtiyacı olabilir? Bu nedenle İslamiyet'in diğer dinlerden üstünlüğünü göstermek için "Allah ile kulu arasına kimse giremez!" denir ya... Doğru, Tanrı'nın kulu ile bağlantı kurması için bir aracıya gereksinimi yoktur. Çünkü sağlıklı yapısı olan bir insan neyin iyi neyin kötü olduğunu idrak edecek yapıdadır...

59. Bir de şu var ki, Allah dilediğini kafir, dilediğini Müslüman yapıyorsa; niçin kendi dileğiyle kâfir yaptıklarını tutup Cehenneme sokuyor ve onlara Cehenneminde irin içiriyor, zincirlere vuruyor ve işkence yapıyor. Dilediğini şaşırtan, dilediğini doğru yola sokan kendisi değil mi?

"Allah kimi dilerse onu şaşırtır, kimi de

dilirse onu doğru yol üstünde tutar!” (K. 6/39)

Ve bir tane daha:

Allah kimi dilerse şaşırır, kimi de dilerse doğru yola sevk eder.” (K. 35/18)

İnsanların, Allah’ı böyle göstermeye ne hakları var? Böyle bir anlayışı kabul etmek o yüce varlığa karşı saygısızlık olmuyor mu?

Böyle bir Allah anlayışının mantıksal bir yanı var mı? Allah, “Rabbil âlemin!” değil mi? Bir Allah nasıl olur da kendi yarattığı ve kendi dilemesi ile kâfir yaptığı insanlara eziyet ve işkence yapar ve onları Cehenneme atıp yakar...

60. Öyleyse gelin şu Allah anlayışını doğru tanımlayalım. Bunun için de olaya bilimsel yaklaşmak zorundayız.

Eğer Allah dine karışmış olsaydı dünyada 360 tane din olmazdı. Çünkü Allah bir olduğu gibi dini de birdir. Şu an dünyamızda 360 dinin olması; dinlerin ilahi değil, toplumsal oluşundandır...

Eğer Allah din işlerine karışmış olsaydı; ikinci bir dinin oluşmasına izin vermezdi. Yineliyorum Tanrı bir olduğu gibi dini de birdir ve bu din bütün insanlara yaratılışında verilir. Yeter ki insan kendisinde olan bu cevheri yakalaya...

61. Öyle dinlerin söylediği gibi maddenin dışında dünyayı yoktan var eden maddî bir varlık yoktur. Yaratan maddedir. Madde de doğmamıştır, doğrulmamıştır; ezelden beri vardır ve sonsuza kadar var olacaktır.

Bütün bu gördüğümüz bitkiler, hayvanlar, insanlar hep var olan maddenin görünmezden görünümüne gelmesidir. Buna din ilminde zuhurat

denir. Bu durumda maddenin dışında maddi bir varlık yoktur. 30 milyon yıldan bu yana gelip giden insanlar Allah deyip yattığına ve de Allah deyip kalktığına göre bu Allah anlayışı boşuna değildir ve insanlar bunun ne anlamda kullanıldığını bilmelidir...

62. Tanrı düşüncesi Yunan mitolojisindeki Apollon anlayışına çok benzemektedir. Apollon; sanatın, estetiğin, güzelliğin, müzik aletlerinin, şiirin simgesi olduğu gibi akli da simgeler.

İnsanlar; zamanla, Mitolojik Tanrı anlayışından tek Tanrı anlayışına varmıştır. Şimdi ise kavramsal Tanrı anlayışına varmanın günü gelmiştir. Kavramsal Tanrı ise, dinlerin de belirttiği gibi: Doğruluk, dürüstlük, iyilik, yalan söylememek, dedikodu yapmamak, zihniyetimizi kötü düşüncelerden, kinden ve nefretten arınmak, kimseyi kıskanmamak, nefsini arıtmak gibi kavramları yaşamında üstün tutmaktır ki buna Tanrı'ya tapmak denir. Böyle yaptığın takdirde huzur içinde yaşarsın. Vuslata ermiş sayılırsın...

63. Tanrı kavramı ve din anlayışı ihmale gelmez... Bir insan bilge olmak istiyorsa ilkin Tanrı kavramından ne anlaşılması gerektiğini bilmelidir. Bunun yanında din duygusunun da kökenlerini araştırmalı ve yaşamına uygulamalıdır ki gerçeği görebilsin ve vuslata erebilsin.

64. Tanrı ve din duygusu insanın yaratılışında vardır. Ancak zamanla her şeydeki gelişme gibi Tanrı anlayışı da gelişmiştir. Ortaya iki anlayış çıkmıştır:

Birinci anlayış: Dış görünüşü (zahiri) ile geleneksel olarak uygulanan ritüellerdir. Bu anlayış bütün toplumlarda görülür.

İkinci anlayış: Gizli olan (batınî-ezoterik-ilm-i ledün) anlamı... Bu da seçkinlere özgü din anlayışıdır.

65. Zahiri anlayışta olanlar Tanrı'yı kendilerinin dışında; öyle ki evrenin dışında bir maddî bir varlık sanırlar.

Zahiri (dış görünüş) anlayışın kökeni dediğimiz gibi insanlıkla başlar.

Batınî anlayış sahipleri ise Tanrı'yı insana indirgerler. Bir Tanrı bir de insan ikiliğini kabul etmezler. Batınî anlayışın tarihi ise 12 bin yıllıktır. Mu imparatorluğu ile başlar ve bunun temsilcisi İslam'da İdris peygamber olarak adı geçen Hermes'tir. Hermes üç kere bilge olarak da anılır.

66. Ne var ki bu kavramlarla ilgilenmek bizimkilerin işine gelmez... Onlar işin kolayına kaçarlardı. Şeriat kapısında kendilerine sunulan koşulları yerine getirmekle huzura ererler ve zaten daha ötesi de kendilerini ilgilendirmez. Ama Tanrı'yı arama çabasına girenler, ki bunlara din-i tahkiki mensupları denir, dinlerin dış görünüşleri ile yetinmezler. Kutsal kitaplarda geçen sözlerle ne denilmek istendiğini anlamaya çalışırlardı. Bir örnek vermek gerekirse Kuran'da şöyle bir ayet vardır:

“Allah ve Peygamber, sizi hayat verecek şeye çağırdığı zaman icabet edin. Allah'ın kişi ile kalbi arasına gireceğini ve sonunda O'nun katında toplanacağınızı bilin...” (K. 8/24).

67. Tanrı kavramını anlamak ve Tanrı'ya ulaşmak isteyenler kutsal kitaplarda bulunan bu müteşabih (yorumlanabilen) sözlerin peşine düşer. "Acaba Peygamber bu ayetle ne demek istiyor?" der. Bu, hayatta olana "hayat verecek olan şey nedir?" diye sorar....

Sonra bütün bir Evren'i yaratan ve Evren'e sığmayan bir Tanrı nasıl olur da insanın kalbi ile kendisi arasına girer?..

68. Burada bir hususa dikkatinizi çekeceğim. Onlarca tefsir kitabı var. 50'ye yakın Kuran tercümesi (meal) var. Bunların bir tanesinde 66. paragraftaki örnek olarak sunduğum 8/24 ayetine değinen bir kişi çıkmamıştır. Çünkü bu çevirmenler ve yorumcular kutsal kitaplarda kendi istek ve tercihlerine göre ayet arıyorlar ve bunları da kendi anlayış ve dünya görüşlerine göre yorumluyorlar.

69. İşte kutsal kitaplardaki bu anlam dolu sözlerin gerçeğini araştırmak isteyenler kendilerine bir mürşit arar. Bu mürşitten müşküllerinin halledilmesini ister. Mürşit de talibin (müridin) ihtiyacına ve yatkınlığına göre idare-i kelamda bulunur. Talibe (müride) hemen gerçeği söylemez. Bilir ki zamansız söylenen bir giz (hikmet-sır) gerçek talibini (müridi) dinen, imandan eder ve ruh sağlığını bozar.

70. Bu konuda İsa şöyle der:

"Domuzun önüne inci atmayın." (İn. Matta. 7/6).

Yunus Emre'nin; Hacı Bektaş'ın el verdiklerinden Tapduk Emre'ye kırk yıl hizmet etmesinin nedeni budur. Yunus Emre

kırk yıl dergahın mutfağına odun taşımakla görevlendirilmiştir. Kırk yıl sonra Yunus Emre gerçeği görmüş, dili çözülmüştür.

71. Şimdilerde televizyona çıkan ve gazetelerde yazarlar bir mürşide hizmet etmeden, okuyup araştırmadan başımıza allame kesildiler. Dahası öylesine ilahiyat profesörleri var ki profesör oldukları halde gerçeklerden haberleri olmayıp zahiri anlayışta çırpınıp dururlar. Bunların isim isim belirtmeye gerek yok. Zaten her gün gazete sayfalarında ve televizyon programlarında görüyorsunuzdur.

72. Batını alemde mesafe alanların; yani gerçeğe erenlerin dünyanın şan ve şerefinde gözü olmaz. Tanınayım, bilineyim diye medyada meddahlık yapmaz. O kendi dünyasında huzurlu ve mutlu olarak yaşamaya çalışır. Kendisinden isteyen olursa da onun durumuna ve çapına uygun olarak yeteri kadar verir. Bu tür ermişlerin dünyayı kurtarma gibi bir dertleri de olmaz; çünkü onlar bilirler ki, doğanın ve toplumun kendine göre bir yasası ve kuralı vardır. Bu yasa ve kural zorlamaya gelmez. Zorladığın takdirde de başına akla hayale gelmedik işler gelir...

73. Tek Tanrı'ya dayanan Din kurumunun en az 5.000 yıllık bir geçmişi vardır. Tek Tanrılı din anlayışı en az beş bin yıllık kültür birikiminin sonucudur...

Ne var ki gerçek din anlayışı hiçbir zaman halka anlatılmamıştır. Belki de halk anlamak istememiştir. Anlatmaya çalışanları da canından etmiştir. Bu yüzden Peygamberler bile halkın

telinden gitmek zorundan kalmıştır. Halka, halkın geleneksel din anlayışına direnen ise yalnızca İsa olmuştur O da canından olmuştur

74. Din terimleri ile ne anlatılmak istendiğini öğrenmek din-i taklidi mensuplarının işine gelmez. Oysa dinsel terimlerin ve söylemlerinin derin anlamları vardır. Bu anlamları bilmeyen; yukarıda, bilinmeyen bir yerde, gerçekten Allah var da, O da melekleri ile Peygamberine salavat getiriyor sanır. Örneğin şu ayete bakalım:

“Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber Muhammed’in şanını överler...” (K. 33/56)

Bu ayetle ne demek istendiğini anlamaktan aciz olursak kendisi de bir beşer olduğunu söylemekten çekinmeyen Peygamberi putlaştırmaktan öteye gidemeyiz.

75. Ayeti gerçek anlamda alırsak “Tanrı, sevdiği, öyle ki övdüğü Peygamberin çocuklarının, torunlarının başına öylesine olaylar gelmesine nasıl seyirci kalabilir?..” demekten kendimizi alamayız. Diğer peygamberlerinin başına gelenler de azımsanacak gibi değildir. Bu çelişkinin içinden çıkmak için: “Allah’ın işine akıl ermez” deniyor... Olur mu, öyleyse bu akıl niçin verilmiştir insanlara?

76. Camiler için “Tanrının evi” denir. Şimdi de Tanrı evinde tapınanların (ibadet edenlerin) başına gelenlere bir bakalım. Geçtiğimiz günlerde Afyon’da bir deprem oldu. Aynı anda Konya’nın ilçesi Akhisar’ın Sinan Paşa camisinin minaresi, tam da teravih namazı kılınırken cemaatin üzerine çöktü. Bunun üzerine camide teravih namazı kılan müminlerden 6 Müslüman can verdi. Üstelik

camii de yandı. Çıkan yangının külleri arasında Kuran yaprakları ve üzerinde ayetler yazılı yeşil bayraklar da vardı ve lime lime olmuştu. Burada sözü geçen “Tanrı’nın Evi” terimi de simgesel anlamdadır. Simgesel anlamda olmayıp da gerçek anlamda olsa idi; elbette Allah kendi evini yıkıp kendi kitabını yakmazdı...

77. Televizyonda izlediğimiz bu olayda kazazedenin biri: “İlkin bir sarsıntı oldu. Biz namazı sürdürdük. İkinci sarsıntıda da minare caminin üstüne çöktü, böyle oldu!” diyerek caminin harabelerini gösteriyordu. Bunları anlatmaktan amacım: Aklın önemini ve Tanrı evi deyiminin de simgesel olarak anlaşılması gerektiğini vurgulamaktır. Eğer Tanrı, simge olmayıp da gerçek bir Tanrı olsaydı ve depremler kendi emriyle olsaydı kendisine tapan Müslümanların başına kendi evi camiyi yıkıp ölmelerine izin vermezdi. Ama insanlara depremin ilahi bir olay olmayıp doğal bir olay olduğu öğretilseydi ve yer sallanmaya başlayınca hemen caminin dışına çıkmak gerektiği anlatılmış olsaydı sonuç böyle olmazdı...

78. Cüppeli Ahmet camide vaaz verirken şöyle diyordu: “Düzce’de bir deprem oldu camiler, sıralar, dolup taştı... Allah’ım bir kere daha salla da camilere koşuşmayan kalmasın!”

Bu konuşmasında; bebelerle, üç-dört yaşındaki çocukların ölmelerine ise şöyle açıklama getiriyordu: “Ya ölmeyip de büyüyünce kâfir olarak ölseydi daha mı iyi olurdu!?” Yani Allah çocukların büyüüp de kâfir olmalarını önlemek için canlarını

alıp onların kâfir olmasını önlemiş...

Bu kafa “millet camilere doluşsun” diye Allah’tan bir deprem daha istiyor. Böyle bir mantık sağlıklı bir düşünce ürünü olabilir mi? Ne var ki bu adamın bu sözleri alimliğine kanıt oluyor.

Öyle ise bu Allah, Müslümanların üç misli fazlasını oluşturan gayri Müslimlerin yaşamasına niçin izin vermiş? Üstelik bu kâfirler Müslüman ülkeleri sömürüp duruyor? Düzce’deki depremdeki gibi; bu kâfir çocuklarını da doğar doğmaz öldürerek kâfir olmalarını önleseydi ya... Hadi olmadı diye!im: Hiç olmazsa şu kâfirlerin Müslüman ülkelerini sömürmelerine engel olsaydı ya... Neden bunları doğar doğmaz öldürmeyip de bu çocukların kâfir olarak büyümelerine ve de Müslümanları sömürüp öldürmelerine göz yumuyor?

79. Doğa olayları, ne Müslüman tanır ne de gayr-i Müslim... Tanrıyı gerçek anlamda bilen insanlar doğa olayları karşısında yetersiz (aciz) olduğunu bilir... Tanrıyı kavramsal ve simgesel anlatım olarak algılayanlar doğa olayları ile ilahi olayların ayırımına varır ve doğa olaylarına karşı önlemler almayı başarır. Örneğin; yıldırımlara karşı yıldırım savarları (paratonerleri), sellere karşı setleri, salgın hastalıklara karşı karantinaları uygulamaya sokarlar. Tanrı’yı simgesel olarak almayıp da maddi bir varlık olarak algılamaları nedeniyle canlarını yitirenlerin sayıları saymakla tükenmez...

80. Aynı yanılığa düşen Hıristiyanların başına gelen bir olayı burada anlatmadan geçmek

doğru olmaz... Yıldırım savarın (paratonerin) yeni bulunduğu (icat olduğu) günlerde aklını çalıştıranlar yapılarına birer tane yıldırım savar alıyormuş.

O memleketteki (Paris) bulunan en tanınmış, en büyük kilisenin papazına demişler ki: “Kilisenin çan kulesi çok yüksek. Yıldırım düşebilir. Bir yıldırım savar alsanız...”

Verilen yanıt çok ilginç: “Kilise Rabb’in evidir. Rab evini korumasını bilir!..” Olacak bu ya, kilisenin çan kulesine yıldırım düşmüş. Yanmış yıkılmış... Ama Paris’te bir başka yüksek yapıya (binaya) sahip geneleve de aynı anda yıldırım düşmüş; hiçbir şey olmamış; çünkü genel ev patronu yıldırım düşmeden önce, hemen gidip bir yıldırım savar almış...

81. Gerek Yahudi’si, Hıristiyan’ı ve gerekse de Müslüman’ı: “Tanrı her yerde bizimledir” der ve eklerler “Havralar, Kiliseler, Camiler Tanrı’nın evidir.”

Peki, Tanrı, deprem olduğunda niçin camileri, havraları, kiliseleri yıkıp duruyor. Hiç Allah, kendi evinin çökmesine izin verir mi?.. Demek ki Tanrı bilgisinden yoksunuz. Doğal olaylarla ilahî olayların ayırımında değiliz...

Bir yanılığa daha dikkat çekmek gerekiyor: İnsanlar, kendilerinde yaşamakta olan Tanrı’ya kulak vermiyorlar da; niçin O’nu, arş-ı âlâda (yedi kat göğün de ötesinde) arıyorlar?... Öyle ki ona bir yer belirtiyorlar ve bir tahta oturtuyorlar. Şimdi gelin ayetül kürsüyü birlikte okuyalım:

“...O’nun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kucaklamıştır...” (K. 2/255)

Oysa, Tanrının yeri, tahtı, kürsüsü insanın

kalbidir. (Bakınız: K. 8/24)

Yine bir hadis: “Hiçbir yere sığmadım mümin kulumun kalbine sığdım”

Tanrı; Akıl, sağduyu, vicdan yanında saygı duyulması gereken olumlu kavramlar toplamı olduğundan insanlar kendi rahatı için, bu olumlu kavramlara uymalı; doğruluğu, dürüstlüğü, erdemi ve bütün olumlu kavramları her şeyden daha değerli (kutsal), üstün tutmalı ve yaşamına uygulamalıdır. Şimdi Tanrı böyle kabul edilirse insanın ne kaybı olur? Kazancı olur, kaybı olmaz... Bu görüşümüzün doğruluğu her zaman test edilebilir.

Bunların tersi bir anlayış yanılıdır...İnsan bir kere yanılıya düştü mü, hele bu yanılı korku ve bilgisizlik nedeniyle olursa, işin içinden kolay kolay çıkılmaz... Yanlış yanılış yaratır... Tıpkı yalan gibi... Yalan gibi doğurgan bir davranış yoktur.. Yalan ve yanılışa saplanmayasın bir kere...

82. Şimdi yine dönelim asıl konumuza: Evet, Tanrı bizimledir... Ancak doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, erdeme meyil veren insanlarda Tanrı aktiftir; kötülüğe bağışıklık kazanmış kişilerde ise Tanrı pasiftir.

Marifet, insan ruhunun derinliklerinde olan Tanrı'yı yüzeye çıkarmaktadır. İnsan bütün eylem ve davranışlarında olumlu kavramlara, doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, erdeme yönelerek Tanrı'yı etkin duruma getirmelidir. Böylece Tanrıyı duymaya (hissetmeye) başlarız... Tanrı'nın varlığını hissederiz ama O'nu göremeyiz; çünkü maddi olarak yoktur ve yalnız mecaz ve kavramsal olarak

vardır.

Şimdi bu konuda yazılmış olanları okuyalım.
Önce Tevrat'tan başlayalım:

“Doğru adam onun yüzünü görecek...”
(Tevrat. Mezmurlar, 11/7)

Bu ayette her ne kadar “görmekten” söz ediliyorsa da; buradaki anlam “Doğru adam Tanrı'yı benliğinde hisseder!” şeklinde anlamak daha doğru olacaktır.

Bu konuda İncil şöyle demektedir:

“Hiçbir vakit kimse Allah 'ı görmemiştir...”
“(İncil. Yuhanna. 1/18).

Bu konuda Kuran'da da şöyle bir tümce (ayet) vardır.

“Biz ona (insana) sizden daha yakınız, fakat siz göremezsiniz...” (K. 56/85)

Tanrı, madde olarak algılandığı takdirde işin içinden çıkılmasına olanak yoktur. Tanrı'yı; anlam (mana) olarak, mecaz olarak algıladığımız takdirde gerçeğe yaklaşmış oluruz... Tanrı'yı göremeyiz ama varlığını hissederiz. Böylece yukarıdaki tümcelerin (ayetlerin) gerçek anlamına varmış oluruz... Gerçek anlamına varmak demek: Olumsuz bir iş yaptığımızda vicdan azabı çekeriz demektir.

83. Burada önemli bir noktaya daha değinmek zorunluluğu var. Demek ki Tanrı korkusunun kaynağında; toplum korkusu da vardır... Bu demektir ki Tanrı kavramının kaynağı da insandır, toplumdur...

İnsanlar olmasa, toplum olmasa insan hayvanlıktan insanlığa geçemez zaten...

Tanrı'yı göremeyiz; göremeyiz ama, nasıl içtiğimiz, çayın-kahvenin içinde görünmeyen şekerin varlığını tadından anladığımız gibi Tanrı'nın varlığını da; yaptığımız eylemlerde, tutum ve davranışlarımızda duyduğumuz vicdan rahatlığında ya da rahatsızlığından anlarız... Doğru, dürüst, erdemli ve de yasalara uygun yaşadığımız zaman yaşamın tadını alırız; tersi durumda yaşam çekilmez olur, huzursuzluk ve mutsuzluk bizi yiyip bitirir...

İşte bu nedenlerle Tanrı, görünmez biçimde varlığını sürdürür. Böylece ruhumuzun derinliğinde bulunan Tanrı'yı yüzeye çıkarmış oluruz...

Olumlu davranışların, erdemlin yaşamımıza egemen olması durumunda "Tanrı bizimledir..." diyebiliriz... Yoksa kötülüğe bağışıklık kazanmış her insanın "Tanrı bizimledir" demeye hakkı yoktur... Kötülüklerle bağışıklık kazanan, yaptıkları kötülüklerden zevk duyan insanların bu deyimini kullanmaya hiç mi hiç hakkı yoktur.. Adama gülerler... Çoğunlukta olan bu tür insanlar içinde kim "Tanrı bizimledir" diyorsa ne denli diplomalı olursa olsun bilin ki o, Tanrı ilminden (bilim değil) habersizdir. Tanrı konusunda tam bir kara cahildir...

84. Tanrı'yı benliğinde duymayan kişi çok tehlikelidir. Tanrıyı benliğinde duymayan kişiden, her türlü kötülük gelebilir. Tanrı'yı benliğinde hissetmeyen kişiden, yılandan, çiyandan kaçır gibi, kaçılmalıdır..

Tanrı'yı benliğimizde duyabilmek için kendi kendimizle (nefsimizle) savaşım vermeliyiz... Buna İslamiyet'te nefisle mücadele adı verilir, bu da

yedi aşamada kabul edilir... Öyle ki bu, bir anlamda cihat olarak kabul edilir. Ancak kimilerinin aklına; cihat denince, savaş gelmektedir. Oysa önemli olan nefsimizle savaşmaktır.

Şeriatçıların çok önemli bir yanılgısı daha vardır. Bunlar her salavat getireni cennetlik sayarlar. Hele bir de İslam'ın beş koşulunu yerine getirirlerse söylenecek söz kalmaz. Hemencecik cennetlik olurlar ve de önlerinde açılmadık kapı kalmaz... Bir de allame-i cihan kesilmezler mi çık çıkabilirsen işin içinden...

Salâvat getirenler, İslam'ın beş koşulunu yerine getirenler Müslüman sayılırlar; ancak, mümin sayılmazlar... Hele kul hiç sayılmazlar... Mümin ve kul olabilmek için bencil duygularla (nefisle) savaşım vermek gerekir... Bu savaşımı vermemiş olanlar şeriat mertebesini aşamazlar...

Bunlara Arapça dualar yeter... Arapça Kuran yeter... Kuran Türkçeleştirilsin istemezler. Kuran'ın anlamını bilmek de istemezler... Müzik kurallarına göre okunan Kuran kendilerine yeter.. Ezanın da müzik makamlarına göre okunmasının kendilerine yetmesi gibi...

Böylece müzik gereksinimlerini de karşılamış olurlar. Kaldı ki şeriatçı anlayışa göre müzik de haramdır. Nerede bir çalgı (müzik) sesi duyulursa "Ayaklar kırılıncaya kadar kaçılmalıdır..."

Oysa bir yaşındaki bebe bile çalgı sesini duyunca hemen oynamaya başlar... Anlayacağınız bu şeriatçılar insanın doğasında bulunan haz (zevk) alma duygusunu, neşelenme duygusunu insana yasaklarlar. Bunlar, neşesiz,

zevksiz kişilerdir... Kendilerini hazdan, neşeden, zevkten yoksun koydukları gibi başkalarını da yoksun koymaktan hoşlanırlar... Bundan da büyük bir zevk alırlar ve hatta böyle yapmakla Tanrıya hizmet ettiklerini sanırlar...

Bunlara göre kendileri Cennet'e gidecek; bizler de, Cehennem'e gideceğiz Bu cennette: Müslim Gündüz, Ali Kalkancı, Şevki Yılmaz, Hasan Hüseyin Ceylan, Halil İbrahim Çelik, Necmettin Erbakan, Cüppeli Ahmet, İmdat Kaya, Hasan Mezarıcı gibiler olacaksa bana Cennet'in gereği yok... Ben ressamlarla, heykeltıraşlarla, müzisyenlerle ve benzerleri ile cehennemde ..

85. Yaratılışın bir amacı da yaşamdan haz (zevk) duymaktır... Neşeyi, zevki tatmaktır. İnsan gülmeli, eğlenmelidir... Oysa İslam şeriatında gülmek bile iyi karşılanmaz. Bir örnek: Gülenlerle karşılaşan İslam Peygamberi şöyle diyor:

“Cehennemde hangi ateşle yanacağınızı bilseydiniz, böyle gülmediniz!..”

Belki uydurmadır ama İslam Peygamberi adına bu tür söylemler çok yazılmaktadır... Ne çıkar insanları gülmekten bile yoksun kılan anlayıştan...

Yaşamın tadını alabilmek için Tanrı ile özdeşleşmek gerekir... Tanrı ile özdeşleşmek için kendi alt benliğimizle (nefisle) savaşım vermek (mücadele etmek) gerekir... Kendi olumsuz duygularımız yerine iyi duyguları koymakla yaşamdan tat alırız... Böylece olgunlaşmış oluruz. Elimize de, dilimize de, belimize de hakim oluruz.

86. Tanrı'yı benliğinde arayan kişi olgunlaşmış, erişmiş kişidir. Erişmiş, olgunlaşmış kişilerden

korkmak için bir neden yoktur. Çünkü, onlardan kötülük gelmez... Böylece onlar “Tanrının gören gözü, yürüyen ayağı, tutan eli, konuşan ağzı, işiten kulağı olurlar...”

İşte bu konudaki Hadis:

“Ben bir kulumu seversem: onun, gören gözü, yürüyen ayağı, tutan eli, konuşan ağzı, işiten kulağı olurum.” (Hadis)

Bu sözleri anlaşılabilir duruma getirilerek anlatılıyor ve böylece insanlarımız robotlaştırılıyor... Bunlar, insan aklının ters yönde çalışmasına neden oluyorlar... Ancak şunu da önemle belirtmeliyiz ki kendileri de anlamadıklarını bilmiyorlar... İnsanlarımızın kendi anlayışları dışına çıkmalarına da izin vermiyorlar... İsa'nın iki bin yıl önce belirttiği gibi:

“Çünkü sizler Tanrının kapısını insanlara kapatıyorsunuz: zira, kendiniz girmiyorsunuz ve girenleri de bırakmıyorsunuz.” (İncil Mata, 23/13)

Koca Mevlana bu nedenle olsa gerek günümüzden, yedi yüz yıl önce, şöyle demek zorunda kalmıştır:

Yıkılmadıkça bu medreseler bu minareler
Mutlu olmaz gönül dilinden anlayan.
İman küfür olmadıkça, küfür de iman.
Olmaz bir Tanrı kulu gerçek Müslüman...

Tanrısal sırların örneği sensin.
Tanrısal güzelliğin kaynağı sensin,
Senden başka nesne yok evrende.
Kendinden iste, aradığın da sensin...

(ALEVİLİK-BEKTASİLİK ACISANDAN DİN KÜLTÜRÜ ve AHLAK BİLGİSİ. 1. Baskı. ARDIÇ YAYINLARI.1996. Şakir Keçeli ve Aziz Yalçın yönetiminde bir kurulca hazırlanmıştır. s. 100)

87. Yeri gelmişken burada iki konu hakkında açıklama yapmak gereğini duyuyorum.

Bir: Mevlana, şimdilerde aydınlatmacılarca söylenip anlatıldığı gibi gerçekleri günümüzden yedi yüz yıl önce söylemiştir... Hem de demokrasinin, laikliğin, insan haklarının, düşünce özgürlüğünün olmadığı ve de Padişahlığın bulunduğu bir çağda...

Oysa şimdi; demokrasi, laiklik, insan hakları, düşünce ve vicdan özgürlüğü ve Cumhuriyet varken bunları söyleyip anlatmaya çalışanları suçlayan “çıplak uyarıcı”larla karşılaşyoruz:

“Aman dikkat, başına bir iş gelmesin!” diyerek ve de Turan Dursun’un başına gelenleri ve yurt dışına gitmek zorunda kalan İlhan Arsellere, Arif Tekinlere, Erdoğan Aydınları, Abdullah Rıza Ergüvenleri ve diğerlerini karalayarak şeriatçılara yaranmışlık taslayanlarla karşılaşyoruz...

Bir de Ordumuzun “yakın ve birinci tehlike “ olarak gördüğü irtica için “İrtica yok, işinize bakın!” diyorlar... İrtica var mı, yok mu gördük işte...

Ayıp yahu! Hem de iki yönden ayıp: Yedi yüz yıl sonra Mevlana’nın söylediklerini, irtica baskısı ile söyleyememek düşünce ve ifade özgürlüğü ile ne oranda bağdaşır... Bilmem, bunlara tepki göstermeyen aydınlar aynaya nasıl bakıyorlar...

İki: Ulusumuzun, iki yüz yıllık bir savaşımdan sonra kılıç zoruyla kabul ettiği İslamiyet’in üç tabusu (Allah, Muhammed, Kuran) altında bunaldığı

yetmezmiş gibi, buna bir de Ali'yi ekliyorlar...

Bizim Alevilerin Alilerinden de haberleri yok... 4. Halife Ali'nin, serveti ne kadardı acaba? Kaç karısı vardı? Kanber adlı bir kölesi olduğu biliniyor... Acaba daha başka köleleri de var mıydı? Kaç cariyesi vardı? Cariyeleri olduğu şu tarihsel olaydan anlaşılıyor:

4. Halife Ali, Fatıma'nın üzerine bir kadın daha almak istiyor. İslam Peygamberi buna engel oluyor: "Fatıma benim kızımdır. Kızımın incinmesini istemiyorum. Cariyelerinle yetin!" diyor... Ama Fatıma ölünce Ali kaç kadınla evleniyor, bu konuda kimsenin bir açıklama yaptığı yok!.. Kaynaklara göre Ali, Fatıma'nın ölümünden sonra 9 kadınla evleniyor.

Ali'nin simgesel belirtisi (alameti) iki uçlu kılıçtır ve adı Zülfikardır.. Zülfikarın her çatalından da kan damlamaktadır...

Kurayza kabilesinin kılıçtan geçirilmesinde Zülfikarın ve Ali'nin rolü büyüktür... Anıydıkça yüreğim sızlar... Anlatayım:

88. Medine'nin çok yakınlarında Kurayza adlı bir kabile var. Bu kabile, Hendek savunmasında (Müslümanların tek yaptığı savunma savaşı budur... Diğerleri hep; çapul, ganimet, fetih, yağma amaçlı savaşlardır.. Hele Müslüman olmadan önceki Türk şehirlerinin, tapınaklarının Araplarca yağmalanmasını Türküm diyen her birey ömür boyunca unutmamalıdır..) aralarında antlaşma olmasına karşın çekimser kalmışlar... Hendek savaşına katılmamışlar...

Hendek savaşı biter bitmez İslam Peygamberi Kurayza kabilesini muhasara altına

alıyor... Kurayza kabilesi ileri gelenleri bakıyorlar ki kurtuluş yok... Bir öneride bulunuyorlar: Kurayza kabilesinin bütün mensupları; evlerini, eşyalarını, hayvanlarını tarlalarını, bağlarını bahçelerini bırakıp gidecekler. Yalnızca canlarını kurtaracaklar... İslam Peygamberi, Kurayzalara kini olan yaralı bir adamı hakem atıyor. O ne karar verirse, o uygulanacak... Adamın kararı: “Kanları helal, malları yağma!...”

89. Bunun üzerine surların önünde uzun bir hendek kazılıyor... Yahudi Kurayzaların bütün erkekleri, çocuk yaştakilerin önü kıllanmış olanları bile, kazılmış olan çukura sıra sıra diziliyor... İslam Peygamberi bir kürsüde oturmuş olarak, diğer Müslümanlar da arkası sıra seyre başlıyorlar... Katliam başlıyor... Boyunlara vurulan kılıç darbeleri ile kesilen kelleleri bir bir çukura düşürüyor. Akan kanlar çukurda gölcükler oluşturuyor.. Ali yoruluyor kelle kesmekten, boyun vurmaktan... Sırayı Zübeyr alıyor... O yorulunca sıra Ali'ye geliyor...

Elbette Ali'nin elinde her çatalından kan damlayan Zülfikar var... İki çatalı Zülfikar'ının her çatalından kan damlar...

Kimi tarihçiler kellesi kesilenlerin sayısını 600, kimisi 700, kimisi de 800 olarak gösteriyor... İşte Ali böyle bir Ali...

Bu olay Sabah ve Taraf gazetesinin Pazar eki olarak verdikleri Emile Dermenghem tarafından yazılan ve Reşat Nuri Güntekin tarafından Türkçe'ye çevrilen “HAZRETİ MUHAMMED'İN HAYATI” adlı kitapta anlatılmaktadır.

Bendeki kitap ise İnkılap Kitabevi. 2. Baskı.

1958. tarihli olanıdır ve anlattığım olay s. 231 ve devamındadır... Bu güne kadar bu kitaptaki olayları yalanlayan bir ilahiyatçı çıkmamıştır...

Elbette kafası kesilenlerin kadınları, önü kıllanmamış erkek çocukları ile kız çocukları köle ve cariye olarak; bu arada taşınır ve taşınmaz malları da ganimet olarak bölüşülüyor...

90. Ganimet Allah'ın buyruğu.. Ganimet konusunda çok tümce (ayet) vardır. Ganimet konusunda birbiriyle çelişen iki ayeti buraya almakta yarar görüyorum:

Birincisi:

“Ey Muhammed, sana, ganimetlere dair soru sorarlar, de ki: Ganimetler Allah'ın ve Peygamberindir. İnaniyorsanız Allah'tan sakının aranızdaki münasebetleri düzeltin, Allah 'a ve Peygamberine itaat edin,” (K. 8/1)

İkincisi:

“... bilin ki ele geçirdiğiniz ganimetlerin beşte biri Allah'ın, Peygamberin ve yakınlarının, yetimlerin, düşkünlerin ve yolcularındır. Allah her şeye kaâdirdir.” (K. 8/41)

Buikitümceden birincisinden anlaşılacağı üzere önce “Ganimetler Allah'ın ve Peygamberindir.” denirken ikinci ayette: “Ganimetlerin beşte biri Allah'ın, Peygamberindir...” diyor.

Öyle anlaşılıyor ki ganimetler konusunda itirazlar olmuş. “Ganimetlerden niçin bize pay yok!” denmiş... Böylece ayetin yenisi gelmiş... Olay ne olursa olsun ganimetin olduğu ve ganimetlerin paylaşıldığı bir gerçek...

Geçmiş ve geleceği bilen Tanrı nasıl

olur da ganimetler konusunda uyuşmazlık çıkacağını bilmez. Öyle anlaşılıyor ki anlaşmazlık çıkmasaydı Allah'ın aklına "... beşte biri Allah'ın ve Peygamberindir" demek gelmeyecekti...

Bu iki ayet arasındaki değişikliği görmek; niçin, Allah'a ve Peygamberine karşı gelmek ya da saygısızlık olsun... (*Ganimet konusunda bakınız:* Hz. Muhammed, Maxime Rodinson. Hür Yayın. Türkçesi, Attila Tokatlı, 1980. s. 117. Halife Ali Hk. Diyanet İşleri Yayınlarından Sahih-Buhari...)

91. Merak edilen şu: Bu ganimetlerden İslam Peygamberinin ve Ali'nin paylarına düşen ne kadar acaba? Ne acı ki bunları İslam tarihi yazmıyor... Yine, acaba kaç erkek çocuğu köle olarak, kaç kız çocuğu ve kadın cariye olarak, taşınır ve taşınmaz mallardan ne kadarı İslam Peygamberine ve ne kadarı Ali'ye düşmüş? Tarih kitaplarında bunlar yok... Oya Kuran da ganimet paylaşımına ilişkin tümceler (ayetler) var... Bu nasıl oluyor?

Halife Ali'nin mal düşkünlüğünü gösteren bir olayı daha aktarmadan bu konuyu geçmek doğru olmaz sanıyorum. Bir ganimet paylaşımında Ali, payına düşenden daha çoğunu almaya kalkınca İslam Peygamberi kendisine: "Yeter ya Ali!.. Aldıkların sana yeter..." demek zorunda kalıyor...

Diğer Halifelerle Ali arasındaki kavganın asıl nedeni üzerinde de durulmamıştır. Kavganın asıl nedeni Fedek hurmalığıdır... İslam Peygamberinin terekesine dahil olan bu Fedek hurmalığının büyüklüğünün Adana ovası kadar olduğunu yazar tarih kitapları... Hadi çok abartmalı diyelim... Adana ovasının onda biri kadar olsun... Bunları

beklemek için, sulamak için, çapalamak için kaç köle kullanılmıştır acaba?.. Kavganın asıl nedeni: Ebubekir'in "Peygamberlerin mirası olmaz!" diyerek Fedek hurmalığını kamulaştırması, Ali ve eşine Fedek hurmalığından pay vermemiş olmasıdır...

Fedek hurmalığı kamulaştırılınca kıyamet kopuyor. Bir de Peygamber eşi Ebubekir kızı Ayşe'nin gerdanlık kaybı olayından sonra Ali'ye duyduğu kin de var... Ortalık karışıyor... Ali'nin ve Ayşe'nin komutanlığında yapılan Deve (Camel) savaşında, cennetle müjdelenen sahabeler başta olmak üzere yüzlerce Müslüman birbirlerini kılıçtan geçiriyor...

Kurayzalıların kafasını nöbetleşe uçuran Zübeyr ile Ali de bu savaşta karşı karşıya... İşte asr-ı saadetten bir olay... Hep kan, kan! Kana kan, intikam!... Dünürleri, damatları, sahabeleri birbirine giriyor, yüzlerce Müslüman oluyor ve bizim tatlı su Müslüman'ı Atatürkçülerimiz bile "İslam barış ve hoşgörü dinidir!" diyor. Desinler bakalım.

Peki, İslam "Barış ve hoş görü!" dini ise İslam Peygamberinin "Medine dönemindeki yaşamının son 10-13 yıllık zamanında, bir yandan müşrik Arapları, diğer yandan Yahudileri (ve Hıristiyanları) Müslüman yapmak üzere giriştiği 45 çete saldırısına ve bizzat girdiği 29 savaşa ne demeli?) (ŞERİATÇIYLA MÜCADELENİN EL KİTABI. İlhan Arsel. Kaynak Yayınları. 1. Baskı. s. 33)

92. Asr-ı saadet de yaşanan kanlı bir olay daha vardır ki anlatmadan geçmek doğru olmaz. Bu olayda İslam Peygamberinin ölmesine

sevinen Hadramutlu kadınların Halife Ebubekir zamanında; dişleri sökülmüş ve bu kadınlar işkenceden geçirilerek öldürülmüştür ki burada betimlemeye (tasvir etmeye) yaralı yüreğimin dayanacağını sanmıyorum... (Bak. Şeriat ve Kadın, İlhan Arsel, Kaynak yayınları. 1988. s. 420 ve devamı - yine anlatılan diğer olaylar hakkında: S. F. Mahmud. İslâm Tarihi, Varlık Yayınları. -Tanrı Elçisi Hz.Muhammed. R.V. Bodley. Nebioğlu Yayanları...)

Artık; yeni şeyler söylemek, akıl yolunu açmak; akla, ahlaka, bilime ve sağduyuya dayanan sorumluluk duygusunu geliştirmek gerektir... Emperyalist devletlerin petrol savaşına dur demek gerekir.

Mevlana'nın söylediği şu sözler düşünmeye değer:

“Dünle söylenen dünle seçti cancağızım. Bu gün için yeni şeyler söylemek lâzım...”

Aynı konuda Neyzen Tefik'in de söyleyecekleri var:

AÇMAZ

Ulu Tanrı, bu Arap açmazı Türk'ü yendi.
Tam bin üç yüz sene biçareye Müslim dendi!

Altı bin yıl bu maval sezdi ağızdan ağza.
Kapılan yandı bu iman denilen mihladıza.

Aslı yok, astarı yok, esteri yok, kervanı var.
Akli yok, rehberi yok, varlığı yok, şeytanı var

Bu uğurda sürünenler tamam üç yüz milyon.
Hepsi de birbirinin zıddı ve şer'an melun!

Bin bir uçlu kazığı çak diye verdin deliye,
Bağladın hem de yularsız bizi kal'u beliyel!

Gece bastı kara kaplı kitap oldu hakim,
Anırırken tepişen bunca eşek hep âlim.

Hepsi de kendisinin gittiği yol doğru sanır,
Razıdır yaptığına az buçuk elden utanır!

Utanırdan garazım menfaatinden korkar.
Yoksa her şeye müsait o sarık, o kanlı yular!

Sargı sarmış gibi bir kör çıbana, manzarası.
Kızıl fes, Grek damgası, yüzler karası!

Taşıldı yüz sene bu illeti biçare vatan.
Cinayet sürüsü gitti sılaya karadan!

Ademin hasleti temsil edemez bu piyesi.
Türk'e düştü beşerin zâviye-i tasfiyesi

(Balıkesir. 1929)

(Neyzen Tefik ve "AZÂB-I MUKADDES"i,
Mehmet Ergün, Tunca Yayınları. İst. 1983. s.388)

Sözlük:

Maval: Üstün körü uydurulmuş yalanlar.

Mıhladız: Mıknatıs.

Ester: Katır (Farsça'da)

Melun: Lanetli, Lanetlenmiş, (Arapça).

Kal-ü bela: İslam anlayışına göre, Tanrı, ruhlarımızı yaratırken sormuş:

“- Ben sizin Rabbiniz değil miyim?”

Ruhlar da:

“Beli!..” (Arapça’da evet!)” demişler.

Ne var ki ben dünyaya gelmeden önce böyle bir soru ile karşılaştığımı ve “Evet!” dediğimi hatırlamıyorum. Hatırlayan var mı bilmem?..

Kaldı ki bütün ulusların hukukunda da kişinin kendi hür iradesine dayanmayan ikrarın hukuksal bir değeri yoktur...

93. Bizler, Tanrının kapısını insanlara kapatanları uyarmaya çalışmakla; gerçek saygısına, olumlu eylemlere, iyiliğe, doğruluğa güzelliğe; yani, Tanrıya yaklaşmış oluyoruz..

İnsan Tanrı bilgisine sahip oldukça din anlayışı sağlam zemine oturur. Oysa bütün tarikatlar, Bütün diyanet örgütleri, bütün kiliseler, havralar insanlara Tanrının kapılarını kapatmaktadır...

Mevlana; yukarıdaki şiiri boşuna yazmamış... Adam neler görmüş ki o şiiri yazmak zorunda kalmış ve o şiirin son satırında da: “Kendinden iste, aradığın da sende!” demiştir. İnsanın kafasına vura vura söyleyecek değil ya... Daha ne desin, arif olan anlar...

Gerçekten de, Mevlana’nın dediği gibi, Tanrı içimizdedir... Yeter ki arayalım, bulmaya çalışalım, ruhumuzun derinliklerinde boğulmak üzere olan Tanrıyı boğulmaktan kurtaralım...

Tanrının, insanın içinde olduğunu: Tevrat da, İncil de ve Kuran da yazar. Bütün kutsal kitaplar

Tanrının insanların içinde olduğunu açıklar...

Koskoca evreni yaratan bir varlık küçücük bir insanın içine nasıl sığar diye sorulursa işin içinden kolay kolay çıkılamaz... Bu ilmi ledün (gizli din) sırrıdır... Bu gerçekler gizemine (sırrına) çok az kişi varabilmiştir... Bu gerçekler ehil olmayanlara açıklanmaz. İsa, bu konuda Havarilerine şöyle demiştir:

“Sırları bilmek size verilmiştir, başkalarına ise mesellerle söylenir; ta ki, bakıp bakıp görmesinler ve işitip anlamasınlar... “(İncil, Luka., 8/10)

Yine İslam Peygamberinin de sahabelerine benzer şekilde sözler söylediği ve öyle ki Sahabelerine:

“Ben elimde iki torba ile geldim. Birini Ali’ye, birini de halka verdim. Eğer Ali’ye verdiğimi halka verseydim halk beni parçalardı...” dediği halk arasında söylenir...

94. Anlaşıyor ki; Peygamberler bile Tanrı sırlarını halka vermekten çekinmiştir. Gerçekten de başta bütün peygamberler olmak üzere; bütün bilgeler, ermişler; Tanrı bilgisini; halka değil, güvendikleri seçkinlere açıklamışlardır... Örnek olarak Yunus Emre’nin Dergaha kırk yıl hizmet ettikten sonra Tanrı bilgisine ermesini gösterebiliriz.

Peygamberler arasında en açık konuşan İsa olduğu halde o da bildiklerini halka, simgelerle anlatmıştır. İşte ayet:

“İsa bütün bu şeyleri halka mesellerle söyledi; ve onlara meselsiz hiçbir şey söylemezdi; ta ki peygamber vasıtasıyla: Ben ağzımı mesellerle açacağım, Dünya

kurulalıdan beri gizli olan şeyleri beyan edeceğim diyerek...” (Tevrat. Mezmurlar. 78/2. İncil. Matta. 13/34)

Ne var ki bu sırra erenler de çok az olmuştur. Simgesel anlatım konusuna İncil’den ve Kuran’dan somut örnekler:

İncil’den:

“Ey şeriat altında olmak isteyenler, bana söyleyin, şeriatı işitmiyor musunuz? Çünkü, İbrahim’in biri cariyeden ve biri hür kadından iki oğlu vardı. Fakat cariyeden olan bedene göre ve hür kadından olan, vadeye göre doğmuştur. Bu şeylerde remiz (mesel, simge) vardır; çünkü bu kadınlar iki ahittirler; kulluk için doğuran biri Sina adasındandır, o Hacar’dır. Ve Hacar Arabistan’da olan Sina dağıdır ve şimdi ki Yerusulime muadildir; çünkü çocukları ile beraber kulluk ediyor. Fakat yukarıdaki Yerusulim hürdür, bizim anamız odur.” (İncil. Galatvalılara. 4/21-27)

95. Kolay kolay anlaşılıyor değil mi? Gerçekten anlamak zor... “... Bu şeylerde remiz, vardır: çünkü...” deniyor olması bize yetiyor. Ancak remz’in (simgenin) ne olduğunu açıklamıyor.

İşte gerçek din adamının marifeti bu remizleri çözmektir... Örnek: Bu tümcelerde cariyeye Sara’dan olan İsmail olup Arapların atasıdır... Hacar’dan olan ise İshak olup Yahudilerin atasıdır...

Demek isteniyor ki Araplar cariyeden (köleden) türemiştir, dolayısı ile aşağılıktırlar, yaşamaya hakları yoktur.. Yahudiler ise hür kadından olmuştur, dolayısı ile yüce varlıklardır,

yaşamaya hakları vardır...

Burada bir çelişki var. İkisinin de babası İbrahim'dir. Hür bir babadan dünyaya gelen çocukların biri aşağılanıyor da diğeri ise aşağılanmıyor... İsmail'in annesi cariye olduğu için mi?

96. Yahudi kafası bu işte... İşlerine geldiği gibi yazıyorlar, sonra da Allah kelamı diye satıyorlar... Yine işlerine geldiği zaman da kadını aşağılamaktan geri kalmıyorlar. Kadın tarladır, önemi yoktur. Önemli olan babadır. Çünkü tohum ondadır, diyorlar...

Bütün bunlar insanların gelişmemişliğinin somut kanıtlarıdır... Günümüz toplumlarında ise bu sorunlar aşılmıştır.. Günümüz insanlarını geçmişe bağlamak çok acımasızca bir davranıştır...

Bir örnek de Kuran'dan. Kuran remzi (simgeyi) şöyle açıklıyor. Ancak konuyu daha iyi anlamak için benzeri iki tümceyi (ayeti) İncil'den buraya aktarmakta yarar var:

“Dar kapıdan içeri girin; zira helake götüren kapı geniş ve yol enlidir: ve ondan girenler çoktur.. Çünkü yaşama götüren kapı dar ve yol sıkışıktır ve onu bulanlar azdır. “ (İncil. Matta, 7/13-14. Aynı tümceler Luka, 13/23'te de vardır...)

97. Demek isteniyor ki eğer huzurlu ve mutlu yaşamak istiyorsanız; doğruluk, iyilik, güzellik yolunu (Tanrı yolu) seçiniz. Ama bu yola gitmek zordur. Zorluğundan ötürü bu yola gidenler çok azdır. Ama gidenler kazançlı çıkar... Bu yola gitmeyen, olumsuz duyguları (nefsi) ile savaşım

vermeyen kişi ise huzursuz olur ve korku içinde yaşar. Mutsuz olur... Mutluluğu tadamaz...

Aynı anlatım Kuran'da da geçiyor:

“Ama o, zor geçidi aşmaya girişemedi O zor geçidin ne olduğunu sen bilir misin? O geçit, bir köle ve esir azâd etmektir. Yahut açlık gününde; yakını öksüzü, yahut toprağa serilmiş bir yoksulu doyurmaktır.” (K. 90/13-16)

Simge: “Zor geçidi aşmak...”

Açıklaması: “Bir köle ve esir azat etmek, bir öksüzü ya da yoksulu doyurmaktır.”

Demek ki o zamanın insanlarına “Birköle ve esir azat etmek, bir öksüzü ya da yoksulu doyurmak...” zor geliyormuş...

98. Ancak burada (90/13-16'da) anlatıma dikkatinizi çekmek istiyorum. “O zor geçidin ne olduğunu sen bilir misin?” sözler hiç de Tanrı sözüne benzemiyor... “Sen bilir misin?” demekle karşısındakinin bilmediğini anlatmak istiyor. Yakışır mı bir Tanrıya kulu ile çekişmek. Değil Tanrı'ya bir Peygambere bile yakışmaz bir insanla çekişmek ve onun bilmediğini yüzüne vurmak... Bu anlatım da gösteriyor ki Kuran'daki sözler İslam Peygamberine ait...

Tanrının içimizde oluşuna ilişkin kutsal kitaplarda çok tümce (ayet) vardır.

Simgesel anlatım örneğinden birkaç tanesini göstermekte yarar var sanıyorum:

Önce Tevrat'tan:

“Meskenimi aranızda koyacağım ve aranızda yürüyeceğim. “(Tevrat, Levililer, 26/11).

Koskoca bir varlık meskenini nasıl aramıza koyar ve aramızda nasıl yürür?... Evi de kendisi de görülmez mi? Mecaz anlatım olursa görülmez ve bunda da şaşılacak bir durum yoktur...

Şimdi İncil'den:

“Filipus ona dedi: ‘Ya Rap, babayı bize göster ve bize yeter. İsa ona dedi: Bu kadar zaman sizinleyim, ve beni tanımadın mı ey Filipus? Beni görmüş olan, Babayı görmüş olur. Sen nasıl: Babayı bize göster, diyorsun? İman etmiyor musun ki ben Babadayım, Baba da bendedir.(İncil, Yuhanna, 14/8-10).

99. Koskoca bir varlık nasıl İsa'da olur?... İsa havarilerinin gözlerinin önünde iken nasıl görünmeyen Tanrı olur? Anlatım mecaz anlatım olursa olur...

Bu da Kuran'dan:

“Allah'ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda Onun katında toplanacağınızı bilin.” (K. 8/24)

Koskoca bir varlık kişinin kendisi ile kalbi arasına nasıl girer? Mecaz anlamda olursa girer...

Kuran dan bir tane daha:

“Biz ona şah damarından daha yakınız. “(K. 50/16).

Şah damarımızdan daha yakın olan varlık içimizde demektir. Koskoca varlık içimize nasıl sığar?... Mecaz olursa sığar...

Kuran-dan Bir tane daha:

“Biz o kişiye sizden daha yakınızdır, ama göremezsiniz.” (K. 56/84).

Koskoca varlık herkesten daha yakınsa

bize niçin görünmez? Mecaz anlatım olursa görünmez...

100. Bunlar boşuna söylenmiş, uydurulmuş söylemler değil ki... İslam peygamberine gelinceye değin en az aradan 4.000 yıl geçmiştir. Elbette bir birikim vardır ve bir şeyler söylenmek isteniyor...

Bu söylemleri gerçek anlamda almamalıdır... Bu söylemler mecaz anlamda alınmazsa işin içinden çıkılmaz ve de gerçeğe varılamaz... Tarih boyunca görüldüğü gibi bu yanlış anlamalar kıyıma, kan dökülmesine neden olur...

Mevlana ise bu konuda şöyle diyor:

“Ey oğul, ey Allah arayıcısı, kendinde bulunan şeyi niçin dışarıda arıyorsun. Aradığın kendindedir. Arkasına düştüğün o şeriat, cevizin yeşil kabuğudur. Girip izlediğin o tarikat ise cevizin kahverengi sert kabuğudur. Şeyhlerinizin gösterdiği o marifetler: Cevizin sert kabuğu kırıldıktan sonra karşılaştığınız ince zardır. Önemli olan gerçek (hakikat) mertebesidir. Hakikat mertebesi de cevizin ince zardan sonra ki beyaz ıçtır.” (Mesnevi)

Daha ne söylesin!... Basireti bağlanmamış, kalp gözü kapanmamış olanlar, bu söylemlerle ne demek istendiğini hemen anlar. Elbette bu söylenenleri mecaz anlamda anlamak koşulu ile...

101. Bu konuya İslam ermişlerinden (Evlialarından) bayan Rabia da değinmektedir:

Bir gün Rabia gece karanlığında bir şeyler arıyormuş. Görenler ‘Ne aradığını sormuşlar?’ Yanıtlamış:

“- Gündüz iğnemi yitirdim de...”

Soruyu soranlar şaşırıp kalmışlar.

“- Gündüz yitirdiğiniz iğne gecenin bu karanlığında aranır mı?”

Rabia'nın da beklediği bu... Taşı gediğine koymuş:

“- Ya sizler, demiş, kendinizde bulunan Tanrı'yı niçin kendi dışınızda arıyorsunuz?”

Her Ramazanda Rabia'nın filmi izleyenler Rabia'nın yaptığı bu uyarıyı görmezler...

102. Bir tane de Bâyezid-ı Bestami'den:

“Haccetmek üzere yola çıkmıştım. Bir ara siyah bir bedeviyle karşılaştım. Göz göze geldik Beni baştan aşağı süzdükten sonra adımla seslenerek dedi ki:

- Bâyezid! Nereye gidiyorsun?

- Mekke'ye, diye yanıt verdim.

- Arzu edip aradığını Bestam da bıraktın da haberin yok. Sen Onu arıyorsun. Oysa o sana şah damarından daha yakındır.”

Bestam: Bâyezid'in doğduğu yerin adı...

Bilmem, bu fıkrada, Kuran'ın 50/16 tümcesinden (ayetinden) söz edildiğini yeniden anlatmaya gerek var mı...

103. Ne var ki bu tümceleri anlamak gözleri şeriatın başka bir şey görmeyenlerin işine gelmez... Çünkü anarlarsa düşünmek zorundadırlar. Düşünmek onlara sorumluluk yükler... Bu sorumluluğu yalnız olgunlaşmış insanlar yüklenir... Kolay mı dünyanın bu denli zevk-i sefası arasında doğruluğu dürüstlüğü yüklenmek...

“Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif

ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, (sorumluluğundan) korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir. (K. 33/72)

Düşünmek demek, söylenenleri akıl süzgecinden geçirmek demektir. Akıl işlemeye başlarsa inançlar sarsılır. Akıl, inançları sarstığına göre, akılı imana kurban etmek gerek... Akılı imana kurban edince de Tanrının yanında yerleri (itibarları) olacağını sanırlar... Hele başkalarına da aklını imana kurban ettirebilirlerse değerlerinin kat kat artacağını sanırlar...

Bu nedenle de kendileri gibi düşünmeyenleri, şiddet yoluyla, kendi düşüncelerine inandırmaya zorlarlar. İmana gelmeyenleri ise şiddet yoluyla ortadan kaldırmaya çalışırlar... Bu davranışları ile de kavramsal varlığa (Allah'a) hizmet ettiklerini sanırlar. Bu hizmetlerine karşılık da cennet umarlar. Bir tür alış-veriş: "Ben sana hizmet, sen bana Cennet!"

104. Gerek Museviler, gerek İseviler, gerekse Muhammediler, kutsal kitaplarındaki sık sık yinelenen, bu tümceleri (ayetleri) okudukları halde anlamazlıktan gelirler... Ellerinden gelse bu sözleri ortadan kaldırırlar. Çünkü Tanrıyı benliğinde duymak insana sorumluluk getirir. Oysa bunlar sorumluluktan kaçarlar ve sorumluluğu Tanrıya yükleyerek rahatlarlar...

Tanrıyı kendi dışında sananlar, Tanrıdan mesaj aldığını söyleyenlere kolayca inanırlar. Ancak vahiy, yalan değil gerçektir; ancak bu söylem de mecaz anlamdadır. İnsanın içine

doğuş demektir. İçe doğuşun ne demek olduğunu bilenler, bunun gerçek anlamda değil de mecaz bir anlatım olduğunu bilirler.

Bunların asıl anlamını Tanrı'yı benliğinde görenler bilir. Aklı başında olanlar; akla, bilime, gerçeğe uymayan söylemlere inanmazlar... Bu tür söylemlere; dinsel kavramlara anlam veremeyen, bilgisiz, dinden habersiz kişiler inanır.

Bu konuda *Falih Rifki Atay* şöyle demiştir:

“İnsanın bilmediklerinin, anlamadıklarının, korktuklarının topuna birden Allah denilir. Hepimizde bilgi ve anlayış arttıkça Allah azalır, verine insan gelir.”

Tanrıyı kendi benliğinde görebilmek için: İnsanın üst benliğinin güçlenmesi gerekir. Kin, kibir, öfke ve intikam gibi bütün olumsuz duygulardan kurtularak bilgili, erdemli olması gerekir.

105. Tanrı konusunda yeniden bir açıklama daha yapmak gerekiyor... Yinelemede (tekrarda) yarar vardır... Böylece anlatılmak istenen daha kolay anlaşılır...

Halk arasında “Allah, her yerde hazır ve nazırdır” denir. Bu söylem ilahiyatçıların da ağzından düşmez..

“Allah, her yerde hazır ve nazırdır” derken madde amaçlanıyorsa söylenecek söz yoktur... Çünkü her yerde hazır ve nazır olan yalnız maddedir (Yaratan...).

Bu söylemi gerçek anlamda almak insanı yanılgıya, düşünce tembelliğine düşürür. Bunlara düşünce açıklığı olmayanlar kolayca inanır...

Lağım çukuru da bir mekandır (yerdin) Oysa,

“Lağım çukurunda Tanrı olmaz!”...

Tanrı, insanın olduğu yerde olur... Şeytan da...

İnsanın olmadığı yerde ne Tanrı ne de Şeytan vardır...

İnsanın olmadığı yerde madde, doğa yasaları (*Yaratın*) vardır. Bunlar da ne peygamber gönderir, ne vahiy gönderir, ne de kitap indirir...

Bütün bunlar din edebiyatının söylemleridir. Din edebiyatını bilmeyen dinden de bir şey anlayamaz.

106. Olgun ve bilge insanlar; doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe ve benzeri olumlu kavramlara göre yaşar.

Başka yerde, hele insanın dışında, Tanrı aramak; insanın, din ve Tanrı konusunda tam bir bilgisizliğini yansıtır...

Tanrı'nın insanın dışında olduğuna ilişkin ciltlerce kitap yazarak başkalarını inandırmaya çalışırlar ki; bunlar, kendi kuşkularını giderme çabasında olan kararsızlardır...

Aşağıdaki sözler Mevlana'nın Hocası Baha Veled'in Ma'ârif adlı kitabından alınmıştır:

“Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, “Ve nerede olursanız olun O sizinle birlikte!” (Hadîd. 57: 4)'in “tanıklığıdır.”

Ey organlar (İnsanlar-HB), görme

olmaksızın tanıklık imkansızdır!

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir.”

(TASAVVUF. KISA BİR GİRİŞ İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

Demek ki İslam, O'nu bilmek, hissetmek ve yaşamakmış...

Tanrı; bir anlamda, insanın içinden gelen ve onu, doğru, güzel, iyi olmaya zorlayan duygular olduğu gibi; uzun yılların deneyimi ile toplumun oluşturduğu: Doğru, iyi, güzel, sevgi, paylaşımcılık, alçak gönüllülük, özveri gibi olumlu bütün ortak değerlerin tümünü de kapsar...

İnsanı olumlu davranışlara sürükleyen duygularla, toplumun olumlu ortak değer yargılarının tümüne Tanrı dendiği gibi, olumsuzluğa ve kötü olanı yapmaya zorlayan duygularına da Şeytan denir...

Her iki kavram da insanın yaşadığı ortamdan ve içinde bulunduğu koşulların benliğinde yarattığı düşünce ve duygulardan oluşur...

Tanrı bu şekilde anlaşılırsa; akla, ahlaka ve bilime uygun bir yaşama dönüşür ve insanlığa yararlı olur...

Tanrı anlayış ve inancının insanlığa yararlı olabilmesi için, kavramları iyi bilmek gerekir...

106. Belirtildiği gibi Tanrı terimi; birçok değer yargılarını, olumlu kavramları, düşünceleri, duyguları, davranışları kapsar... Öyle sanıldığı gibi, evrenin, maddenin dışında Allah adında somut bir varlık yoktur...

Tanrı, insanlara buyruklar yağdıran, korkutucu bir varlık olarak alınırsa insan akli işlevini yitirir... İnsan gider, insanın iradesi gider, insanın yerine ne olduğu bilinemeyen hayali bir varlık gelir... Bu durum sonucu olmak üzere insanların yaptığı bütün işlemler, eylemler, tutum ve davranışlar Allah'ın üzerine atılır. İşte bir örnek:

Bedir savaşında İslam Peygamberi, okla düşmanları öldüren Okçularına:

“Onları siz öldürmediniz fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın fakat Allah atmıştı.” (K. 8/75).

Görüldüğü gibi yengi (zafer) bile hayali varlık Allah'a mal ediliyor...

Okçulara söylenen sözlerin kaynağı İncil'dir: **“Çünkü her ev bir adam tarafından yapılır; fakat her şeyi yapan Allah'tır.” (İbranilere, 3/4)**

Amaç her işin başını, topluca kazanılan yengiyi (zaferi) bile, Allah dedikleri hayali varlığa mal ederek insanın önemi yadsınmaktadır ya da insanın Allah olduğuna dikkat çekmektir...

Her eylem, işlem, ve davranışı hayali varlık Allah'a mal edersek İnsan gider, yerine hayalî varlık gelir. İnsanın bütün eylemini Allah denilen hayali varlığa yüklersek insanın sorumluluğu kalmaz...

107. Bu konulara kuşkucu yaklaşan kişi hemen susturulur: “Sus! Allah'ın işine burnunu sokma!” denir... Ne var ki insanın aklına takılan sorulara mantıklı ve inandırıcı bir yanıt verilmezse insan akli dumura uğramış olur.

İslam dünyasında akıl dumura uğratılmış olduğu için araştırma yapan, icat çıkaran, keşif

yapan biri çıkmamıştır.

Yaratıcılık yalnızca hayali varlığa özgülendirildiğinden, mimarlık, hat ve tezhip sanatından başka insan bir sanat ürünü ortaya koyamamıştır...

Sormalı: “Dumura uğratılacaksa, işlemez duruma getirilecekse ve yaratıcılık yalnız hayali varlığa özgülenirse bu akıl insana niçin verilmiş?”...

Onlara göre akıl; Kuran ve Hadis ilmini öğrenmekle yükümlüdür. Trenmiş, otobüsmüş, radyo imiş televizyonmuş, bilgisayar olmuş, internetmiş hak getire...

Yeri gelmişken Atatürk'ün bu konuda verdiği dersi bilmekte yarar vardır sanıyorum:

“Atatürk, 30 Ağustos yengisinden sonra Meclise girerken, önünü bir Hoca keserek:

“- Allah'a dua edelim. Çünkü bu büyük zaferi bize Allah kazandırmıştır!” der.

Atatürk'ün verdiği yanıt çok ilginçtir:

“- Çekil yolumdan, bu zaferi Allah değil Mehmetçik kazandırmıştır!”

Aklını kullananlar, bilgi sahibi olanlar, olayları gerçeğe uygun olarak değerlendirirler...

İnsanlar; erdemleri, bilgileri, deneyimleri, önsezileri artıkça olgunlaşır. Yaşanan olayları akla, mantığa yatkın olarak değerlendirir...

Yüce erdemleri yaşamına uygulayanlar, olumsuz davranışlardan çekinirler. Bunlar Tanrı da, Tanrı da onlarda sayılır... Bu kişilerin insanlık yararına söylediği güzel sözlere: Tanrı sözü (Tanrı kelamı) denir...”

108. Hıristiyanlar İsa'nın hem Tanrı'nın oğlu

hem de Tanrı olduğunu söylerler... Onun sözlerinin derlendiği kitaba da Tanrı sözü (kelâmı) derler. Tevrat da, İncil de, Kuran da bu anlamda Tanrı sözüdür... Bunlar hep mecaz anlatımlardır.

Gerçek anlamda söylersek; insana akıl veren Yaratan'ın (doğanın) kitap göndermeye ne gereksinimi vardır. İnsan başta olmak üzere görünen bütün canlı, cansız varlıklar zaten onun kitabıdır... Yaratan'ın insanlara ayrıca bir kitap göndermesi onun acizliğini gösterir...

Bilgili, erdemli kişilere; Batınî tasavvuf anlayışına göre, Tanrı denirse, ki aşağıda bu konuyu işleyeceğiz, elbette insan-ı kamilin, erdem sahibi insanların söylediği hikmetli sözlere de "Tanrı sözü" denir...

"Tanrı sözü", gerçek anlamda alınır; bütün kutsal kitaplarda bulunan ve Tanrı'ya yakışmayacak sözlerin, öğütlerin, çelişkilerin, akla, ahlaka, bilime, gerçeklere ve insan haklarına aykırı kuralların içinden çıkılamaz....

109. Bu çelişkilerin içinden çıkmak isteyen Müslümanlar; Tevrat'ın da, Zebur'un da, İncil'in de Tanrı sözü olduğunu kabul etmekle birlikte, değiştirildiğini (tahrif edildiğini) ısrarla belirtirler... Ancak bu savlar doğru değildir. Çünkü bu kitaplar bağlularınca kutsal kabul edildiğinden, ve bir de elle yazılarak çoğaltıldığından yüzlerce, binlerce, milyonlarca kişinin elinde dağınık olarak bulunmaktadır. Hepsinin bir araya toplayıp değiştirdikten sonra yeniden sahiplerine göndermenin olasılığı yoktur.

Müslüman olmayanlar (Gayr-i Müslimler)

ise Kuran-ı Tanrı sözü olarak kabul etmezler, kabul etmedikleri gibi çok ağır karalamalarda bulunurlar... Oysa bütün kutsal kitaplar, dinsel kurallar, Peygamberler ve sonradan gelen din adamlarınca oluşturulmuştur. Yeter ki Peygamber olarak ortaya çıksın, kendini kabul ettirsin. Arkasına düşenlere çıkar sağlasın, inanlar çok olur... Hele görüş ve inanışlarını kabul ettirmeyi başarabilirse sorun kalmaz. Artık unutulmasına olanak yoktur...Tarih bunun örnekleri ile doludur.

110. Peygamber olduklarını ileri sürenlerle ve kendilerini kabul ettirmeyi başaranların hemen hemen hepsi; ya kral soyundan, ya çok varlıklı ailelerden ya da ruhban sınıfından gelmişlerdir... Ör. Davut ve oğlu Süleyman kraldır. İsa ise Zekeriya Peygamberin oğludur... Tapınağa hizmete gelen Meryem'den olmuştur... Zekeriya Peygamber ile Meryem tapınakta sevişmişlerdir... Bunu gizlemek için Meryem, "Tanrı'nın üflemesi ile gebe kaldığını..." söylemiştir. Ne var ki bilimsel verilere göre babasız bir insanın doğmasına olanak yoktur...

İslamiyet'te "Allah, Meryem'e ruhundan üflemiş de İsa olmuş!" denir ve buna inanmayan kâfir sayılır... Bilerek bilmeyerek Meryem'in Zekeriya Peygamberle ilişkileri gizlenir... İncil de bu konuda ipuçları vardır... Bir de televizyona çıkan allameler "Bilim ile din çatışmaz, İslamiyet akılla bağdaşır!" derler... Allah aşkına bir insanın babasız dünyaya gelmesi bilimle olsun, akılla olsun nasıl bağdaşabilir?..

111. Tanrını oğlu da bir simgesel anlatımdır.

Tanrı'nın oğlu kavramına geçmeden önce Tanrı denince akla ne gelmelidir? nce Tanrı nedir onu tanımalıyız ki Tanrı'nın Oğlu terimini anlayabilelim.

Şimdi kısaca bir Tanrı tanımı yapalım. Tanrı; aklımız, sağduyumuz, vicdanımız ve mantığımızdır. Doğruluğumuz, drstlğmzdir... Bu aklımız, sağduyumuz, vicdanımız her zaman bizi olumluluğa, iyiliğe, doğruluğa, dürüstlüğe ve iyiliğe yöneltir ki buna da ie doğuş denir. .

Eğer tüm bencil duygularımızı frenlersek; şan, şöhret, mevki isteklerimizi; kin, kibir, öfke duygularımızı frenlersek Tanrı bizde tecelli etmeye hazırdır.

Tanrı tanımını biraz daha somutlaştıralım: Bütün genel doğruları, üstün değerleri, yüce ilkeleri, güzel kavramları, olumlu duyguları yücelterek yaşamımıza uygularsak ve toplum yararına olan kurallara uyarsak; biz, Tanrıya erişmiş sayılırız.

Tanrı; uyulması gereken yüce değer yargıları, yapılması gereken üstün davranışlar, toplumun onayladığı genel doğrular, bütün olumlu eylemler ve düşüncelerdir. Bütün bu olumlu düşüncelerle olumlu eylemleri yapmak istemediğimiz takdirde Tanrı, içimizden gelen “cız!” duygusu ile bizi uyarır ki; buna, Tanrı'nın ruhu denir. Bu, İncil'de şu şekilde dile getirilmiştir:

“Kötü düşünceler, adam öldürme, büyücülük, çıkarıcılık, düşmanlık, fuhuş, gurur, hasetlik, hırsızlık, insanları aldatma, kendini beğenmişlik, kem gzlk, kıskançlık, küfür, pislik, şehvet duygusu, tamah etmek, zina, sefahat ve bunlara benzer olumsuz davranışlar” dan kendini arıtan

Tanrı'nın oğlu sayılır:

“Tanrı'nın ruhuyla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır. (İncil. Romalılara. 8/14)

Bu duruma İslam literatüründe “Tanrı'nın tecellisi denir” ve “Tanrı'nın ruhu” terimi İslamiyet'te “yakîyn” olarak geçer. Ne var ki bizinkiler yakîyn'i ölüm olarak anlar ve anlatırlar ki bunun gerçekte hiç ilgisi yoktur. Önce ayeti okuyalım:

“Sana yakîyn (ölüm) gelinceye kadar rabbine ibadet et!” (K. 15/90)

Bu ayetteki “yakîyn” sözcüğünü daha iyi anlaşılması için şu terimler üzerinde durulmalıdır..

İlmel yakîyn

Aynel yakîyn

Hakkal yakîyn

Bunlar yakîyn sözcüğünün açılımıdır. Bunların hangisini “ölüm” olarak çevirebiliriz. Yakîyn; bizi kötülük yaparken uyaran; yani bizi kötülük yapmaktan alıkoyan duygudur. Bu duyguya Tanrı da denir. Tanrı'nın sesine kulak verenler kendilerini huzur ve mutluluk içinde bulurlar ki bu da “Cennet” kavramı ile ifade edilir...

112. Bizi doğru, dürüst, iyi olanı yapmaya, güzel olana saygı duymaya yönelten duygu ve düşüncelerimize “yakîyn” yanında; Cebrail, ruhülkudüs; yani kutsal ruh da denir ki bu duyguların tecellisine neden olan duyguya bir başka anlamda: içe doğuş, ilham, vahiy, esin denir.

Tanrı insanları kötülüğe değil iyiliğe çağırmıştır... Kötülüğe çağırın Şeytan'dır... Tanrı, kötülükten değil iyilikten yana, düşmanlıktan yana

değil barıştan yana olmayı yeğlemiştir. Doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe meyilli olan herkes, Tanrı tarafından yönetilir ve bunlar Allah'tan doğmuş sayılır. Bunların tersini yapan Şeytan'ın etkisinde sayılır. Çünkü yazılmıştır:

“Günah işleyen İblisendir, çünkü iblis başlangıçtan beri günah işliyor. Allah'tan doğmuş olan günah işlemez. Allah'ın çocukları ile İblisin çocukları bunda bellidir.” (İncil. Yuhanna'nın 1. Mektubu 3/10)

Demek istiyor ki kötülük işleyenler Şeytanın oğlu sayılır.

“Ne mutlu barıştan yana olanlara; çünkü onlar Tanrı'nın oğlu olarak çağrılacaktır.” (İncil. Matta. 5/9)

Burada İslam anlayışı ile Hıristiyanlık anlayışı arasında önemli bir fark (ayrım) bulunmaktadır. Hıristiyanlıkta Tanrı'nın oğlu olarak nitelenenlere İslam tasavvufunda doğrudan doğruya Tanrı denir. Bu konuyu, az aşağıda, “SÜRYANUS” bölümünde inceleyeceğiz. Ancak merak edenler Tanrı - insan özdeşliğini gösteren şu ayetlere bakabilirler:

Kuran: 2/186. 8/24. 17/60. 20/46. 50/16. 51/21. 56/85. 58/7

Tanrı-insan özdeşliğine ilişkin İncil'den bir ayet:

“...Tesellici hakikat ruhunu verecektir. Ta ki sizinle beraber olsun. O'nu dünya kabul edemez; çünkü O'nu görmez ve bilmez. Siz O'nu bilirsiniz. Çünkü yanınızda duruyor ve içinizedir...” (İncil. Yuhanna. 14/16.)

Burada küçük bir not düşmeyi gerekli

görüyorum. İslam alimleri, İncil'deki bu ayeti İslam Peygamberinin geleceğini bildiren ayet olarak yorumlarlar ki gerçekte hiç ilgisi yoktur. Çünkü ayette gelecek olan “Tesellicî hakikat ruhu” için “yanınızda duruyor ve içinizdedir” diyor...

113. Dinler tarihine bilimsel açıdan ve yansız (tarafsız) olarak bakılmazsa işin içinden çıkılmasına olanak yoktur... Dine takılıp da kafayı üşütenlere bu yönden hak vermek gerekiyor.. Fıttırmasın da ne yapsın... Bilgisayara: “Ne var, ne yok” demişler, Bilgisayar, kısa devre yaparak, “pat!” diye patlamış; her yanından dumanlar çıkmış... Halkımız da dinimizdeki çelişkilerin ayırımına vardığından: **“Derine dalma, aklını oynatırsın!”** der... Boşuna değil.. Göz göre göre akla, bilime aykırı olan söylemlerle karşılaşan insan kafayı üşütmesin de ne yapsın?...

Öyle “Hikmetinden sual edilmez” va da **“Allah’ın işine akıl ermez”** demekle işin içinden çıkılamaz...

Bu çağda: Atatürkçüleri, laikleri, Müslüman olmayanları, ateistleri, sosyalistleri, komünistleri; kâfir, müşrik, münafık, mürtet olarak görüp aşağılamaya kalkmanın sonuçları iyi hesaplanmalıdır...

Aydınlanmacılara, kendileri gibi düşünüp inananlara; dinsiz demekle, ya da Allah’la, dinle uğraşarak diyerek öldürmeye, susturmaya, kalkmakla ve de tehdit etmekle işin içinden hiç çıkılmaz. Çünkü insan, yasaklandığı konuya daha düşkün olur...

“Allah’ın emri bu gibilerin öldürülmesidir!”

diyerek kendileri gibi düşünmeyen insanları öldürmeye kalkışanlar ortalığı kan gölüne dönüştürür...

Şimdi, "Allah'la dinle uğraşiyor" denilenler hakkında konulan kuralı (hükmü) okuyalım:

"Allah ve Peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek veya asılmak, yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara âhirette büyük azap vardır. "(K. 5/33)

Kuran'daki bu el ve ayaklan çapraz kesme kuralı Mısırlılardan alınmıştır. Bu bilgi Kuran'da verilmektedir: Bir bakalım:

"Fir'avun: 'Ben size izin vermeden mi O'na inandınız? Doğrusu bu, halkı şehirden çıkarmak için düzdüğünüz bir hiledir, fakat siz göreceksiniz, ellerinizi ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım' dedi " (K 7/123-124).

Kuran'da bu tür tümceler (ayetler) çoktur. Bunlara cihat ve şiddet ayetleri denir. Bunlardan önemli olanları:

(K. 2/193, 4/84,89,193, 5/33, 51, 8/12.39, 9/5. 18/29)

Bu ayetler Kuran da bulunan barış tümcelerini kaldırmıştır... Ama bu şiddet tümceleri konusunda açıklama yapmak bizim rafine İslamcıların işine gelmez...

Hiç bu çağda, laikliğin uygulandığı Türkiye'de, bu kurallar uygulanabilir mi? Uygulanmaya kalkılırsa ortalık kan gölüne dönmez

mi?...

114. Erbakan, Yaşar Nuri Öztürk gibilerinin yapmaya çalıştıkları “Kuran nizamı hakim kılınmaktadır.” Kuran’ın bütün kurallarını uygulamak zorundasınız. Öyle faiz yasağına, fuhuş yasağına ve diğer bütün kurallara uymayıp da yalnız tesettür yani Türban diye dayatırsanız dinden-imandan çıkmış olursunuz.

Kuran, din bir bütündür; bölünme (tecezzi) kabul edilmez. Kaldı ki Kuran’ın bir hükmüne bile uymayan kâfir sayılır. Buraya bir okuyucumdan gelen bir paragrafı noktasına, virgülüne dokunmadan aşağıya alıyorum:

“Kuranın ve sünnetin.bir noktasini bir harfini yok saymak kafir olur dinden çıkar. onun için çok dikkat etmek lazim. Tek yol var kayıtsız şartsiz kurana ve beygambere itaht. yoksa cehennemın o azabidan kurtulamazın”

Kapatılan Refah partisinin genel Başkanı Necmettin Erbakan’ın, Meclis kürsüsünden söylediği:

“Şeriat gelecek. Kanlı mı gelecek, kansız mı gelecek. Acı mı gelecek, tatlı mı gelecek...” sözleri unutulmamalıdır. Ne acı ki Refah partisinde bu kafada olanlar çoktur...

Kimi milletvekilleri de böyle olsun istiyor:

“Kan akacak, Cezayir gibi olacak, işte o zaman fıstık gibi olacak!” (Kapatılan Refah Partisi milletvekillerinden H. İbrahim Çelik)...

Ha!.. “Devleti ele geçirirsek “Kuran nizamı hakim kılmak” kolay denirse; buna, aydınlanmış yurttaşlar, Atatürkçüler, laikler, ilerici gençlik ve

de Ordumuz izin verecek mi? Bakıp duracak mı? Bunlar, şeriatın gelmesine izin verecekler mi?..

115. Yaşar Nuri Öztürk, Zekeriya Beyaz gibi rafine ilahiyatçılarla, kendileri gibi düşünerek oy peşinde koşan politikacılar, Hizbullah'ın ceset evleri ortaya çıktığında söyledikleri gibi "İslam'da öldürme yoktur!" diye boşuna yırtınmasınlar... Bu tür cihad ve şiddet ayetleri Kuran'da olduğu gibi diğer kutsal kitaplarda da var... Hem de çok... Olmasa idi bu din savaşları neden olsundu...

Günümüzde acı ile ibretle izlenen Filistin İsrail arasında; Amerika Afganistan ve Irak arasında dökülen kanların kaynağı tarihsel din savaşlarıdır.. Bu uluslar varoluşlarından bu güne değin birbirlerini öldürür durur... Bunları birbirlerini öldürmeye din kitapları motive eder: Şimdi de bunların kutsal kitaplarda bulunan şiddet tümcelerine (âyetlerine) bir bakalım:

Tevrat'ta:

"...Onun yaban öküzü gibi kuvveti var; Kendisine hasım olan milletleri yiyecek., Ve onların kemiklerini kıracak. Ve okları ile onları delecektir." (Tevrat. Sayılar. 24/8)

İncil'de:

"Yeryüzüne selâmet getirdim sanmayın, ben selâmet değil, fakat kılıç getirmeye geldim. (İncil Matta. 10/34).

Bu kitapları aklını kullanarak, okuyanların kan kokan bu tümceleri (ayetleri) görmemesine, görüp de anlamamasına olanak yoktur...

116. Şimdi sorulmaz mı; "çıplak uyarıcı" olarak ortaya çıkan ve "Kuran nizamı hakim

kılmak” isteyen ilahiyatçı Profesörlerden Yaşar Nuri Öztürk ile şimdiler de devlet yanlısı gibi görünerek kendi görüşüne uygun şeriat anlayışını ulusumuza kakalamaya çalışan Zekeriya Beyaz’a gibi ilahiyatçılara ve aynı kafada olan ve halkımızın diline saygısızlık eden diğer Arap ve Arapça hayranlarına: “Kuran ve diğer kutsal kitaplarda bulunan bu şiddet tümceleri (âyetleri) hakkında ne diyeceksiniz? Neden bu tümceler (ayetler) hakkında halkı aydınlatmıyorsunuz?” diye...

İnsanları cihat ve şiddete yönelten sözler yüce bir varlığa yakışır mı? Bu tümceleri ona yakıştıranlar onu yücelteceklerini mi sanıyorlar...

Gelin, yüce bir varlığı kan dökücü olarak göstermeyelim. Onu kendi isteklerimizin aracı olarak kullanmayalım!... Yüce varlığı korkulacak biri olarak göstereceğimize sevillecek biri olarak gösterelim. Böylece O’nu yüceltmiş oluruz... O’nu yüceltmek daha yakışık almaz mı?...

117. Bunun için de dinsel kavramları gerçekçi bakış acısı ile incelemek gerekir... Akli başında olanlar bu konuların incelenmesini bilime ve bilginlere bırakırlar... Olumlu değer yargılarını, bilgiyi, erdemi, bu anlamdaki bütün olumlu kavramları Tanrı olarak kabullenmek daha akılcı değil mi?

Bütün tanrılı ve tanrısız dinler, insanı ele almış ve insanın kendine zararlı davranışlardan kaçınmasını ve kendisine yararlı davranışlara yönelmesini istemişlerdir. Sonuçta iyi ve kötü kavramları bulmuşlardır.

118. İyiyi ve kötüyü insanlar kendi yaşam

deneyleri ile bulmalıdır... Nasıl ki ateşin yaktığını, suyun boğduğunu deneyleri ile öğrendiği gibi...

Ne var ki şeriatçılar; doğa yasalarına aykırı davranmakla (Allah'a) karşı gelmişlerdir. Bu nedenle dinler şiddete yöneldiğinden asıl amacından saptırılmış hiç biri ilerleyememiştir... İlerleyen toplumlar Rönesans, reform gibi atılımlarla, Demokrasi ve Laiklik ilkelerini uygulamakla; vahiy verine akli, inanç verine bilimi yol gösterici olarak seçmekle ilerlemişlerdir...

Bu çağda “Demokrasi ve Laikliğin canı cehenneme!” diye ve de: “TEKBİR!... Ya Allah, bismillah!...” diye slogan atarak şeriatı getirme gaflet ve delaletine saplanmışların arkasından gidilmemelidir...

119. Önceki başbakanlarımızdan biri Fethullah Gülen'in tarikatları için: “Yararlı tarikatlar da vardır!” diyebiliyor. Atatürk, yararlı yararsız demeden bütün tarikatları niçin kapatmış acaba?... Çünkü Atatürk oy peşinde koşmuyordu... Oy peşinde koştuğu takdirde devrimlerin, kurduğu cumhuriyetin rayından çıkacağını biliyordu... Politikacılarımız oy peşinden koştuğu için cumhuriyet rayından çıkmış, memleket bu duruma gelmiştir...

Başbakan yardımcısı (Mesut Yılmaz) ise “Şeriatı karşı yürünmez, şeriatı saygı duyulur” diyebiliyor. Onun görünüşünden hiç beklenmeyen bir söylem bu söyledikleri... Atatürk neden şeriatı saygı göstermemiş acaba? Atatürk şeriatı saygı gösteren ülkelerin ilerleyemeyeceğini biliyordu çünkü...

Şeriatı saygı duyan devlet ve ulusların

ilerleyemediklerini görmemiz Atatürk'ün doğruluğunu kanıtlamış olmuyor mu?

Şeriatı saygı duyan ülkelerden biri olsun mutluluğa, huzura ve refaha erebilmiş midir? Bu aymazlıklar hep oy kapmak içindir... Ne denli acınsa, yakınılsa yeri vardır... Oysa şeriat gelirse ilk temizleyecekleri kendilerini olacaktır... Öyle batı tarzı yaşayıp da şeriatçılık taslanmaz. Şeriatçılar buna izin vermez. Bunları anlamayacak denli uzak görüşten yoksun olmak laiklik yemini etmiş politikacılarımıza yakışır mı? Bu görüşler politikacılarımızın gelişmemişliğini göstermiyor mu?...

120. İnsanlar; akıl yolunu seçmekle, bilgiyle, erdemle, kendilerini bilmekle yücelir. Böylece: olgun ve bilge kişiler "Tanrı" mertebesine yükselirler. Bunlar; vahiy yerine akı, inanç yerine bilimi (ilmi değil) koyarak kendilerini

Gerçeğe ulaşanların bilgisizliğe karşı tepkilerini göstermek için "Enel hak!" (Ben Allah'ım!) diye nâra atmaları boşuna değildir... Bu naralar insanlığın din konusundaki bilgisizliğine (cehaletine) bir tepkidir aslında... Elbette bu haykırış gerçek anlamda alınmamalıdır. Bunlar mecaz anlamında söylenmiş sözlerdir...

Gerçek anlamda insanın Allah olmasına olanak yoktur! Ama yukarıda anlatıldığı şekilde değil de mecaz olanak alınır ve de olgunlaşarak insanlığa örnek olacak bir yaşam sürdürürse, o başka...

Aklını imana kurban etmiş okumuşlarla, taklidi din yolunda olanlar; dinlerdeki kavram ve

terimlerin anlamını, dini tahkiki yolunda olanlar kadar bilmedikleri için yaşamı halkımıza zehir ederler.

Bir alıntı:

Bostan ve Gülistan'dan Altın Küpeler

Tahkiki İman Ve Taklidi İman:

Din ve itikat hususunda ilim ve ikaan (yakîyn hasıl etme) bayrağı altında yürü. Rast gele falan veya filanın nakil ve rivayetiyle yetinme. Tahkiki imanı elde et; taklitte kalma.

Ehl-i tahkik indinde imanında mukallid olan. çisentili poyrazda kalmış uyuz keçiden daha zavallıdır. İtikadi meselelerde taklide uyan kimse, kapalı kapı arkasında anahtarını kaybedene, birçok taklidi rivayet bildiği halde, hakikate götürecek delilleri bilemeyen de, hayli odun topladığı halde yakacak çakmağı bulunmayan kırdaki kalmış kimseye benzer.

Eğer itikadî sapıklığın anası varsa, o da taklittir. Cenab-ı Hakk taklide bağlanıp, onu kendine rehber eden kimsenin boynuna yular taksın. **(Akşam Ramazan eki. Ramazan Incisi. 4 Ocak 1999)**

İlhan Selçuk'un, 13 Temmuz 2000 tarihli "MÜEDDEP OLMAK..." başlıklı yazısı "Tanrı" denince ne anlamak gerektiğine güzel bir örnektir. Bu anlayışta olan kaç kişi var acaba?

5 - KUR'AN:

1. Atatürk Türklerin atasıdır, büyüğüdür, ulusudur. Bu neden konuya Atatürk'ün şu sözü ile girmekte yarar görüyorum: "...Gökten indiği sanılan kitap..." Atatürk'ün bu sözleri ile hangi

kitabı amaçladığını bilmeyen yoktur sanırım...

Osmanlı kadını olup 90 yaşında ölen baba annemin hiç unutmadığım bir sözünü aktarma zorunluluğunu duyuyorum: “Ulu’sunun sözünü dinlemeyen uluya uluya gider...”

2. Atatürk sıradan bir kişi değildir. Emperyalistleri kovmuştur. Saltanatı ve hilafeti kaldırmıştır... İrticayı sindirmiştir. Devrimleri yerleştirmiştir... Daha sayılamayacak denli işler yapmıştır ve en önemlisi Dini insanın vicdanına indirgemıştır, ki bunu Osmanlı padişahları, o kadar güç sahibi olmalarına karşın başaramamıştır. Öyle ki içlerinde başını verenler bile olmuştur...

Atatürk’ün “...Gökten indiği sanılan kitap...” sözü sıradan bir adamın söylediği sözler değildir. Bir devlet kurucusunun, aynı zamanda bir Osmanlı paşasının söylediği sözlerdir...

Bizde de paşalar çıkmıştır... En devrimcileri gitmiş, Holdinglere genel müdür, yönetim kurulu üyesi olmuşlardır ki; bunların yaptıkları; Osmanlı paşalarından Mustafa Kemal, İnönü, Çakmak, Karabekir, Cebesoy gibi daha onlarca ile kıyaslandığı takdirde çok ayıplanacak bir davranıştır...

Onlar utanmasa bile onlar adına ben utanmaktayım... Sorulabilir: “Onlar adına sen niçin utanıyorsun!” denebilir... Onlar Osmanlı paşaları bunlar ise Cumhuriyetin paşaları... Utanılmaz da ne yapılır...

3. Bu örnekleri verdikten sonra söylemek istediğim şu: Böyle bir adamın (Atatürk’ün) söylediği bu söze önem vermeyenin sonu hüsrandır...

Anlamayana açıkça söylemek istiyorum. **“Bütün kutsal kitaplar peygamberlerin ve ileri gelen din adamlarının sözü olup izleyicilerince derlenmiştir.”**

İslamcılar da bunun böyle olduğunu bildiği için sık sık şu sözü söylerler: **“Peygamberimizin en büyük mucizesi Kuran’dır...”** Bu sözler bir radyoda yapılan yarışmada çocuklara sorulmuştur. Yarışmacı çocukların hepsi de bir ağızdan: **“Peygamberimizin en büyük mucizesi Kuran’dır...”** dediler ve hepsi de tam not aldılar...

Bir parça muhakeme yeteneği olan kişinin “Tanrı kelamı” nasıl olur da “Peygamberin mucizesi olabilir?” demesi gerekmez mi?.. Demek ki kendileri de üstü kapalı olarak Kuran’ın peygamber sözü olduğunu kabul ediyorlar. Kaldı ki Kuran’da, Kuran’ın peygamber sözü olduğunu kabul etmektedir. Okuyalım: **“Bu söz, şerefli arş sahibi nezdinde, makamı yüksek, itâate değer, emin bir elçinin sözüdür.” (Tanrı Buyruğu. Ömer Rıza Doğrul. K. 81/19)**

4. Tanrı’nın söylediği ve Peygamberin de aktardığı Kuran nasıl olur da “Peygamberimizin en büyük mucizesi...” olur?.. Hem Tanrı sözü deniyor ve sonra da Peygamberin en büyük mucizesi deniyor... Peygamber, Tanrı’nın söylediğini yansıtmışsa nasıl onun mucizesi olur... Eğer Peygamberin mucizesi ise işin içine Tanrı niçin karıştırılıyor?..

Oysa Kuran’a, İslam Peygamberin sözüdür deseler Peygamberlerini daha da yüceltilmiş olurlar... Kaldı ki İslam peygamberi kendisi için

“mucizesi var” diyenleri Kuran da yalanlıyor. Adamların kitaplarından bile haberleri yok, hayatları kaymış çünkü...

5. Şimdi sözü Mısır Millî Eğitim Bakanı Mehmet Hüseyin Heykel Paşa'ya bırakalım: Siyret ve hadis kitaplarında rivayet olunan bir çok şeyleri Kuran'la karşılaştırdığımızda durumun hiç de söylenildiği gibi olmadığını görürüz...

Mesela Mekke halkı Hz. Muhammed'e inanmak için mucize gösterilmesini istiyorlar.

“Onlar, yani müşrikler, derler ki: Bize yerden bir pınar fışkırmadıkça, yahut senin hurmalarından, asmalardan bir bahçen olup ortasından güzel ırmaklar şarıl şarıl akmadıkça, yahut dediğin gibi gök yüzünü üzerimize parça parça düşürmedikçe, yahut Allah ile melekleri karşımıza çıkarmadıkça, yahut göğe çıkmadıkça sana hiçbir zaman inanmayız. Bununla beraber bize gökten okuyacağımız bir kitap indirmedikçe, göğe çıktığına da inanacak değiliz. Ya Muhammed; de ki, Tanrı'nın şanı yücedir. Ben Allah elçisi olan bir beşerden başka bir şey değilim.” (K. 17/90 - 94)

Görülüyor ki Kuran, mucize isteklerini reddediyor. **Ben Allah elçisi olan bir beşerden başka bir şey değilim.**” diyor. Allah'ın kitabında Hz. Peygamberin Kuran'dan başka bir mucizesi olduğunu kabul edilmiyor. Kuran'da Hz. Peygamberin tabiat kanunlarına uymayan hiçbir hâl ve hareketinden bahis olunmuyor.” (Hazreti Muhammed, M. Hüseyin Heykel, s. 49)

6. Şeriatla yöneltilen İslam ülkeleri bu gün

batı ülkelerinden geri kalmış durumdalar. Hepsi de gavurların sömürgesi durumuna düşmüştür. Bilime, tekniğe, keşfe, deniz altında, dağlarda, ormanlarda araştırma ve bilimsel çalışmaya katkısı olan bir tek şeriat ülkesi gösterilse tasalanmam... Nedeni, akli dışladıklarındandır. Akıl yolunu ihmal ettiklerindedir. Akli sadece İslam nassını öğrenip uygulamaya özgülediklerinden bir türlü uygarlığa ulaşamamışlardır.

Atatürk boşuna söylememiştir. “Çağdaş uygarlığı yakalayacağız!..” diye. Oysa kutsal kitaplarında aklını kullanmayanların ezince (azaba) düşeceklerine ilişkin tümce (ayet) de:

“O, aklını kullanmayanlara kötü bir azab verir. “(K. 10/100) der.

Oysa Kuran insanları uyarıyor.. “Aklınızı kullanın, aldanmayın.” diyor. Bu demektir ki: “Sizler din için değilsiniz, dinler sizin içindir. Sizler kitap için değilsiniz, kitaplar sizler içindir...”

Ama ne görüyoruz? İnsanların büyük çoğunlu bu çağda bile kendilerinin din için olduğunu sanıyor... Varsa da yoksa da din diyor...

Oysa İsa, dinlerin insan için olduğunu bundan iki bin yıl önce söylemekten çekinmemiştir:

“Çünkü insanoğlu sept gününün de Rabbidir. “(İncil. Matta. 12/8). Şimdi ise dinle ilgili ne varsa hepsi insanın Rabbi olmuştur...

17. İnsan değil miyiz? Üzülmemek elde değil... Ölü değiliz ki... Yaşıyoruz... Hem mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve aydın bir kimse”yiz. Bir kariyerimiz var: Avukatız... Yani kamu yararını gözetmekle yükümlüüz... Çünkü halkımız

arasında çok söylenir: “**Cümle halkın vebali evliyanın (Aydınların) boynuna**” denir..

Bunu yeni dilde söylersek: “**Bütün halkın sorumluluğu aydınların boynunadır.**”

Bu demektir ki aydınlar halka gerçekleri söylemekle yükümlüdür...

Dr. Emin Kılıç Kale ve öğrencileri, gerçekleri söylediğim için::

“- Toplumdan sana ne! Gemisini kurtaran kaptandır. Sen gemini kurtarmaya bak! Halkı kurtaracak sen mi kaldın? Senden istemeyene niçin söylüyorsun? Gelsin senden istesin... Sana ne oluyor... Kendini adam mı sanıyorsun... Sana gelinceye kadar akşam olur!” diyerek beni aşağılamışlardır...

İnsanlığın başına ne gelmişse böylesine çekingen aydınlardan gelmiştir. İnsanlar bu kafa ile birbirlerini tepelercesine sorumluluktan kaçmışlardır. Sorumluluktan kaçan aydınlar yüzünden de memleket böylesine geri kalmıştır.

Her vesile ile gerçekleri söylediğim için Dr. Emin Kılıç Kale ve öğrencileri beni aralarından kovdular... Ne büyük suçum meğer gerçekleri söylemek.... Materyalist olmakla, insancıl (hümanist) olmakla, toplumcu olmakla suçlanmak ne büyük bir acı... İlle de dostun gülü gülü...

8. Kuran’la ilgili olarak bir de: “Kuran’ın bir harfi bile değişmemiştir” denir... Hem de sık sık söylenir. Söyleyenleri ıskat yoluna; yani insanları susturmak yoluna gittiklerini bilmemek için aptal olmak gerekir... Bu sözleri söyleyenlerin amacı karşısındakini söz söyleyemez duruma

getirmektir... Buna din yoluyla susturma; yani, ıskat denir... Bu din yoluyla ıskat insan aklını çalışmaz duruma getirmenin en kestirme yoludur...

Bir harfi değişmemiş ama eski Cumhurbaşkanı Demirel'in de dediği gibi bu gün ülkemizde Kuran'ın 234 kuralı uygulanmamaktadır. Bu uygulanmayanlar arasında; kısasa kısas, birden çok kadınla evlilik, kadını dövmek, evlatlıkla evlenmek, hülle, hırssızın elinin kesilmesi, geçici evlilik gibi, faiz ve fuhuş gibi yasağı gibi ceza hukukuna, medeni hukuka, ticaret ve borçlar hukukuna ilişkin yüzlerce şeriat kuralı vardır...

Bu kurallar gerçekten Tanrı tarafından konmuş olsa idi yöneticilerin haddine mi düşmüştü kuran hükmünü uygulamamak...

9. Kutsal kitaplarda akla, bilime aykırı sayısız ayet var. İşte bunlardan birkaç örnek:

Kuran'dan:

a- “Yeni doğan bir çocuk konuşabilir mi:” (K. 19/29-30)

İsa peygamberin doğar doğmaz konuştuğuna dikkat çekiliyor...

b- “Bir sopa parçası canlı bir yılan olabilir mi” (K. 7/107) *Bu ayet;* Musa peygamberin, Firavunun sihribazlarına karşılık mucize gösterdiğini anlatıyor...

c- “Ateşe atılan bir kişinin yanmaması olayı...”

İbrahim peygamberin Nemrut tarafından ateşe atıldığı halde yanmadığı vurgulanmak isteniyor. Bunun için sure ve ayet numarası belirtmiyorum çünkü herkesçe bilinir..

d- “Kesilen ineğin bir parçası ile maktule vurunuz. Allah bu suretle ölüyü diriltir.” (K.2/73) deniyor. Niçin başka bir hayvanın kuyruğu ile değil de ineğin?... Hem kesilen bir ineğin kuyruğu ile vurularak diriltilmiş bir ölü (maktul) gösterilebilir mi? Ölü dirilebilir mi?

e- “Çamurdan yapılmış bir kuşa üflemele ona can verilebilir mi?” (K.5/110) İsa Peygamberin nitelikleri anlatılmış oluyor...

f- “Babasız çocuk olabilir mi?” (Allah’ın ruhundan üfleyerek Meryem’i çocuğa bırakması...) Daha çok var... Bu liste çok uzatılabilir... Bu tür akla, bilime aykırılıklar diğer kutsal kitaplarda da var. Örnek.

Tevrat’tan:

Musa peygamberin,

a- “Dağa çıkıp Tanrı ile konuşması.”

b- “Nil nehrinin Yahudilerin geçmesine izin vermek üzere ikiye yarılması. Firavunun askerlerinin de o yarıktan geçmek istemeleri üzerine denizin kapanıp hepsini birden boğarak öldürmesi.”

c- “Çölde kalan Yahudileri bildircin yağdırarak açlıklarını gidermesi...”

İncil’den:

İsa peygamberin,

a- Ölülerini diriltmesi,

b- Çarmıha gerildikten sonra dirilmesi,

c- Dirildikten sonra göğe çıkarılması,

d- Kıyamet günü yeniden yeryüzüne dönerek dünyayı kurtarması. (Şimdi bu görevi Hasan Mezarıcı’nın üstlenmesi gibi (!)..)

e- İsa Peygamberin denizde yürüdüğü halde batmaması.

f- Cinlere inanmak. Kur'an da Cin adlı bir bölüm (sûre) var..”

Elbette bunlar gerçek anlamda değil mecaz anlamında anlaşılmalıdır; aksi takdirde işin içinden çıkılmaz...

10. Günümüzde Bombay'da, peygamberim diye ortalığa çıkan birisi denizde yürüyerek mucize göstermeye kalkıyor. Kendisine inananları da seyretmeleri için çağırıyor. Ne var ki denizde yürüme mucizesi göstereceğim derken seyreden müritlerinin bakışları altında çarpınarak ölüp gidiyor. Bu peygamberin inanırlarının “Peygamberimiz, mucize gösterecek!” diyerek seyretmeye gitmeleri yanlış anlamanın nelere mal olduğunu göstermesi bakımından güzel bir örnek...

Bu peygamber ile müritleri tümünden akli ihmal ettiklerinden bu sonuçla karşılaşmışlardır. Oysa göbek boyunda ki su dolu bir havuzda bu denemeyi yapabilirlerdi... Bu kişinin başına gelen İsa'nın denizde yürümesini olayını gerçek anlamda aldığına güzel bir örnektir. Oysa bu söylemler hep mecaz anlatımlardır... İsa'nın denizde yürümesi mecaz anlatımdır. Gerçekten denizde yürümüş olsaydı İsa'nın da boğulması işten bile değildi...

11. Dediğim gibi mucize diye söylenenler gerçek olmayıp mecaz anlamda söylenmiştir... Ne var ki insanlar; Allah, din, peygamber, vahiy diyerek kendilerini avutuyorlar.

Bilgisizliklerinden hurafeler denizinde boğulup gidiyorlar...

Aklı kılavuz seçenler aya gidip gelirken; bizimkilerin gözleri Mekke'de, Medine'de... Dahası altlarındaki çulu-çuvalı satıp Hac'ca gittikleri takdirde cennete gireceklerini sananlar da var.

Cin ve şeytan gibi görünmeyen varlıklar da mecaz anlatımdır. Ortalık; cinle, şeytanla kaynıyor... Banka hortumcularından, devleti, milleti dolandırıp yurttaşına kaçanlardan daha iyi cin, şeytan mı olur?... Kendilerine iki milyar maaşı az görüp de; işçisine, köylüsüne, memuruna iki yüz milyonu çok görenlerden iyi cin mi olur.. Hem de bunlar kötülükte şeytanın bir aşama daha üstü olan cinlerdir. Hem de cin oğlu cinler...

Görünen cinleri etkisiz kılmıyorlar da görünmeyen cinlerin etkisinden kurtulmak için; büyücülere gidip para kaptırıyorlar..

12. İbrahim peygamberin Nemrut tarafından ateş çukuruna atıldığı halde yanmadığı söylenir. Bu da mecaz bir anlatımdır... Günümüzde biz Aydınlatmacıların din konusunda yaptıkları açıklamalar, ateşe atılma gibidir... İbrahim Peygamberi ateşin gerçekten yakmadığına inanmak tam bir bilgisizliktir. Ateş kimi olsa yakar. Ateşin yakmamasına inanmak tam bir bilgisizlik eseridir. Böylesine bilgisizliğin egemen olduğu bir dönemde bu satırları yazarak gerçeklere değinmek de ateşle oynamak değil de nedir?...

13. Aydınlatmacıların değindikleri gerçekleri yadsıyanlar; evren, doğa ve maddenin yaratıcılığını yadsıyanlardır (inkar edenlerdir)... Bunlar, aydınlanmaya karşı direnerek karanlıkta yaşamaktan hoşlananlardır. Evrenin, doğanın

gizlerini bilmekten, öğrenmekten kaçınanlardır. Oysa insanın ilk yapacağı iş, Evren'in, Doğa'nın gizlerini öğrenmek olmalıdır...

İyice bilinsin ki "Tanrı sözü" denen bütün kutsal kitaplar; Peygamberlerin ve ileri gelen din adamlarının sözleridir. Ne var ki bu gerçekleri bilen çok azdır. Bilenler varsa da bu gerçekleri açıklamayanın başlarına iş açacağı korkusundan ya da işlerine gelmemesindedir... Ne var ki bu gerçekleri ölümü göze alarak söyleyenler de yok değildir.

14. Din bilginleri arasında bu gerçeği görebilen ve söyleyebilenlerden biri de Şeyh Bedreddin olmuştur. Gerçek bir din bilgini olan Şeyh Bedreddin, Varidat'ında şöyle demektedir:

"Kuran, Peygamberin sözüdür; Tanrı sözü değildir. Ancak Tanrı sözü demeyenler kâfir olur." (Şeyh Bedreddin Simavî. Varidat)

Savımızı Kuran la kanıtlayalım. Örneğin:

"Şüphe yok ki bu, kerem sahibi bir elçinin sözüdür elbet" (K. 69/40. Abdülbâki Gölpınarlı çevirisi...) ve yine:

"Şüphe yok ki Kur'an, büyük bir elçinin sözüdür." (K. 81/19-21. Abdülbâki Gölpınarlı çevirisi).

Bir kaç Kuran çevirisi dışındakiler "elçinin sözüdür" ayetini "Elçinin getirdiği" şeklinde çevirmişlerdir. Kendi anlayışlarına göre çeviri yaparak gerçeklerden uzaklaşmışlardır.

Kendi dünya görüşlerine göre yapılan bütün bu çeviriler Tanrı bilgisinin yokluğundandır. Tanrı bilgisi olanlar gerçekleri kendi dünya görüşüne

göre yansıtmaz; olduğu gibi yansıtır. Tanrı bilgisinden yoksun olanlar bir tane, iki tane değil ki... Tanrı bilgisinden yoksun olanlar saymakla bitmez. Sayısına bereket...

15. Tanrı bilgisinden haberi olan o denli az ki üzülmemek elde değil. Bir örnek: Bilindiği gibi yurdumuzda: “ Tesettür, Allah’ın emridir”, diye dayatılır... Tesettür’ün kaynağı Sümerlilere kadar gider... İsteyen Muazzez İlimiye ÇİĞ’in: Kaynak yayınlarınca yayınlanan “Kuran, İncil ve Tevrat’ın Sümer’deki Kökeni” adlı kitabına bakabilir.

Tesettür kuralı Sümerlerden Musevilere, sonra İsevilere ve daha sonra da İslamiyet’e geçmiştir. Örtünme kuralı aşırıya kaçmamak koşulu ile kadınlar için de, erkekler içinde bir adap ve edep gereğidir. Ancak bu kuralın kadınların saçı ile tırnağının ucu görünmeyecek şeklinde tabulaştırılması Tanrı’nın isteğine aykırıdır.. Örneğin İncil’de şöyle bir ayet vardır:

“... Çünkü eğer kadın örtünmüyorsa, saçı da kesilsin...” (İncil, Pavlus’un Korintoslulara Birinci Mektubu, 11/2-7)

Bu tümce; Pavlus’un, Korintoslulara gönderdiği mektuptaki sözleridir. Pavlus ise ne Peygamber, ne de Havarilerdendir. Pavlus, bir Musevi iken İsevi olmuş bir kişidir. Bu kişinin sözleri nasıl olur da Tanrı sözü sayılabilir?...

Nedir bu din adamlarının kadının saçından alıp veremediği... Oysa kadını güzel gösteren saçıdır, yüzüdür, elidir, ayağıdır.

Kadının elini, yüzünü, saçının bir telinin görünmemesini Yaratan’ın amacına aykırıdır.

Kadının da, erkeğin de güzel görünmesi Yaratan'ın becerisini gösterir.

Yaratıcının becerisini gizlemek Yaratan'a saygısızlıktır.

16. Bizde ise bu tesettür sorunu; Arap ve Arapça hayranı şeriatçı siyasetçilerin, siyasette başarılı olmasının aracı olmuştur. Çok masummuş gibi görünen bu istek ve eylemler; demokrasi, laiklik ve insan hakları ilkesinin ve de dinsel inancın bir gereği olarak sunulmaktadır. Oysa; Aydınlığa karşı, Cumhuriyete karşı, laikliğe karşı kalkışmanın (ayaklanmanın) başlangıcı ve simgesidir bütün bu istek ve eylemler. Ortaçağ kurallarına özlemin bir yansımasıdır... Türbanın arkasından daha bir çok istek gelecektir. Bunu bilmek için bilgin olmaya gerek yoktur. Bunların bu denli etkin olmasının nedeni ise bilgisizler ve tutarsız aydınlardır... Allah'ın emri denince; halkımızın ve tutarsız aydınlığımızın dizlerinin bağı çözülmektedir. Bunu bilenler de türban "Allah'ın emri!" diye dayatıyorlar. Oysa "Allah hükmünü yerine getirendir..."

17. "Türban Allah'ın emri!" olsaydı Allah emrini yerine getiren olduğu için hükmünü icra ederdi. Bütün dünyada da örtünmeyen kalmazdı. Bu konuyu da İslâm kaynaklarına dayanarak çürütme oldukça kolaydır. Örnek, Kuran-da şöyle bir tümce (ayet) vardır:

"Allah hükmünü icra edendir." (K.85/6).

Bir başka deyişle: "Allah, her dilediğini mutlaka yapandır". Savımızı sağlama bağlamak için bir tümce (ayet) daha:

"...Bizim buyruğumuz (emrimiz)... göz açıp

kapama gibidir... (K.54/50).

Bu konuda altı Surede, yedi ayet daha vardır. Bunlardan bir tane daha:

“O (Allah) bir şeyin olmasını dilerse, ona ancak ol! der ve o da hemen olur.” (K. 2/117, 3/47, 59, 16/40, 19/35, 36/82, 40/68, Bk. Kuran Fihristi, Recep Aykan, Pınar Yayınlan. Birinci Basım. Ocak. 1997. s. 794).

Eğer, dedikleri gibi Türban Allah'ın emri olsaydı:

“Allah hükmünü icra edeceğine göre”.

“Allah hükmünü göz açıp-kapayıncaya değin yerine geleceğine göre”.

“Ol! der demez derhal olacağına göre” insanların yapacağı bir şey kalmıyor demektir.

Allah, istediğini, istediği an yerine getireceğine göre bu yırtınma neden?...

18. Yukarda, insanların doğa yasalarına Allah dediği belirtilmişti. Bilindiği gibi doğa yasaları kimsenin çabasına gerek kalmadan hükmünü icra eder... Mevsimler gününde kendini göstermeye başlar, güneş doğuşunda saniyenin binde biri kadar olsun gecikmez... Her şey kendi özgün yasalarına göre tıkır tıkır işler.

Türban Allah'ın buyruğu olsaydı bunu önlemek kimsenin elinde değildi. Doğa (Yaratan), bütün insanların Müslüman olmasını istemiş olsaydı dünyada Müslüman olmadık kimse kalmazdı. Musevilik için de, İsevilik için de bu böyledir.. Yine tüm bayanlar türban takar, çarşaf giyerdi. Museviliğin üzerinden 5.000, İsevilğin üzerinden 2.000, Muhammediliğin üzerinden 1400 yıl

geçmiştir. Hiç birisinin dediği olmamıştır. Neden acaba?...

Günün koşullarını bilmeden, dinimiz böyle emrediyor diye, Türban'ı dayatmak tam anlamıyla Cumhuriyet ilkelerine meydan okumaktır.

Unutmayalım, bu gün Türban taktırmayı başaranlar; yarın, Afganistan'da, Pakistan' da ve diğer şeriatla yönetilen ülkelerde olduğu gibi bütün bayanlara, dokuz yaşındaki kızlara bile, çarşaf giydirmekten zerrece kaçınmayacaklardır. Çarşaf giymek de yetmez. Bu işin sonunda Burka'ya özenenler ve özendirenler de çıkacaktır...

19. Bu kafada olanlar kadının güzelliğinin yansımından rahatsız olup bu güzellikleri yalnızca kendilerine özgülemek isteyen gelişmemiş insanlardır...

Aklını imana kurban etmiş olanlarla ve de beyni sulanmış aydınlar: "İnanmak akılla olmaz. İnsanlar huzur ve mutluluğa akılla varamaz, ancak imanla varabilir." diyerek sorumluluktan kaçmakta, şeriatçıları karşılığın almaktan çekinmektedirler..

Tek avuntumuz (tesellimiz) bu safsatalara inanacak değin aklını imana kurban etmemiş aydınlar, aydınlatmacılar ve halkımızın sağduyusudur.

Türbandan sonra, kutsal kitapların Tanrı sözü olmadığına, bir örnek daha. Hem de Kuran'dan... Böylece kutsal kitapların tanrı sözü olamayacağını daha net göreceğiz:

"Oruç gecesinde kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı." (K. 2/187) (21-dipnot. KONULARINA GÖRE KUR'AN. Doç. Dr. Ömer

ÖZSOY-Doç. Dr. İlhami Güler).

Şimdi de dipnot olarak gösterilen 21'in karşılığına bakalım:

“21 Bu ayetin inmesinden önce, oruç tutulan günlerin gecelerinde karı kocanın cinsel ilişki kurmaları yasaktı.”

Demek ki daha önce müminlere, karılarına yaklaşmak yasaklanmıştı. Ne var ki, eşlerine yaklaşmayı yasaklayan bu tümce (ayet) gösterilmemekte; ancak, kaldırıldığı (neshedildiği) belirtilerek geçiştirilmektedir...

Bu yasak insanın doğasına aykırı olduğundan uygulanamamıştır. Başta ikinci Halife Ömer olmak üzere diğerleri de uygulayamadıklarını gelip Peygambere bildirmişlerdir... Görülüyor ki böyle bir ayetin uygulanması mümkün olmayacak; bunun üzerine yukarıdaki tümce (ayet) söylenmiştir... Eğer Tanrı sözü olsaydı geleceği bilen Tanrı uygulanması mümkün olmayan ayet indirir miydi?..

Demek ki insanın doğasına aykırı buyruklar yerine getirilemiyor... Uyanan doğal istek ne Tanrı dinler, ne de Peygamber... Halk arasında sıkça söylenen şu fıkrayı anlatmanın tam yeri:

“Dağda sürüsünü güden çobanın biri yalnız yakaladığı bir kadının ırzına geçmiş. Tutup yargıcın önüne çıkarmışlar. Yargıç:

“Nasıl yaparsın bunu? Yargıçtan da mı korkmadın!”

Sanık çoban anlamlı anlamlı başını kaldırmış:

“Dağda uyanan şehvet, şehirdeki yargıcı mı dinler!”

Elbette duruşma salonunda bir gülüşmedir

gitmiş...

Uyanan şehvetin kimseyi dinlemeyeceğini bilebilecek durumda olan Tanrı böyle bir buyrukta bulunmazdı... Haydi buyurdu diyelim. O zaman buyruğunu uygulamayanlara varlığını gösterirdi... Örnek: Kışın dondurucu soğuşunda giyinmek doğanın gerektirdiği koşullardandır... Kendisini soğuşa karşı korumayan donarak ölür...

Böyle bir yanılığa düşmek insana özgüdür. Halkımız bile, bu nedenle, karı-koca arasına girilmesini doğru bulmaz... "Karı-koca arasına giren ahmaktır!.." der...

20. Konu buraya gelmişken kutsal kitaplarda çelişkilere değinmek gerekiyor. Kuran, birçok yerinde Tevrat ve İncil'i onaylayarak bu kitapların da Tanrı sözü (Allah kelamı) olduğunu belirtir. (K. 2/87, 137, 285, 5/46, 10/34)

Müslümanlar, ise, ikide bir, Musevilerin ve İsevilerin kitaplarındaki değişiklik (tahrifat) olduğunu ileri sürer...

Önce şu: **"Rabb'inin sözü doğruluk ve adaletle tamamlandı. O'nun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O, iştir ve bilir."** (K.6/115) tümcelerini (ayetlerini) okuyalım...

Sonra da şu ayeti okuyalım:

"Onların zulmedenleri, kendilerine söylenen sözü başkasıyla değiştirdiler. Biz de o zâlimlere zulümlerinden ötürü gökten azap indirdik." (K. 7/162)

"O'nun sözlerini değiştirebilecek yoktur" "... kendilerine söylenenden başkasıyla değiştirdiler." tümceleri (ayetleri) birbiri ile çelişmiyor mu?... Bu

konuda daha çok tümceler (ayetler) vardır.

Bu konuda bir tümce daha:

“Onların izi üzerine arkalarından Meryem oğlu İsa’yı ondan önce gelmiş bulunan Tevrat’ı doğrulayarak gönderdik... Ona, yol gösterici, aydınlatıcı olan ve önünde bulunan Tevrat’ı doğrulayan İncil’i sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak verdik” (K. 5/46)

Buvebutürayetlere göre İslam Peygamberinin; kendisinden önce gelen peygamberleri ve kitaplarını doğruladığını, tasdik edip onayladığına göre kendi zamanına kadar olan tarihte herhangi bir değişiklik olmadığı anlaşılıyor. Olsaydı eğer; Tevrat ve İncil doğrulanmazdı. Kendisinden sonraki tarihte de İncil ve Tevrat’ta değişiklik yapıldığına ilişkin bir tarihi kayıt bulunmadığına göre tahrif savının doğruluğu inandırıcı görülmemektedir.

Bu nedenle Tevrat’tan ve İncil’den alıntı yapmamı ayıplayacak olanlara yanıtım şöyle olacaktır: Kuran’ın onaylayıp doğruladığı kitaplardan niçin alıntı yapmayacakmışım?

6 - TEVRAT ve İNCİL:

1. Tevrat’ı doğrulayan İncil’i sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak verdik” (K. 5/46) dendiğine göre; Tevrat ve İncil gerçekten Tanrı sözü mü bir de bu konuyu inceleyelim...

Örneğin İncil’de şöyle bir ayet var:

“Fakat diğerlerini Rab değil ben diyorum. “(İncil, Korintoslulara 1. mektup, 7/12)

Bu sözleri söyleyen Pavlus’tur. Pavlus’un Rab dediği İsa’dır. **“İncil’deki diğer sözler Rab’bin (İsa’nın); fakat, “bu sözler benim sözlerimdir”**

diyor. Bu ayetten anladığımızı göre İncil'de İsa'nın söylemediği sözler de var...

2. Hıristiyanların büyük çoğunluğu İsa'yı Tanrı olarak görür... Mecaz anlamda söylenen bu sözlerin gerçek anlamda alınması din bilgisinin eksikliğinden kaynaklanan bir anlam kaymasıdır.

İncil; İsa, öldükten 50-60 yıl sonra, Havarilerince derlenip toplanarak kitap durumuna getirilmiştir... İsa'nın sağlığında kitap olarak derlenip yazılmış bir İncil yoktur.

Tevrat ise Musa'nın ve kendisinden sonra gelen din adamlarının sözleri olup Hahamlar tarafından derlenip düzenlenmiştir.

Tevrat, Filistin başta olmak üzere bütün Araplara karşı düşmanlık aşıl原因 ve Arapları aşağılama propagandasından başka bir şey değildir. Ancak ahlaksal öğütler de vardır. Bütün yazılanlar ve anlatılanlar insanlık için değil yalnızca Yahudiler içindir.

3. Bütün dinlerde dua etmek ve secde vardır. Tanrı karşısında eğilirken ya da namaz kılarken secdeye kapanılır. Bu, güneş kültünden gelmektedir.

Güneşe tapanlar sabahları güneşin doğuşunu izleyerek yere düşen ilk güneş ışınlarına yüz-göz sürmek için yerlere kapanırlarmış.

İslâmiyet'te, dua edilirken ya da her yakarış ve dilekte ve duadan sonra, eller yüze sürülür ki, bu da yine güneş kültünden gelmektedir. Güneşe tapanlar doğan güneşin yere değen ilk ışınlarını elleri ile avuçlayarak yüzlerine gözlerine sürerlermiş... (Bk. Meksika Büyük Elçimizce

Atatürk'e gönderilen Mayatek raporuna ve Turan Dursun'un kitaplarına...) Bu gelenek güneş kültü tarihe karışırken yerini alan tanrılı ve tanrısız dinlere karışarak İslâmiyet'e değin gelmiştir.

4. Günümüzde yapılan bu uygulamalar şu anlamda değerlendirilmezse anlamsız olur: Her iki el göbek üzerinden ileriye doğru uzatılmakla iyi ile kötü, olumlu ile olumsuz, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin, gerçek ile yanlış arasına bir sınır konarak; iyiler ve olumlular üste; kötüler ve olumsuzlar altta kalmak üzere ayrılır. Olumlu olanlar üstte, olumsuz olanlar ise altta kalmış olur... Ellerin yüzlere sürülmesi ile olumlular benimsenmiş, kötü olanlar ise dışlanmış olur... Böyle bir anlayış hiç olmazsa dinsel anlam kazanır ve böylece biz iyiyi, güzeli, doğruyu, olumluyu genel değerleri üstün tutuyor ve yüzümüze gözümüze sürüyoruz, anlamı çıkar...

5. Namaza gelince; bu tapınma biçimi İslamiyet'ten önceki bütün tanrılı ve tanrısız dinlerde vardır. Bütün bilimsel kaynaklar, namazın da, orucun da, kurbanın da, Hac'cın da İslamiyet'ten çok önceleri var olduğunu açıklamaktadırlar...

Örneğin Kuran'ı dikkatle okuyanlar müşriklerin de namaz kıldığını görür. Kuran müşriklerin de namaz kıldığını şu tümcelerle açıklar:

“Müşriklerin kâbe'deki tapınmaları sâdece ıslık çalmak ve el çırpılmaktan başka bir şey değildir.” (K. 8/35)

Öyle ki bize öğretilenlerin tersine müşrikler de bir Allah'a inanırlardı..

Oysa, bizlere öğretilenlere göre müşrikler Allah tanımazdı ve yalnızca putları Allah olarak

tanırlardı. Putperestlere Allah'ın varlığını İslam Peygamberi öğretmişti...

6. Oysa hiç de öyle değil... Müşrikler de, İslam Peygamberi ortaya çıkmadan önce tek Tanrıya inanırlardı. Bu gerçeği Kuran açıklıyor:

“Biz bunlara (putlara demek istiyorlar) ancak bizi Allah’a yaklaştırsınlar diye tapıyoruz.” (K.39/3)

Görüldüğü gibi müşrikler de Allah'a inanıyorlarmış ve putlara da kendilerini Allah'a yaklaştırdığı için tapıyorlarmış. Günümüzde, müritlerin kendilerini Tanrı'ya yakınlaştırdığı için mürşitlerine bağlandıkları gibi...

Kaldı ki tek Allah kavramını ortaya atanlar Mısır Firavunlarıdır. Firavunların bu karar varmasında Hermes'in büyük bir etkisi vardır.

7. Şimdilerde Türkler, ölüm törenlerinde, ölülerini el çırparak (alkışlarla) uğurlamaktadır. Demek ki el çırpmanın, alkışlamanın tarihsel bir geçmişi vardır. Kim bilir, puta taparlar (müşrikler) bu el çırpma ve alkışlama geleneği kimlerden almıştır?

Öyle hadis kitaplarının yazdığı gibi, namaz ve oruç İslâm peygamberine “Miraç'a” çıktığında emredilmiş değildir.

8. Kaldı ki Miraç olayı da bütün tanrılı ve tanrısız dinlerde vardır.

Buda'nın “Ağacın altında aydınlanması (Nirvana)”,

Musa'nın: “Dağa çıkarak Tanrı ile konuşması”,

İsa'nın: “Şeytan tarafından sınanması...” Bu konuda en yakın örneklerdir....

Bu söylenceler de gerçek anlamda değil mecaz anlamda anlaşılmalıdır. Bütün bu söylemler din kurucularının tinsel (manevi) alanda en üstün aşamaya geldiklerine ilişkin söylemlerdir...

9. Gökte ve başka bir yerde gerçek anlamda bir varlık yoktur ki, yanına gidilip, kendisi ile tanışılıp görüşülsün.

Kutsal kitaplar ise bu söylenceleri, yani Tanrı ile görüşülmesini, yalanlanmaktadır.

İncil’de:

“Hiçbir vakit kimse Allah’ı görmemiştir.”
(Yuhanna’nın Birinci Mektubu. 4/12)

Kuran da:

“Gözler O’nu göremez. O bütün gözleri görür.” (K. 6/103)

“Hiçbir insan için Allah’ın doğrudan doğruya kendisiyle konuşması mümkün değildir.” (K. 42/51)

Ama isteyen İslam Peygamberi Miraç’a çıktı ve Allah’la görüştü diyebilir; buna kim karışabilir. Ama unutmayın ki Kuran; yukarıda örnek olarak gösterilen ayetlerle bu savda bulunanları yalanlamaktadır...

10. Tek Tanrılı ve de Tanrısız dinlerin bütün kitapları kurucularının sözleridir... Tanrı sözü (Tanrı kelamı) simgesel anlamda söylenmiş sözlerdir.

Din edebiyatını bilmeyenlerin, ilm-i ledûn ilminden (biliminden değil) habersiz olanların bu sırra ermeleri olanak dışıdır.

Hele ölümlerle (basireti bağlanmış, kalp gözleri kapanmış), aklını hurafelere ve imana kurban etmiş “ölülerin” ve de Tanrıyı kendi dışında

arayanların bunları anlamasına olanak yoktur. Bunları ancak “diriler” bilir.

7 - VAHİY:

1- Din edebiyatı ve felsefesinde; kişinin Tanrı sayılması, başlı başına bir uğraş konusudur. Nasıl ki edebiyatta anlatım yolları varsa, kimi konular mecaz olarak, simgesel olarak anlatılırsa, din edebiyat ve felsefesinde dinsel bilgiler; arifler tarafından halkın anlamayacağı bir biçimde dile getirilerek cahillerin gazabından korunmaya çalışılmıştır. Böylece bildiklerini halka değil seçkin öğrencilerine anlatarak saygınlıklarını korumayı başarmışlardır...

2. Din edebiyat ve felsefesinde her konu ve olay bir mecaz ile anlatılır. İsterler ki halk bunları anlamasın... Çünkü halkın anlayışına ters bu görüşler halkı galeyana getirir. Bu da ariflerin başını ağrıtır. Hiçbir şey olmazsa bile saygınlıklarını yitirirler. Bu arifler, Tanrı, Cennet, Cehennem, Azrail, Mikail, Cebrail gibi dinsel terimleri halkın anladığı gibi anlamazlar ve bütün kavramların arifler nezdinde anlamları başkadır...

3. Bunlardan Cebrail: vahyin, (esinin, içe doğuşun, ilhamın) simgesidir. Esinin ahlak, edep, erdem ve kutsallık içeriği taşıyanlarına vahiy; taşımayanlarına ise ilham adı verilmiştir.

Vahyin Türkçe karşılığı Esin'dir, İçe doğuştur. Halk arasında bir kişi beğenilen bir söz söylese; kendisine: “Bunu nasıl bildin?” diye sorulur; o da, “İçime doğdu da; öyle söyledim, ya da yaptım!” diye yanıtlar.

İçe doğuş (vahiy) bilimsel değildir, insanı

yanılıdır... Örneğin: Bir futbol oyununda kaleciyi ele alalım. Bir penaltı olayında kalecinin; penaltıyı atacak olanın, topu sağına atacağı içlerine doğar. Topa vurulması ile birlikte kaleci sağa atlar... ama bir de bakmış ki top, sol yandan içeri girmiş... Elbette kimi kaleciler, içine doğana göre atlayarak topu yakalamayı da başarır... Bu olay sıradan bir olay olduğu ve kutsallıkla ilgisi olmadığı için Kalecilerin içe doğuşuna vahiy denemez. Ama kaleci topu yakalar ve gol atılmasını önlerse; kendisine soranlara; “Onun topu sağ yanıma atacağı içime doğmuştu!” der.

4. Söylenen sözlerin bir kutsallığı varsa; onu, diğerlerinden ayırmak için, esin (vahiy) adı verilir. Vahiy dinsel bir terimdir. Şairlerin içine doğanın kutsallıkla ilgisi olmadığı için; ona, esin (ilham) adı verilir...

Şairlerin içine doğan (esin-ilham) nerden geliyorsa peygamberlere gelen esin (vahiy) de oradan gelir. Şairler biliyorlar ki ne geliyorsa kendilerine, içlerinden geliyordur. Şairiler moralleri bozuk olduğu zaman şiir yazamazlar; buna neden olarak da, ilham gelmediğini gerekçe gösterirler.

5. Aslında ne getiren, ne götüreren vardır. Bütün bunlar mecaz anlatımlardır. İşin uzmanları bunların On)Mevla'nanın dünya görüşüne göre: Eline, diline, beline sahip olmak, Rabbini bilmek, nefisini temizlemek, doğru, dürüst, iyi yaşamak yetiyor...

Bu kıssaları gerçek anlamda alırsak yanılırız. Bunları gerçek anlamda alanlar kafayı üşütmüş demektir... Hiç insan gerçek anlamda “Tanrı”

olabilir mi?... Çünkü insan maddesel bir varlık. Elle tutulur, gözle görülür... Ama Tanrı kavramsal bir varlıktır. Elle tutulamaz, gözle görülemez. Yalnız varlığı bilinir ve hissedilir. ..

3. Bunlar mecaz anlatımlardır, kavramsal varlıklardır. Bu tür söylemlerle tasavvuf kitapları ile dinsel menkıbelerde çok karşılaşırız... Bunları anlayıp değerlendirenler o denli azalmış ki... Bu, din konusundaki aşınmanın nereye dayandığının somut bir göstergesidir...Süryanos olayı ile ne anlatmak istendiğinin anlaşılması için tasavvuf kitaplarının okunması gerektir.

4. Bu olaya din edebiyatında “remz-i ilahî” (simgesel anlatım) denir. Bu oluşumu gerçek anlamda anlamak bilgisizliğin belirtisidir. “Ölünün dirilmesi” olayı mecaz anlamda anlaşılmalıdır. Bu, bir başka anlatımla “YENİDEN DOĞUŞ” olarak dile getirilir...

5. Yeniden doğuşa ermeyen ot gibi gelir ot gibi gider... Bunların içinde “ot” gibi gelip “yok” gibi gidenler de vardır. Bu yapıda olanların, akıl hastaları ve deliler gibi dinsel sorumlulukları yoktur. Bunların Allah demelerine, dindarım demelerine önem verilmez.

Yine bu gibi insanlara bu bilgiler hiçbir şey anlatmaz... Onlar, “Din-i hakiki” den haberi olmayan “Din-i taklidi” yolunda giderek sağdan soldan duyduklarını doğru sanan bağınaz kişilerdir.

6. Bostan ve Gülistan’da bu gibilerin durumu aşağıdaki şekilde anlatılır. Yeri gelmişken bir kere daha yineleyelim:

BOSTAN VE GÜLİSTAN’DAN ALTIN

KÜPELER

Taklidi İman ve Tahkiki iman

Din ve itikat hususunda ilim ve ikaan (yakın hasıl etme, yeterli bilme) bayrağı altında yürü.

Rast gele falan veya filanın nakil ve rivayetiyle yetinme.

Tahkiki iman elde et; taklitte kalma.

Ehl-i tahkik indinde imanında mukallit olan, çisentili poyrazda kalmış uyuz keçiden daha zavallıdır.

İtikadı meselelerde taklide uyan kimse, kapalı kapı arkasında anahtarını kaybedene, birçok taklidi rivayet bildiği halde, hakikate götürecek delilleri bilemeyen de, hayli odun topladığı halde yakacak çakmağı bulunmayan kırdaki kalmış kimseye benzer.

Eğer itikadı sapıklığın anasını varsa, o da taklididir.

Cenab-ı Hakk taklide bağlanıp, onu kendine rehber eden kimsenin boynuna yular taksın.” (AKSAM eki Ramazan İncisi’nden. 4. Ocak. 1999)

7. Bunlar düşünce ve inanışlarının doğruluğu ya da yanlışlığı üzerinde bir kere olsun akıl yürütmemişlerdir. Bu nedenle bunlar gerçek din anlayışına göre aklını kullanmayanlar, daha açıkçası aklını imana kurban eden “ÖLÜ” sayılırlar...

“Acımasız, bencil, bilgisiz, bilinçsiz, duyarsız, erdemsiz, sevgisiz, sorumsuz, tepkisiz, üretemeyen, yaratamayan” kişilere “ÖLÜ” denildiği az yukarıda anlatılmıştı...

Bunlara Kur’an bile okunmaz. İşte kanıtı:

a- “Ölü olanları değil, diri olanları uyarmak

için, indirildi. (K.36/70)

b- “Sen ölülere duyuramazsın.” (K. 27/80, 30/52,35/22)”

(Daha geniş bilgi için: Bak: Recep Avkan. KUR’AN FİHRİSTİ, Pınar Yayınları, s. 805)

Ölüler, görünüşte canlıdırlar, ama tinsel olarak (manen, ruhen) ölüdürler. Bunlara kalp gözleri kapalı olanlar denir. Görüldüğü gibi Kuran bu tür ölülere okunmaz dediği halde gidip sinlerinde yatan ölülere bile Kuran okuyorlar. Sinlerinde yatan fiziken ölmüş olanlar Kuran’dan ne anlar? Yaşadığı halde “ölü” olanlara Kuran okunmaz dendiği halde; bunlar gidip mezarda yatan fiziken ölmüş olanlara bile Kuran okuyorlar...

8. Bunlar Kuran’ın anlamını bilmedikleri için Kuran buyruğuna aykırı davrandıklarını da bilmiyorlar... Öyle ki mezarın başında, mezarda yatanlar için Kuran okuyarak karşılığında da ücret alıyorlar...

Oysa Kuran’da dinsel hizmetleri için ücret alanlara uymayın deniyor. Okuyalım:

“Sizden ücret istemeyenlere uyun!” (K. 36/21).

Demek isteniyor ki: “Sizden dinsel hizmeti karşılığında ücret isteyenlere uymayın!”

Kitapları ne yazıyor... Bunlar ne yapıyor...

9. Bu olgu hocaların okuduklarını anlamadıklarının göstergesidir... Hocalar bilmedikleri için sinlerinde yatan ölülere Kuran okuyorlar... Ya müftülükler de mi bilmiyor... Üniversitede okuyan ilahiyatçılar da mı bilmiyor... Bilirler, bilirler de açıklamazlar.

Kimileri, zamanla, dinlerin geçerliliğini yitireceklerini sanıyorlarsa yanıyorlardır. Dinler geçerliliğini hiçbir zaman yitirmeyecektir. Düşlerimiz (Rüyalarımız) olduğu sürece din de varlığını sürdürecektir. Ancak, tarihte görüldüğü gibi değişikliğe uğrayarak kendisini günün koşullarına uydurarak sürüp gidecektir. Çünkü bunun bir çok nedenleri vardır. Diğerleri bir yana şu iki nedenden dolayı din varlığını sürdürecektir:

Bir: İnsan yaşadığı sürece düş görür. Düşlerin kimilerinde insanlar korku ve suçluluk duygusu ile uyanır...

İki: İnsan yaşadığı sürece gereksinimleri olacaktır. Yaşamak için alış-veriş gerekir. Bu da ekonomiyi doğurur... Bayramlarda alış-veriş ekonomiyi canlandır.

Ekonominin bu canlanmasından yararlananların başında: Din ve ticaret adamları ile üretkenler vardır...

10. Devrimci ve yenilikçi siyaset adamları başarılı olmak istiyorlarsa halkın gelirini ve kültürünü artırmalıdır. Bunu bilmeyen liderlerin başarılı olmalarına olanak yoktur... Çirkin politikacıların başarılı olmalarının baş nedeni yemeleri ve yedirmeleridir... Bu kapitalizmin kuralıdır...: Sana kâr getirecekse yedir... Yedir ki kazanasın... Kapitalizmin bir altın kuralı daha vardır: "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler..."

Buna engel olmak için iki banka hortumcularından hesap sormak istediler ekonomi durdu, faizler bir gecede yüzlere vurdu...

Kapitalizmin altın kuralıdır bu... Hortumcuları

yakalarsın; hayali ihracatçılar çıkar, hayali ihracatçıları yakalarsın; fatura sahtekarları ortaya çıkar. Bunları yakalarsın, vergi kaçakları çıkar, uyuşturucu ticareti çıkar, silah kaçakçıları çıkar... Sonunda ekonomi tıkanır. İç savaş başlar...

11. Bu nedenlerle vahyi akıldan üstün tutanlar toplumda yer bulmakta; akılı vahiyden üstün tutanlar ise toplumda yer bulamamaktadır.

İnsanlar, cihat, kılıç ve şiddet tümcelerini niçin kendilerine daha yakın bulurlar... Çünkü işin içinde fetih var, ganimet var, çapul var... Dinler bu yolla da gelirlerini artırırlar.

Şimdi asıl konumuza dönelim:

Yeniden doğmak için din-i taklididen kurtulup dini hakikiye yönelmek gerekir... Dini taklidi ile dini tahkiki az yukarda anlatılmıştı.

İslamiyet'te, yeniden doğmanın karşılığı "ölmeden önce ölmek" tir... Hıristiyanlık'ta ise: "Yeniden doğmak" tır.

"Ölmeden önce ölmek" deyimini de yanlış anlaşılmıştır; kötülöklere ölmek olarak anlaşılması gerekirken, insanın kendisini dünya nimetlerinden yoksun koyması olarak anlaşılmıştır...

Oysa bu anlayış yaşam kurallarına aykırıdır. İnsan yapısına aykırı bir uygulamadır. Böyle bir davranış; insanın bedeninin ve ruhunun çalışma düzenini bozar. İnsanı anormalleştirir. Anormalleşen insan doğru karar veremez. Gerçeği göremez... Kendisine ve başkalarına zararı dokunur...

12. İnsan, oluşumu gereği gerçeği bulmak, huzur içinde yaşamak, çocuklarının, ailesinin,

kendisinin geleceğini güvence altına almak, yasal olmak koşulu ile ve elden geldiğince dünya hazlarını (nimetlerini ve zevklerini) tatmak için vardır...

Tanrıya erişeceğim diye insanın kendisini nimet ve zevklerden yoksun koyması akıl dışı bir davranıştır. Hem bu yolla Tanrıya erişilmez. Bu yolla ancak Tanrıdan (gerçeklerden-olması gerekenden) uzak düşülür...

İnsan; aç kalarak, uykusuz kalarak, cinsel isteklerden uzaklaşarak gerçeğe ulaşamaz. Öyle olsaydı Peygamber Süleyman'ın 110'a kadar karısı, İslam Peygamberinin de 15 nikahlı eşi yanında, cariyelerle birlikte, 27'ye yakın kadını olmazdı...

13. Şeriatçılar, peygamberlerinin çok kadınla evlenmiş olmasını kadınların yoksulluğuna bağlarlar. Sözde yoksullarmış da; onları, yoksulluktan kurtarmak amacı ile nikahlamış... Oysa yoksulları, yakınındaki, kişilerle de evlendirebilirdi.

Bunlar peygamberlerinin yoksulluğundan da söz ederler. Öyle ki açlığını duymamak için karnına taş bağladığını belirtirler. "Öylesine yoksuldu ki bir yün yatağı bile yoktu, hasırda yatardı." derler. Bu nedenle, hasır üstünde yattığından hasır izleri vücudunda görülürdü söylemlerini dile getirirler.

İslam peygamberini yoksul kabul edersek; akla şöyle bir soru gelmez mi? Yoksul bir kişi 27'ye yakın cariye ve kadını nasıl, neyle beslemiştir?

Bunları söyleyenlerin içinde kadınlar-kızlar da var. Acaba kendileri ne kadar ünlü olursa olsun yoksul erkekle evlenirler mi? Ya da bir erkeğe ikinci ya da üçüncü eş olarak varırlar mı?

14. Böylece peygamberlerini yücelttikleri

sanırlar. Yoksul olan Peygamber, yoksul kadınlarla evlenerek onları yoksulluktan nasıl kurtarabilir? Peki çevresinde 27 kadar eş ve cariyesi yanında 40 yakın kölesi olduğu söylenir? Yoksul bir Peygamber bunları ne ile nasıl besler diye düşünmüyorlar...

Demek ki bunlarda Tanrı bilgisi ve korkusu yok.. Bunlar dini yükseltmek için, yalan üstüne yalan kıvırıyorlar.. Söyledikleri yalanları dinlerini yüceltmek amacı ile söyledikleri için bu yalanlarından rahatsızlık duymuyorlar. Yalanda yarışıyorlar, uydurmada uyuşuyorlar.

Demek ki bunların İslam tarihinden de haberleri yok. Olanların da gerçeği açıklamaya yürekleri yok. Halkımız öylesine yalan bombardımanına tabi kılınmıştır ki; bu yalan bombardımanı yüzünden halkımız muhakeme yeteneğini yitirmiş; din konusunda her söylenene muhakeme yapmadan inanır duruma gelmiştir... Bunların başında da yoksulluğun bir meziyetmiş gibi sunulması ve yoksulların Cennet'e gideceği yalanı gelir.

15. İslam tarihindeki yalanları İslam tarihine dayanarak açıklayalım. İşte Sahabelerin ve İslam Peygamberinin mal varlığı:

Gerçekten de biz Müslümanlara küçüklüğümüzden beri İslam Peygamberi'nin yoksulluğundan söz edilir. Örneğin İslam Peygamberi o denli yoksulmuş ki açlığından karnı ağrımış ve açlığının acısını duymamak için karnına taş bağlamış.

Oysa bu anlatılan menkıbeler tümüyle yalandır. Örneğin ŞAKİR KEÇELİ'NİN ŞERİAT NEDİR? DEMOKRASİ İLE BAĞDAŞIR MI? (Ardıç

Yayınları. 1. Baskı. Ağustos. 1997) adlı kitabının 103. sayfasına baktığımızda Sahabelerin malvarlığının şöyle olduğunu görürüz.

“Zübeyr’in sahip olduğu evler dışında, elli bin dinarı, 1000 cariyesi ve yüz atı vardı.

Talha bin Ubeydullah bin Avf’ın 100 at, bin deve, on bin koyunu vardı. O öldüğünde, nakit olarak, 336.000 altın dinar bırakmıştı.

* Zeyd bin Sabit’in terekesinden, değeri yüz bin altın dinarı bulan mallar ve köyler dışında, kazmalarla kırılabilen altın ve gümüş külçeler çıkmıştır.

* Ya’la bin Münebbih’in terekesinde, beş yüz bin dinar değerinde alacak, taşınmaz mallar ve değeri yüz bin dinar eden taşınır mallar bulunmaktadır.”

Oysa bizlere Sahabelerin bir lokma ve bir hırka yaşam sürdüklerini söylemiştir. Öyle ki bu yalanlara inanan bir çok derviş ve tarikat mensupları bir lokma ve bir hırkaya bir ömür boyu talim etmişlerdir.

16. Bu durumda ister istemez akla şöyle bir soru gelmektedir:

Sahabeler bu kadar servet sahibi olurken; örnek aldıkları Peygamberlerinin ne kadar serveti vardır acaba?

Taberi Tarihinin yazdığına göre İslam Peygamberinin 27 karısı bulunmaktadır; ancak Diyanetçiler, bunu kabul etmemekte ve 13 karısı vardır demektedirler. Olsun, hadi kendilerinin dediklerini kabul edelim. Bir Peygamber o kadar yoksulmuş da 13 karısını nasıl beslemiş. Onlar

da mı açlıklarını hissetmemek için karınlarına taş bağlamışlar?

Kimi akıllılar da “riyazet nedeniyle belki aç kalmıştır” da ondan öyle yapmıştır demektedir. Bunu da kabul edersek böylesine aç kalan bir insan nasıl olur da ümmetini yönetebilir; nasıl olur da 13 karısının koynuna sıra ile girip çıkabilir?

Bir insanın her gün bir karısının yanına gidip gelebilmesi için bile güçlü kuvvetli olabilmesi gerektir ki bunun için de sağlıklı beslenmesi gerekir.

17. İslam Peygamberi bir hadisinde: “Bana 30 erkek gücü verilmiştir.” demektedir... (Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler İlhan Arsel’in ŞERİAT ve KADIN adlı kitabına bakabilirler...)

Ey benim saf ve iyi niyetli Müslüman kardeşim bunda kızacak bir şey yoktur. Bunları İslam kaynakları yazmaktadır. Bana kızacağınıza; İslam kaynaklarında yazılanlara kızın...

İslam dininde yalan en büyük günahlardan sayılır. Sizlere gerçekleri anlatmayarak yalan söyleyenler hakkında Kuran’da şöyle denmektedir:

“Allah’ın lânetini yalancılara boynuna geçirelim!” (K. 3/61)

Bizim yaptığımızda yalan söyleyenlerin yalanlarını boynuna geçirmektir...

18. Yine dönelim yoksulluk konusuna. Denilir ki İslam Peygamberinin çok evliliğinin nedeni yoksul kadınları alıp haremine katmasıdır. Şimdi insafla bakalım:

Ebubekir’in kızı Ayşe mi yoksuldu?

Ebu Süfyan bin Havle’nin kızı mı yoksuldu?

Hayber savaşından sonra evlendiği, Hayber kalesi komutanının karısı Safiye' mi yoksuldu?

(Gerdek gecesi bu kadının İslam Peygamberine söylediği şu sözleri tarih kitapları yazar: "Ya Muhammed, gündüz kocam ve kardeşim sizin buyruğunuzla hazinenin yeri söyletilmek amacı ile yapılan işkence sonucu öldürüldü... Akşam benimle yatmak istiyorsun? Bu nasıl olur?"

Tarih kitapları; Safiye'nin bu sözleri üzerine İslam Peygamberi'nin hemen çekilerek yatmayı ertelediğini de yazar...

19. şimdi yine yoksulluk konusuna dönelim: Kaldı ki Kuran bu yoksulluk nedeniyle evlenildiğini savını açıkça yalanlar:

"Ev Muhammed bundan sonra sana hiçbir kadın, cariyelerin bir yana, güzellikleri ne kadar hoşuna giderse gitsin, hiçbirini boşayıp başka bir eşle değiştirmen helal değildir " (K. 33/52).

Görülüyor ki yoksulluk aranmıyor, güzellik aranıyor. Bizim yalan tüccarları bu ayete ne diyecekler acaba?..

20. Bu tümcede (ayette) bir olgu ile daha karşılaşıyoruz:) "Güzel kadınlardan hoşuna giden birini görünce eşlerinden birini boşayıp yerine hoşlandığı kadını almak da varmış." Bu olguya Kuran'dan başka bir kaynakta karşılaşsaydım inanmazdım. İslamcılar bu konularda bir açıklama getirmiyorlar. "Belki gözlerine çarpmamıştır!" diyebilir miyiz...

Bir de İslam peygamberinin çok kadınla evlenmesini; eşlerinin, İslâmiyet'i diğer kadınlara öğretsinler diye yaptığını da ileri sürerler. Sanki

bunun için çok kadınla evlenmek gerekmiş gibi.. Bu görevi çevresindeki sahabeler de pek güzel yapabiliirdi, yapmıştı da...

Haydi inanalım; nikahlı eşler kadar kendisine kadınlık görevini yapan, kadın kölelerin (cariyelerin) görevi nedir acaba?

Eşleri ile birlikte kendisine cariyelik yapan kadınların toplamı; en az 27-28'dir... (İslam Peygamberinin kadınları konusunda: Daha geniş bilgiler için: Milletler Ve Hükümdarlar Tarihi. V. cilt. Taberi. MEB yayını, s.. 384 ve devamı. Aynı zamanda emekli imam Arif Tekin'in Muhammed ve Kurmaylarının Hanımları adlı kitaplara bakılabilir. Kaynak Yayınları. 1. Basım. Eylül 2001)

21. Yaşar Nuri Öztürk ve Zekeriya Beyaz gibi ilahiyatçılar bu konulara hiç değinmezler... Neden acaba, bir sorulsa, kem-küm ederek çok ilginç yanıtlar verecekleri muhakkaktır...

Aslında Kuran Müslümanlığını benimsetmek isteyen bu ilahiyatçılar rafine olmuş şeriatçılardır. Bunlar şeriatı güzelleştirerek kabul ettirme çabasındalar. Oysa şeriatın güzelleştirilecek bir yanı yoktur ki...

Günümüzde ise; Afganistan da, Pakistan da, İran da, Suudi Arabistan da ki şeriat uygulamalarından akli olanın irkilmemesine olanak yoktur.

22. Yurdumuzdaki şeriatçılar; geçmişteki ve günümüzdeki uygulamalardan, değişik bir uygulama getiremezler ki.. Kuran'ın bir tümcesini (ayetini) bile uygulamayan, maazallah, dinden çıkmış (kâfir) sayılır... Ölümü hak eder... Aman

bu rafine ilahiyatçılara dikkat!... Bizleri kandırarak memleketi götürüp şeriatçıların eline teslim edecekler...

Bir de şeriatçılar, ellerinden gelse, dünyanın bütün nimet ve zevklerini kendilerine özgülemek isterler. Halka yoksulluğu, miskinliği önerdikleri halde, kendileri için şöyle derler: “Dünyanın bütün nimet ve zevkleri bir lokma ve bunu da mürsit-şeyh yutsa yine de azdır!”

Aczimendi şeyhinin Fadime olayı buna en yakın örnektir... Fadime hanım yazdığı kitapta bunları çok açık anlatmaktadır...

23. Şeriatçıların, ileri gelenlerinin, yaşamlarına bakınız. Servetlerine bakınız. Şirketlerine, holdinglerine bakınız... Kilolarca altınlarına, yazlık-kışık villalarına bakınız... Bir elleri yağda, bir elleri baldadır... Dursun Uyar gibilerinin adları da Anadolu kaplanlarıdır...

Oysa bunlar için Kuran’da şöyle yazar. “İhtiyacınızdan fazlasını infak ediniz!” (Bak. Kuran’daki elliye yakın infak tümcelerine (ayetlerine)... Aşağıda bu tümceler (ayetler) den biri alınmıştır.

“Altını, gümüşü hazineye tıkip da onu Allah yolunda sarf etmeyenler ise, işte onları gayet acıklı bir azâb ile müjdele.” (K. 9/34-35)

İnfak demek: İhtiyacınızdan fazlasını yoksullara dağıtınız demektir...

24. Kendileri her türlü nimetlere sahip oldukları ve her türlü zevkleri tattıkları halde; kendilerine imrenenleri bu zevklerden yoksun bırakarak insanları tepkisizliğe (miskinliğe), tevekküle

sürüklemektedirler. Dünya nimetlerinden yararlanma konusunda İsteksiz duruma getirmektedirler. Böylesiler gemilerini en azgın dalgalarda bile yüzdürmeyi başarırlar...

Oysa insana yakışan kanaatkar olmak, iki gününü bir etmemektir. Beşeri duygulardan kurtularak nefsini arıtmaktır. İyiliklere sahip çıkarak kötülüklerden kaçınmaktır. Aydınlanmadan yaşanmış bir yaşam ot gibi gelip yok gibi gitmektir. ..

10 - AYDINLANMA:

1. İnsan, evren ve doğanın bir parçasıdır. Doğa yasalarının doğal bir oluşumudur... Oysa dini taklidiye göre; Tanrı; cezalandırıcı, ödüllendirici, yargılayıcı, cenneti-cehennemi olan, Azrail'i ile can alan, Cebrail'i ile yol gösteren, ölünce insandan hesap soran, her şeyi bilen, her şeyi gören, her şeye gücü yeten, yaptığından sorumlu olmayan, geçmişimizi, geleceğimizi bilen ve belirleyen, düşünülüp hayal edilmesinden bile korkulan, şiddetli derecede korkutucu bir varlık olarak yansıtılır... Diyanet İşleri önceki Başkanlarından Prof. Dr. Süleyman ateş bile böyle bir Allah (Tanrı) anlayışını kabul etmemektedir. Okuyalım: **“Allah’ın kullarını yakmaktan zevk alan bir varlık olduğuna kesinlikle inanmıyorum.” (Vatan, 21.2.2008)**

Süleyman Ateş haklıdır; çünkü bu tanım bilimsel olmadığı gibi akla, mantığa aykırı ve çelişkilerle doludur. Tanrı’yı bu şekilde düşünüp nitelendiren insanın kendisidir... Aslında Tanrı böyle değildir, Tanrı esirgeyen ve bağışlayan ve de

koruyandır...

2. İnsan, olumsuz duygularını (nefsini) denetleme altına aldığı takdirde olgunlaşır. Olgun insana ise “İnsan-ı kâmil”, gizli din ilmine (ilmi ledün’e) göre “erişmiş”, tasavvufta ise: insan-ı kâmil (Tanrı) denir... Tanrı sözcüğünü gerçek anlamda almamalıdır. Bunlar mecaz anlatımlardır. İnsanın gerçek anlamda Allah (Tanrı) olmasına olanak yoktur... Bu anlatımlar hep din edebiyat ve felsefesine ilişkin kavramlardır...

Simgesel anlamda olmak üzere olgunlaşmış insan (İnsan-ı kâmil) mertebesine ulaşmış kişilerin söyledikleri sözlere de Tanrı sözü denir. İnsanı iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe sürükleyen yararlı sözlere, söyleyen kim olursa olsun, Tanrı sözü denir... İnsanın, evren ve doğa (Yaradan) olmasına olanak yoktur... Tasavvuf edebiyatına göre; gerçek saygısı olanlara, sorumluluk duygusu gelişenlere, vicdanının sesini dinleyenlere ve akıl yolundan gidenlere simgesel anlamda insan-ı kamil (Tanrı) denir...

Dinin amacı da insanı olgunlaştırarak kötülük yapamaz duruma getirerek yücelterek Tanrı’ya yaklaştırmak değil midir?..

3. Aydınlatmacıların dinsizliği (ahlaksızlık, erdemsizlik, kötülükten zevk almak...) kabul edeceği sanılmamalıdır... Kendilerine: Allahsız, dinsiz denilen aydınlanmacıların; bunları hakaret kabul ederek, söyleyenler hakkında hakaret davası açtıkları unutulmamalıdır...

Dinsizlik; erdem diye bir kavram tanımamak, zevk peşinde koşmak, şan ve şeref sahibi olmak

için her türlü değer yargılarını tepelemektir.

Din ise olumlu değer yargılarını yaşama uygulama çabasıdır. İnsanın tekamül yoluyla kötülük yapmaz duruma gelmesidir. Din, ahlak ve edep demektir. Ahlaksız olan, yolsuzluk yapan, istediği kadar ibadet yapsın, istediği kadar ben dindarım desin onun dinle ilgisi yok demektir.

Yolsuzluk yapan, haksız kazanç elde eden, başkasının ırzında, namusunda gözü olan adam dinsizdir. Bu ve benzeri kişiler olumsuzluğu yeğlediklerinden Tanrı tanımaz kabul edilir ve dolayısıyla asıl ahlaksızlar, dinsizler bunlardır... Yalnızca tapınma kurallarını yerine getirmekle insan dindar olamaz...

4. Bütün bu olgular yanlış değerlendirilmektedir... Camiye giden, Kiliseye giden, Havraya giden dindar sayılıyor. En yanlış da öleceği zaman salavat getirenin doğru cennete gideceğine inanılıyor. Kişinin; tapınıp tapınmadığına bakıyorlar, eylemlerine bakmıyorlar...

Oysa bütün dinlerde ; doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi kavramlara bağlı olmak tapınma kurallarından önce gelmelidir. Bir dinde olgunlaşmanın başlangıç adımları bunlar olmalıdır. İnsanda aranması gereken ahlaktır, edeptir, erdemdir, olumlu tutum ve davranışlardır... Din: Doğruluktur, dürüstlüktür, iyiliktir, güzelliştir, insanlıktır, insanları incitmemektir, insanlığa yar olup bar olmamaktır.

5. İşte aydınlananları aydınlanmayanlardan ayıran ölçü budur. Aydınlananlar (İArifler, insan-ı kâmiller, ermişler...) için tapınma kuralları bir

anlam taşımaz. Çünkü bunlar vuslata ermişlerdir ve yakîyn mertebesindedirler. Kaynağı da Kuran'dır:

“Yakîyn gelinceye kadar rabbine ibadet et!” (K. 15/90)

Bu ayeti bizim allameler “ölüm gelinceye kadar ibadet et!” biçiminde çevirirler ki bu bilgisizlikten kaynaklanmaktadır. Çünkü yakîyn teriminin varyantları vardır. İmen yakîyn, aynel yakîyn ve hakkel yakîyn.... Eğer bu ayetteki yakîyn terimini “ölüm” olarak çevirirsek; İmen yakîyn, aynel yakîyn ve hakkel yakîyn terimlerini ne ile açıklayacağız...

Bir insana yakîyn gelince, o: “Tanrı'nın konuşan dili, duyan kulağı, söyleyen dili olur.” Bu tür insanların kendi bencil çıkarları için hareket etmelerine olanak yoktur. Ne yaparlarsa Tanrı'nın istediği, beğendiği gibi olur.

6. Günümüzden 700 yıl önce yaşayan Mevlâna da tapınmalarla insanın bir yere varamayacağını açık bir şekilde şu sözleri ile anlatmıştır. Farsçası:

“Serbezemi dübbe hava meykûnet!

Güya ibadet-i Huda'yı meykûnet..”

Türkçe karşılığı: “Başın aşağı kığın yukarı, başın yukarı kığın aşağı...” Böyle tapınma (ibadet) olmaz!” demek istiyor...

Bu konuda Şeyh Ebu Sait şöyle buyurmaktadır:

“O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir.”
(TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed İbni Münevver. Kabalcı yayınları. Birinci Basım Mart 2004. s. 294)

Tapınmalar (ritüeller) Erenler için bir anlam

taşımaz... Erenler için önemli olan iyi işler (Salih amel) yapmak, kötü işlerden sakınmaktır. Kötü olanı yapmamak, yani dinsel söylemle Takvadır...

Bu konuda İslam Peygamberinin şöyle bir sözü (Hadis) vardır

“Oruçlu bir kimse yalan ve yalancılıkla iş yapmayı terk etmezse. onun aç ve susuz kalmasının hiçbir önemi yoktur. “ (Buharı, Müslim ve 27 Kasım 2000 tarihli Sabah gazetesinin Ramazan ekinde...)

Burada bir eleştiri: Bir insan Ramazanda ya da diğer zamanlarda oruç tutarken; “yalan ve yalancılıkla iş yapmayı terk edecek” de; oruçlu olmadığı zaman yalan ve yalancılıkla iş yapabilecek mi?” Olmaz, insan oruçlu olsa da, olmasa da yalan gibi bütün kötü huyları terk etmeli ki din kurallarını uymuş olsun.

Bu, çoğu tarafından böyle anlaşılmaktadır. “Bu yaptığın oruçluya yakışır mı?” denir.. Sanki oruçlu değilken yakışmış gibi... Önemli olan her zaman iyi işler (Salih amel) yapmak ve kötü işlerden sakınmaktır ki buna takva denir.

7. İyi işlerin, kötülüklerden sakınmanın, tapınmadan daha önemli olduğuna, ilişkin Kuran’dan örnek.

“Elbette kestiğiniz kurbanların ne etleri, ne de kanları Allah’a ulaşacaktır. Allah’a ulaşacak olan sizlerin Salih amellerinizdir.” (K. 22/37)

Bu da Muhammed Esed çevirisi:

“(Fakat unutmayın ki,) onların ne etleri. Allah’a ulaşır, ne de kanları; lâkin O’na ulaşan, yalnızca sizin O’na karşı gösterdiğiniz bilinç

ve duyarlılıktır. “(K 22/37, Muhammed Esed çevirisi).

Bu çeviride geçen: “...bilinç ve duyarlılık” diğer çevirilerde (Takva, sakınırlık, çekinmek) olarak geçiyorsa da dinin amacını yansıtan ve diğer çeviriler yanında asıl olan budur... Biz de yazımızın başından bu yana “bilinç ve duyarlılığı” anlatmaya çalışıyoruz ama okuyucularımızdan bir çoğunun bize takacakları sıfat ise dinsizliktir...

8. Şeriatçı kesim: “takva” denince yalnızca tapınmayı anlamaktadırlar. Dini taklididen kurtulmuş olan din-i tahkikiciler; yani gerçeği araştıranlar ise “takva”yı; “Kötülüklerden sakınma, bencilce davranışlardan çekinme ve dikkatli davranma...” olarak değerlendirirler...

Dine yakışan bilinç ve duyarlılıktır... Bilinç ve duyarlılığı olmayan insanlar istedikleri değin tapınsınlar, işe yaramaz... Görülüyor ki iyi işler (salih amel), kötülüklerden sakınmak (takva) tapınmadan üstün olarak gösteriliyor...

Bir örnek daha. Bu da namaz konusunda:

İslam peygamberi, birine ulak gönderiyor:

“- Söyleyin ona, hemen gelsin!

Ulak gönderilen ise:

- Namazımı kıldıktan sonra hemen geleceğim!

Bunun üzerine İslam Peygamberi Kuran’da geçen şu tümceleri (ayetleri) söylüyor:

“Ey inananlar! Allah ve Peygamberi; sizi, size hayat verecek olan şeye çağırdığı zaman hemen icabet edin. “ (K. 8/24)...”

Demek ki İslam peygamberinin çağırması namazdan daha önemli.

9. Burada iki kavramla karşılaşıyoruz: “Allah ve Peygamberi” ve “Size hayat verecek olan şey...”

Bu iki kavramın ilkinde “mecaz bir varlık olan Allah’la Peygamber özdeşleşiyor.”

Bu konuyu daha iyi anlamak için “SURYANOS” yeniden okunmalıdır. Özdeşleşmenin anlamı o bölümlerde açıklanmaktadır..

Ayrıca yaşam (hayat) verecek olan şey; yani gerçeği dile getiren sözler, namazdan (tapınmadan-ibadetten) daha önemli olarak gösterilmektedir.

10. “Size hayat verecek olan şey” kavramına gelince burada da önemli bir noktaya değiniliyor: Putları, görünmeyen varlığa ortak koştuktansa putları ortadan kaldırma anlayışı insanda yeni bir dünya görüşü yaratıyor.

Burada şeriatçıların gizlediği bir konuya değinmek gerekiyor: Müşrikler de o görünmeyen varlığa inanıyorlardı. Ancak, putları; Allah diye inandıkları varlığa daha saygılı görünmek için aracı (Günümüzde:Bakan vali gibi büyüklere ulaşmak için nasıl özel kalem müdüründen randevu almak gerekiyorsa...) olarak kullanıyorlardı... Kuran bu olguya şu ayetle belirtir:

“Biz bunlara, ancak bizi Allah’a yaklaştırırsınlar, diye tapıyoruz, derler.” (K. 39/3)

11. İslam Peygamberinin getirdiği yenilik, putları aradan çıkarması; yani, görünmeyen varlığa; putların (Lat, Menat, Uzza ile diğer kabileleri temsil eden putlar...) ortak koşulması dönemini kapatmasıdır. İşte bu yeni anlayış insana yaşam verecek olan bir kavram olarak kabul ediliyor.

Günümüz bilgeleri “Sanal bir varlığa tapınacağınıza; içinizdeki Tanrı’nın sesine kulak veriniz!” derler. İşte önemli bir tümce (ayet) daha:

“Sana yakîvn gelinceye kadar Rab’bına ibadet et!” (K. 15/99. H. Tahsin Emiroğlu. Esbab-ı Nüzul, 6. cilt s. 474. Abdalbaki Gölpınarlı. Ömer Rıza Doğrul. Yaşar Nuri Öztürk...)

12. Yakîyn’in Türkçe karşılığı kesin bilgidir. Demek ki tapınmaya (ibadete) bir sınır çiziliyor. Bütün bu anlatılanları “Yakîyn” sözcüğü ile birlikte değerlendirirsek, bilinç ve duyarlılık olarak anlamak akla daha yatkın gelmektedir.

Ne var ki bizim şeriatçılar, insanların başını tapınmaya (ibadete) bağlamakla dine hizmet ettiklerini sanmaktadırlar.. Kendilerine çizilen çizgiyi aşmaya korkuyorlar. Kendi korkularını bizimle paylaşmak istiyorlar... Asıl önemlisi de bu korkuyu halkımıza aşlamaya çalışıyorlar. Bu yolla da şan-şöhret ve para kazanıyorlar.

13. Geleneksel anlayışa göre: İslâm’ın beş koşulunu yerine getirirsen sorun kalmıyor: “Savm (oruç), salat (namaz), hac, zekat, kelime-i şahadet...” Bunlar bir insanın Müslüman sayılması için yetiyor da artıyor da...

Bunların içinde öyleleri var ki: Bilgisiz mi bilgisiz, görgüsüz mü görgüsüz... Haksız mı haksız, yolsuz mu yolsuz, hırsız mı hırsız, faizci mi faizci... Vurguncu mu vurguncu, soyguncu mu soyguncu, kadına kıza düşkün mü düşkün oldukları halde dinin koruyucusu ve mücahidi olarak karşımıza çıkıyorlar.

14. Bir de bunlar, yönetimde söz sahibi olabiliyorlar. Bizleri imana davet için ahkâm kesiyorlar... Diline saygısı olmayan, Arap ve Arapça hayranı Arapçuların arkasına düşmek biz aydınlara mı kalmış?..

Kaldı ki dinin bir anlamı da ahlaktır, edeptir, erdemdir. İslam peygamberinin: “Ben ahlakı tamamlamaya geldim!” sözleri unutulmamalıdır. Erdem sahibi insanın tapınmaya gereksinimi yoktur... O her vakit salatı daim üzerinedir. Yani her vakit namazda; yani Tanrı iledir.

Dinin amacı insanın kötü duygularını (nefsini) dizginlemesidir. Buna ahlak ve erdem sahi olmak da denir. Ahlak ve erdem sahibi kişinin tapınmaya gereksinimi yoktur. Onun bütün yaşamı doğruluk, iyilik, güzellik içinde olduğu içindir ki her zaman salat-ı daim üzerinedir. Yani her zaman tapınma halindedir.

15. Ne var ki; aydınlanmacıların gerçeği yansıtan ışıklan karşısında, kaçmak için, on ayak da obadan almakta olan aydınlar vardır ülkemizde. Bu tür aydınlar gelenek ve , göreneklerinin, düşünce ve inançlarının sarsılacağı korkusunu ile gerçekleri duymaktansa kaçmayı yeğlerler ve de inançlara saygı gerekçesi ile şeriatçıların beğenisini kazanmaya çalışırlar ve onların yolunu açarak amaçlarına hizmet ederler.

Oysa aydın demek: Olaylara aklın ışığı altında eleştirel gözle bakmasını bilen ve gerçeklere saygı gösteren kişi, demektir.

16. Bir de “Aydın Din Adamı” deniyor. Hem de bunu adı kulağına değmiş (tanınmış) aydınlarımız

söylüyor. Bir kere bir kişi aydınsa, din adamı olamaz. Din adamı ise aydın olamaz...

Çünkü aydın vahye karşı aklı, inanca karşı da bilimi yeğler.

Din adamı ise akıl yerine vahyi, bilim yerine inancı yeğler. Din adamlarına göre gerçeğe akılla varılmaz, imanla - inançla varılır. Onların kitabında bilimin yeri (ilim değil) yoktur...

Bir insan hem aydın hem de din adamı olamaz. Din adamı vahye inanır; aydın ise akla ve bilime inanır...

“Tanrı ile insan arasına kimse giremez” denir. Din adamları ise insanla Tanrı arasına girer... Aydın ise insan ile Tanrı’sı arasına giremez.

Gerçek din adamı yaptığı dinsel hizmetler için ücret istemez. Geçimini çalışarak kazanır... Dayanağını okuyalım:

“Sizden ücret istemeyenlere uyun!” (K. 36/21).

Demek isteniyor ki: “Sizden dinsel hizmeti karşılığında ücret isteyenlere uymayın!”

Yurdumuzda bulunan imamlar, müezzinler, kayyımlar hep hizmetleri karşılığı ücret almaktadırlar... Bunların sayısı 70.000’ni bulmaktadır. Buna karşın, gözlerimizin içine baka baka İslâmiyet’te “ruhban sınıfı” yoktur derler.

17. Oysa bu sınıfın bütçeden aldığı ödenek; başta Cumhurbaşkanlığı bütçesi olmak üzere, 20 bakanlığın bütçesinden çoktur. Bu ödenekler yurttaşın verdiği vergilerden ayrılmaktadır.

Oysa bunların: “Dinsel hizmetimiz karşılığı ücret olarak halkımıza yük olmamız gerekir.

Çünkü dinimizin buyruğu budur!...” demeleri gerekirdi...

Dünyada ise: Yahudilerde hahamlar. Hıristiyanlıkta: piskoposlar, kardinaler, papazlar, rahipler, rahibeler dinsel hizmetleri karşılığında ücret alıyorlar... Ücret almayanlar da geçimlerini bu yolla sağlıyorlar... Halklarına yük oluyorlar... Hepsi asalak!...

18. Oh ne güzel!... Hem dinsel hizmetlerine karşılık ücret alsınlar, geçimlerini sağlasınlar; işi gücü bırakıp bunların arkasına düşerek tapınanların alacağı ücret ise öldükten sonraki öbür dünyaya kalsın... Bu, ruhban sınıfınca yapılan örneği çok olan aldatmacalardan yalnız biridir...

Bunların, Aydınlatmacılara kızmalarının nedeni: Kendilerinin bu yalan ve yanlışlarını ortaya koyarak, çıkarlarına çomak sokmalarıdır... Onlar ise alışmışlardır karşılarında soru sormadan kuzu gibi dinleyen inanırlara...

Unutmasınlar ki her toplumdan bu tür açıklamalarda bulunan AYDINLANMACI çıktığı gibi daha yüzlerce, binlerce, milyonlarca AYDINLANMACI çıkacaktır.

Yaratan (Doğa) daha çok aydınlatmacı yaratıp gönderecektir. İstedikleri kadar: “Müşriktir, kâfirdir, mürtettir, laiktir...” diyerek tehdit etmeye, öldürmeye, yurdundan etmeye çalışsınlar, boşuna!...

Çünkü Neysef Tefvik’in dediği gibi:

“Ne tarikat, ne şeriat, ne töre,

Süremez hükmünü yaşadıkça bu küre...”

19. Yaratana (Doğaya) karşı gelinemez.

O isteğini yerine getirecektir... Doğa'nın isteği insanların gerçeğe ulaşmasıdır. Doğa'nın yaratıp gönderdiği Aydınlanmacıların görevi şiddete başvurmadan gerçekleri insanlara anlatmak olmalıdır.

Bütün kabahat devletin ve devleti sahiplenen Atatürkçülerindir. Din gibi sosyal bir kurumu ihmal etmişlerdir. Oysa din, beş bin yıllık birikim sonucu oluşmuştur. Bunlar din konusunda bilgi sahibi olmadıklarından her türlü; akla, bilime, ahlaka aykırı söylemlere bile yanıt verememektedirler.

Din konusunu Erbakanların, Şevki Yılmazların, Hasan Hüseyin Ceylanların, Halil İbrahim Çeliklerin, Cüppeli Ahmetlerin, Müslim Gündüzlerin, Ali Kalkancılann, İmdat Kaya, Mercimek ve Tarçın gibilerin eline bırakmışlardır... Oysa bunların varacakları son aşama: Derviş Vahdeti gibi Deccal, Hasan Mezarıcı gibi Mesih olduklarını açıklamak olacaktır.

20. Asıl önemlisi ve acınacak olanı; başta devletimiz olmak üzere bütün din tacirleri, elbirliği ederek, din konusunda gerçeklerin açıklanmasını önlüyorlar. Asıl acı olanı bizim laik yöneticilerimiz din konusunda gerçeklerin açıklanmasına izin vermedikleri gibi; okullarda, bilim dışı Sünniliği öğreterek din propagandası yapmaktadırlar. Bu tutum ve davranışlarının sonucu olarak palazlananlar: "İnancımızla yaşamak istiyoruz_" diye sokaklara dökülünce ne yapacaklarını şaşırıyorlar ve "İrtica tehlikesi var!" diye bağışıyorlar. Oysa irticayı finanse eden, koruyan, güçlenmesine çalışan kendileridir... Hele bir de "irtica hortluyor" diye polisiye önlemler

almaları yok mu? Bu tam anlamıyla yangına benzinle koşmaktır.

Bu gerçeklere değinenlerden kimisi cezalandırılmakta, cezalandırılmayanlar ise; kimilerince öldürülmekte (Turan Dursun ve diğer aydınlar); öldürülemeyenler de memleketi terke zorlanmaktadır (İlhan Arsel, Abdullah Rıza Ergüven ve diğerleri)...

Bu aydınlar ve aydınlanmacılar niçin öldürülmektedir?..

Bunların liderleri olan Atatürk'ten bile haberleri yok. Oysa Atatürk "Din millî birliğimizi bütünleştireceğine zayıflatmıştır!" diyordu. Kaldı ki eğer bu sav doğru olsaydı bütün Araplar birleşirdi. Oysa Araplar birbirlerinin gırtlığına sarılmakla meşgul. Afganistan'ın, Pakistan'ın ve Irak'ın durumu içler acısı. Din bu ülkelerde birlik ve dirlik sağlayamamaktadır. Bu ülkelerde insanlar Şii diye, Sünni diye, Taliban diye birbirlerinin mezarını kazmaktan zevk alıyorlar. Nerde kaldı ki birlik sağlayalar...

21. Asıl amaç: Milleti; Allah din, Muhammet, iman diye miskinleştirmek ve pasifleştirmek ve bir savaş halinde ise gazilik, şehitlik Cennet müjdesi ile savaşa motive etmektir. Çünkü halâ ve halâ bunların: Adriyatik'ten Çin şeddine kadar olan topraklarda gözleri olup Turan birliği kurma amacındalar...

Oysa bunlar kendi ülkelerinin uyruklarının yüzde 20'sini açlık, yüzde 40'ını yoksulluk, içinde yaşamaktadır. Az da olsa tepki gösterenler dışlanmaktadır. Böylesine bir ekonomik düzenden zerre kadar rahatsız olmuyorlar... Tepki gösterenleri de yargılı yargısız infazla ortadan

kaldırıyorlar...

22. Turan ülküsü kursa ne olacak, kurmasa ne olacak? Öylesine ulus bilincine yabancılaşmışlar ki bunlar: Ölüm törenlerinde, ölülerini bile kendi dilleri ile yolcu edemiyorlar. Arap hayranlarının Arapça sözcüklerini huşu içinde dinleyerek ölülerini Arap geleneği ile toprağa vermekten rahatsız olmuyorlar.

Kaldı ki Kuran, **“Biz onu; anlayasınız diye. Arapça olarak indirdik.”** der. Demek ki asıl olan anlamaktır. Ama bizimkiler kendi ölülerin, ölüm töreninde söylenenleri bile anlamıyorlar

Yani Allah, Araplara anlasın diye Arapça kitap indiriyor da; Türklere: “anlamasın diye mi!” diye mi kitap indiriyor?..... Bu nasıl din anlayışı?... Bu nasıl mantık... Türk halkına bu nasıl düşmanlık!”

23. Artık varın hesaplayın; Arapçı, Arap dili hayranı din adamları ile devlet büyüklerinin, yasama, yürütme, yargı organlarının Türklük bilincinden yoksunluğu ile Türkçeye yapılan saygısızlığının, sevgisizliğinin ölçüsünü... Türkçeye saygısızlık bu kadar olur...

Kaldı ki önümüzde güzel de bir örnek var: Anadolu beyliklerinden 450 yıllarında yaşayan Karamanoğlu Beyi ne diyordu: **“Bundan böyle dergahta, resmî kurumlarda Türkçeden başka dil konuşulmayacak!”**

Ne acı ki bu beylik Osmanlı Sultanlarından Fatih Sultan Mehmet tarafından ortadan kaldırılmıştır. Fatih Sultan Mehmet tarafından Anadolu’da ne denli, Selçuklulardan kalma Türk beyliği varsa onlar da tek tek ortadan kaldırılmıştır...

24. Bizim Türkçüler hâlâ ve hâlâ Osmanlı özlemi içinde yanıp tutuşurlar... Atatürk'ü anlamamış olan Atatürkçüler ise Osmanlı tarihi ile övünmeyi, şeriata şirin görünmeyi laiklik olarak göstermeye çalışırlar...Ne denli bir bilinçsizlik... Uykuda bunlar uykuda... Hem de derin bir uykuda...

Şair Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın dediği gibi:

“Uyarmazsan hâlâ bin yıllık uykusundan uyanacak gibi değil!

Bin dört yüz yıldır uykuda halâ...”

Atatürk gelinceye değin Türk diline, Türkçeye sahip çıkan bir devlet büyüğü çıkmamıştır.

Atatürk'ten sonra, Osmanlıyı ve şeriata gerektiği gibi değerlendiren bir devlet büyüğü de çıkmamıştır...

Bütün bunlar sosyal devlet olamamaktan, “yurttasulhcihandasulh” ilkesini kavrayamamaktan, demokrasi ve insan hakları bilgisinden, laikliği bilmemekten kaynaklanmaktadır...

25. Akla, ahlaka, bilime, gerçeğe, önem veren gerçek aydınlar; Yaratan'ın madde olduğunu kabul ettiğinden; genel ve evrensel değerleri yüce değerlere, olumlu kavramlara gönül verip yönünü çizdiğinden, yasal ve ahlaksal olmak üzere bütün nimetleri insanlara özgülerler... İnsanın bu dünyada huzur ve mutluluk içinde yaşamaya hakkı olduğunu söylemeyi insan olmanın bir gereği sayarlar...

İnsan; aşırıya kaçmamak ve kendisini hasta etmemek koşuluyla; yiyip içmeli ve en güzel biçimde giyinmelidir.

İnsan; en güzel biçimde giyinerek kendisini

beğendirmelidir. Sevip sevilmelidir. İnsan; dünyaya bir daha gelecek değildir. Hele “Öte Dünya” diye gideceği bir yer yoktur ve hepsi bu dünyadadır.

26. Yaşamını; doğru, dürüst, iyi ve olumlu kavramlara göre ayarlayanları hiç kimse rahatsız edemez...

İnsanın kendinize güveni olmalı. Din edebiyatında: Şeytan denilen nefsin isteklerine kapılmamalı. Şeytan denilen bu nefis insanın en küçük bir zaafında kaldırıp onu yere vurur... Öyle ki nasıl, niçin olduğuna o bile şaşır kalır...

27. Doğa, Doğa yasaları (Bir anlamda Tanrı) sizi, size emanet etmiştir. Siz kendinizi, kendi onurunuzu korumazsanız Allah dedikleri muhayyel varlık ve diğerleri sizin onurunuzu hiç mi hiç korumaz...

Her yaşın kendine göre güzellikleri vardır.

Doğa'nın amacı güzel görünmenizdir. Güzel giyinmenizdir. Güzel yaşamanızdır. Güzel olmak ve güzel yaşamak sizin ilk görevinizdir..

Emeğinizin geliri ile geçinmeye çalışınız. Herhangi bir kimsenin bilgisizliğinden, sıkıntısından yararlanarak çıkar sağlamaya çalışmayın...

28. Sermaye düzeni egemenliğinde küreselleşme (Globalleşme) dedikleri kavga yaratan dünya düzenini değil; barış yaratan emeğin egemenliğinde küreselleşelim...

Emeğe dayalı yeni bir dünya düzeninin kurulmasına çalışalım... Göreceksiniz bu yola gidildiğinde; aç, susuz, evsiz, barsız, aşsız, eşsiz kimse kalmayacak...Gelecek korkusu olmadan mutlu bir yaşam sürülecektir.

29. Düşüncelerinizi açıklamaktan korkmayınız. Düşündüğünüzün tersine konuşursanız, başkalarının gönlünü kazanırsınız; ama, kendiniz karşısında aşağılanmaktan kurtulamazsınız...

Düşündüğünüz, inandığınız gibi konuşmazsanız kendinize olan saygınızı yitirir ve kendinizden utanmaya başlarsınız...

Düşüncelerinizi kendinizi adatmadan belirttiğiniz için size: Allahsızdır, dinsizdir, komünisttir diyebilirler; desinler... Bilgisizlerden, kendi çıkarını toplumun çıkarından daha öne alan çıkarıcılardan her şey beklenir...

30. “Kendini bilen Tanrı’yı bilir!” derler. Biz kendimizi ve Tanrı’mızı (gerçeği) biliyoruz ya, var mı daha ötesi!...

Bu demek oluyor ki insanların “iki günü bir” olmamalıdır. İnsan, her geçen gün geçen güne göre mesafe almalıdır. Kendini geliştirmelidir, eksiklerini görüp gidermelidir.

Biz gerçekleri insanlığa açıklayarak doğanın bize verdiği görevi yerine getirelim de, gerisi vız gelir...

Biz; kendimize karşı, gerçeğe karşı, insanlığa karşı; düşüncelerimizden ve eylemlerimizden de sorumluyuz...

Her şeyden önce insanız, insan olmaya çalışıyoruz. Dur, durak bilmeden; düşünüyor, üretiyor, yaratıyoruz...

En önemlisi kendimizi olgunlaştırıyoruz. Yetmez mi?..

Av. Hayri Balta, 10.5.2008

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve

tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda yargıç: “Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!” (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye’de mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek zorunda kaldı

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hismından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Büro sunda yazman, bir

süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesinde bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırmak üzere derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucu yönetim kurulunda ve seçimle gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışmaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de

tek başına evinde yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, sobasız geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazdan kendisine yeteri kadarını aldı, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi doktorası yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve açılmasına da neden olmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

“S.S.S. (Sevenler-Soranlar-Sövenler)” adlı basılı bir kitabı vardır ve bu kitabı, kitapçılarda, bir tane bile satılmamıştır. Salt bu nedenle Guinness Rekorlar Kitabına girmeye hak kazanmıştır. Bir de Yitmiş Bir Adam adlı öykü kitabı vardır.

2000 yılından beri

www.tabularatalanayalanabalta.com adresli kendisine ait sitede aydınlanma savaşımını

sürdüremektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; vahye karşı aklı, dine karşı bilimi, teokrasiye karşı laikliği, şeriata karşı cumhuriyeti, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, idealizme karşı materyal izmi, bireyciliğe karşı toplumculuğu savunmaktadır.

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri BALTA, 10 Nisan 2012

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koştığı yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.